

Quỳnh Dao

Ebook Truyện Vô

Full Ebook Truyện Miễn Phí

HƯ ẢO

MỘT CUỘC TÌNH

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Hư Ảo Một Cuộc Tình

Tác giả: Quỳnh Dao

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

.. Rồi tiếng nhạc ngừng. Tiếng vỗ tay chấm dứt. Mọi thứ lắng xuống đột ngột. Mọi người nín thở chờ đợi. Màn kịch gay cấn nhất sắp bắt đầu. Chỉ còn tiếng lộp cộp và tiếng kêu sợ hãi của con thú trong lồng. Đám thanh niên mang mặt nạ ban nãy nhảy nhót trong sân. Giờ đang sắp hàng trước lồng thú, giương cung chờ đợi. Chỉ cần hiệu lệnh, là lần lượt từng mũi tên sẽ bay về phía con thú.

Lạc Mai không kịp được nữa, vội vã phóng ra, hét lớn:

- Đứng! Đứng!

Đúng lúc đó lệnh cũng được ban ra , sự xuất hiện bất ngờ của Lạc Mai như, ngoài dự đoán của mọi người nên không ai ngăn kịp mũi tên đầu đang phóng tới. Nó không biết né nên Lạc Mai vừa đến bên lồng thì mũi tên cũng vừa tới, mọi người chỉ kịp ồ lên, ngạc nhiên và sợ hãi, thì tên đã cắm phập vào bắp tay của Lạc Mai...

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tại thôn Vụ Sơn tỉnh Hà Nam, năm 1914.

Như những thôn làng sống ở miền núi, phần lớn dân cư sống bằng nghề săn bắn, và mỗi độ xuân về, năm cũ qua, năm mới đến, họ đều tổ chức một buổi lễ tế trời, tạ ơn đã mang đến cho họ một năm thu hoạch thành công, sung túc. Buổi tế thường diễn ra linh đình, và cuộc vui thường đạt đến cao điểm khi màn vũ hội hóa trang kết thúc.

Lạc Mai đã nghe và biết chuyện này từ lâu, nhưng ngại vì nhà thì ở cách thôn đó quá xa. Bên cạnh đó mẹ lại rất nghiêm khắc, nên Mai không làm sao có cơ hội được tham dự. Năm nay thì nhờ có sự tiếp tay của ông anh họ là Hùng Đạt, nên hai người đã tìm được cơ lừa dối gia đình, lấy chiếc xe lừa, đi suốt một buổi mới đến đây, để gọi là mở rộng tầm mắt. Trên bãi cỏ rộng bên ngoài thôn một anh thanh niên đang ngược cổ lên thổi một tràng tù và làm hiệu. Đám thiếu nữ trong làng với mâm rượu thịt trên tay đang lảng xảng bày biện thức ăn đồ uống lên bàn dài, người người dìu già, bé trẻ, từ bốn phía đổ xô đến, cười nói âm ỉ, ai cũng có vẻ hớn hờ, náo nức chờ đợi lễ hội khai mạc.

Lạc Mai vừa hồn hên thở, vừa cố trèo lên tảng đá cao nhất bên lè sân, đứng ở đây phóng mắt nhìn xuống có thể trông thấy bao quát mọi thứ, cảnh trước mặt làm Mai sáng mắt hẳn lên.

- Ô vui quá! Ô vui quá!

Hùng Đạt đứng cạnh đắc ý nói:

- Tôi đã bảo là vui chắc cơ mà. May là chúng ta đến kịp lúc, lễ hội hóa trang sắp bắt đầu đây!

Ngay lúc đó một tràng tiếng vỗ tay bùng lên. Hai người vội vã nhìn nhau. Thấy một đám người, sắp thành hàng đang tiến vào giữa sân. Hai người đi đầu, còn gánh thêm một con chiếc lồng, trong đó có một chú chồn màu trắng.

Lạc Mai tròn mắt hỏi:

- Cái gì trong đó vậy?

Hùng Đạt nhảy xuống, nói:

- Không biết, nào chúng ta chạy nhanh đến đó xem!

Có lẽ chú chồn trắng này là một trong những chiến lợi phẩm đẹp nhất cuối năm qua. Mọi người đổ xô đến gần bên thú nhìn ngắm, trầm trồ phê phán. Trong khi Lạc Mai lại khác, Lạc Mai cảm thấy có cái gì không được tự nhiên lắm, và bất mãn. Con thú này là một con thú bất hạnh vô tình... Bất giác Lạc Mai buột miệng kêu lên.

- Sao lại nhốt con thú đẹp đẽ này trong lồng? phải trả nó về với rừng núi mới đúng chứ?

Nhưng câu nói của Lạc Mai lạc lõng trong tiếng ồn, chẳng ai đâu thèm để tâm đến? chỉ có một anh chàng mang mặt nạ cuối hàng, hình như nghe thấy. Anh chàng đó là Kha Khởi Hiên anh ta quay lại nhìn Lạc Mai. Mặc dù chiếc mặt nạ đã che khuất khuôn mặt nhưng cái đôi mắt đầy thu hút cứ nhìn thẳng làm Lạc Mai lúng túng. Lạc Mai vừa bực vừa giận, cái anh chàng này kỳ cục? chẳng quen biết gì mà nhìn người ta một cách ngổ ngáo như vậy? chẳng phải Lạc Mai mà Hùng Đạt cũng có vẻ bực tức. Và cho đến lúc Hùng Đạt xắn tay áo lên, anh chàng mới chịu quay đi. Hùng Đạt trừng mắt nhìn theo, hậm hực:

- Cái thằng cũng biết thân, bằng không tôi đã cho nó mấy đấm!

Lạc Mai khẽ nói:

- Thôi đủ rồi! ở đây chúng ta là người xa lạ đừng gây sự tốt hơn. Vả lại em là con gái mà bạo dạn xuất hiện trước đám đông thế này, người có chú ý cũng không trách được...

Cuộc khiêu vũ hóa trang bắt đầu, đúng là danh bất hư truyền. Mười mấy thanh niên mang mặt nạ, tay có cung tên, theo tiếng trống hào hùng vang khắp núi rừng, họ nhảy quanh lồng thú, vừa múa vừa hát. Âm nhạc lôi cuốn Lạc Mai mê mẩn theo dõi.

Có mấy cô gái tay mang vò và những chiếc ly gỗ trong chứa một dung dịch màu hồ phách, đang đi vòng vòng trong sân mời khách. Khi bước đến Lạc Mai, họ không phân biệt lời chào mời. Lạc Mai thì mãi mê theo dõi lễ múa, nên cũng chẳng lưu tâm. Thấy được mời nước, bụng lại khát nước nên bụng lên uống ngay. Chát nước lạ có mùi ngon thật! Lạc Mai đánh ực một hơi. Hùng Đạt đứng cạnh ngạc nhiên. Lạc Mai uống xong mới sực nhớ ra, quay lại hỏi cô gái bụng vò nước hỏi:

- Đây là cái gì vậy? trà thơm à?

Cô gái vừa cười vừa nói:

- Ngon hơn cả trà. Đây là rượu, làng chúng tôi tự cất lấy...

Hùng Đạt nghe nói giật mình, giật cái ly trên tay Lạc Mai trách:

- Tại sao em lại uống rượu? vậy thì chết rồi, khổ thật!

Cô gái bụng rượu có vẻ thích thú, cô ta vỗ tay đắc ý, trong khi Lạc Mai giống như một đứa bé vừa phạm lỗi mặt đỏ bừng vì thẹn.

Giữa lúc đó trong sân lại có tiếng hét lớn. Lạc Mai bị lôi cuốn quay nhìn lại, đám thanh niên mang mặt nạ bây giờ đang ở tư thế giương cung. Những mũi tên đều hướng về phía lồng thú. Lạc Mai bất giác kêu lên, nhưng bây giờ cả hội trường đang ồn ào tiếng la hét cổ vũ, nên tiếng của Lạc Mai giống như tiếng mưa trên biển khơi chìm mất giữa cơn sóng ồn ào.

Lạc Mai căng thẳng nhìn những xạ thủ trước mặt, tim đập mạnh mắt mở to Lạc Mai sợ hãi nắm lấy áo Hùng Đạt hỏi:

- Họ định làm gì? họ chỉ vờ đóng kịch hay sắp sửa bắn giết ai thế?

Hùng Đạt đang mãi mê theo dõi, nên cắt ngang:

- Thì cứ đứng xem một lúc sẽ biết ngay!

Lạc Mai không hài lòng với câu trả lời của Hùng Đạt nên thấy cô gái ban nãy còn chưa đi xa, nằng kéo tay đến bên hỏi:

- Này cô ơi, mấy người đó họ làm gì vậy?

Cô gái bưng rượu tò mò nhìn Lạc Mai:

- À... cũng là cô đấy à? hình như cô không phải là người ở làng của chúng tôi?

Lạc Mai thật thà thú nhận:

- Vâng, tôi là người ở thôn Tứ An, nên không rành luật lệ của nơi này. Tôi muốn hỏi là mấy người đang giương cung tên kia... Họ chỉ là đang múa chứ không phải định giết con chồn trắng kia, đúng không?

- Không đúng lắm? cuối cùng thì con chồn kia cũng sẽ bị giết. Mà đó là màn hay nhất của buổi lễ này.

Cô gái nhiệt tình giải thích thêm:

- Theo nghi lễ của làng chúng tôi thì... sau khi lễ múa mỗi chiến sĩ sẽ lần lượt nhắm đích bụng tên, cho đến khi lúc con chồn trắng kia bị giết, sau đó người ta sẽ cắt cổ lấy máu con vật rồi lột da, phần thịt còn lại được đem nướng trên lửa, rồi chia đều cho mọi người, Máu thì được pha vào rượu uống...

Lạc Mai nghe choáng váng, cô gái thấy sắc diện của Lạc Mai lại không hiểu, hỏi:

- Có phải rượu này hơi mạnh phải không?

Lạc Mai không biết trả lời như thế nào, đành gật đầu bừa.

Nói xong, cô gái quày quả bỏ đi.

Rồi tiếng nhạc ngừng. Tiếng vỗ tay chấm dứt. Mọi thứ đột ngột lắng xuống. Tất cả nín thở chờ đợi. Màn kịch gây căng nhất sắp bắt đầu. Chỉ còn tiếng lộp cộp và tiếng kêu sợ hãi của con thú trong chiếc lồng. Đám thanh niên mang mặt nạ ban nãy nhảy nhót trong sân. Bây giờ đang sắp hàng trước lồng thú, giương cung chờ đợi. Chỉ cần hiệu lệnh, là lần lượt từng mũi tên sẽ bay về phía con thú.

Lạc Mai không kiềm chế được nữa, vội vã phóng ra, hét lớn:

- Đứng! Đứng!

Đúng vào lúc đó lệnh cũng được ban ra, sự xuất hiện bất ngờ của Lạc Mai, ngoài dự đoán của mọi người nên không ai ngăn kịp mũi tên đầu đã phóng tới. Nó không biết né tránh nên Lạc Mai vừa đến bên lồng thì mũi tên cũng vừa tới, mọi người chỉ kịp ồ lên, ngạc nhiên và sợ hãi thì tên đã cắm phập vào bắp tay của Lạc Mai.

- Tránh ra! Tránh ra! sao lại ngu như vậy!

Hùng Đạt thấy cô em họ bị thương, hốt hoảng xông đến, mọi người tụ họp trong sân cùng ùa theo. Không khí trở nên hỗn loạn Lạc Mai tuy đã bị thương nhưng vẫn không quên mục đích. Lạc Mai quên đau và vội vã tiến đến sát lồng thú mở then cài, đẩy cửa, vừa mở cửa Lạc Mai vừa hét với con thú:

- Nào chạy ra! Chạy mau! Trở về với rừng thẳm của người đi. Nhớ trốn chạy thật xa nghe! Càng xa càng tốt!

Diễn biến xảy ra quá nhanh. Khi mọi người ập đến thì con thú đã rời chuồng và chen dưới chân người chạy thoát.

- Bắt lại! Bắt lại nào!

Tiếng người hét. Nhưng cũng có người nói

- Coi chừng, con chồn đó nó bị đại, nó cắn lại thì chết!

- Bằng mọi giá phải bắt nó lại, đừng để nó thoát!

Và trong khoảng khắc. Không khí ngày hội không còn ngày hội nó trở nên hỗn loạn lạ thường. Mọi người chen lấn xô đẩy nhau, té đê lên nhau. Tiếng la hét tiếng khóc, chửi rủa vang dậy, chẳng ai điều khiển được nữa.

Lạc Mai bị cuốn giữa dòng người, Lạc Mai biết mình hành động thế này thế nào cũng gặp phiền toái, nên bỏ chạy bừa về phía trước. Và khi thấy không còn bị ai đuổi theo. Thì Lạc Mai đã lạc vào rừng chẳng còn biết mình đang ở đâu

o0o

Đây là một khu rừng thưa, đằng kia có một con suối nhỏ. Chung quanh vắng lặng không một bóng người. Lạc Mai sợ hãi đưa tay lên ngực, tim đập mạnh. Bây giờ Lạc Mai mới thấy đau buốt bả vai, nhìn qua, lớp vải áo đã dẫm ướt cả máu, Lạc Mai hét hoảng kêu lên:

- Trời ơi!

Và nhanh chóng bước tới bên bờ suối. Lạc Mai tìm một tảng đá to ngồi xuống. Khoát nước rửa vết thương. Bây giờ, mới thấy vết thương nặng hơn nàng tưởng. Nước thấm vào, thịt da đau buốt, Lạc Mai không dần được rên rỉ.

- Ui da! Ui da! đau quá! đau quá!

Đúng là ngày xui tận mạng. Lạc Mai buồn bực nhìn vết thương của mình, nghĩ đến thế này thì... khi trở về nói năng làm sao với anh Hùng Đạt?... về nhà giải thích thế nào với mẹ?... Còn cái con chồn trắng ban nãy... chẳng biết là nó có chạy thoát được không? Lạc Mai ngồi ngẩn ra với bao nhiêu ý nghĩ... Khi sực nhớ ra thì phát hiện dưới đáy nước có in cái bóng của chiếc mặt nạ đảo ngược. Lạc Mai giật mình kêu lên.

- Ồ

Và đứng bật dậy. Lạc Mai suýt chạm phải một gã mang mặt nạ đứng cạnh mình. Gã ta cũng có vẻ hết hồn vì tiếng hét vừa rồi của Lạc Mai, nhưng gã trấn an Lạc Mai ngay:

- Đừng sợ! Đừng sợ! chẳng sao đâu! Tôi không có ý gì khác! Tôi không hại cô đâu! Đừng sợ!

Gã một mặt mở mặt nạ ra, một mặt giải thích. Sau mặt nạ là một khuôn mặt thân thiện và nụ cười, gã tiếp:

- Cô thấy đấy, cái mặt nạ này trông dễ sợ, chứ con người tôi cũng chẳng có đến nỗi nào, phải không?

Anh chàng khá đẹp trai, con người thanh tú. Nhưng Lạc Mai vẫn ở tư thế phòng vệ.

- Nhưng các người tàn nhẫn lắm hung dữ quá! tại sao một con chồn lông trắng dễ thương như vậy mà mấy người lại đành lòng giết, mổ lột da, lấy thịt, mấy người còn uống máu của nó nữa? tôi thấy, chiếc mặt nạ tuy dữ dằn, nhưng cũng không dữ bằng con người thật đằng sau chiếc mặt nạ kia!

Gã thanh niên thú vị nhìn Lạc Mai:

- À, hôm nay tui đen quá! tự nhiên ra đây để được nghe người đẹp mắng. Thôi được rồi, coi như tôi sai đi, nhưng mà xin lỗi, tôi đến đây bằng thiện ý, tôi muốn giúp để cô yên tâm hơn.

Lạc Mai vẫn chưa hết nghi ngờ:

- Vậy ư? Hay là anh chỉ nói để gài bẫy bắt tôi?

Gã thanh niên trợn mắt:

- Sao vậy? cô nghĩ tôi đang mưu đồ gì ư?

Lạc Mai bước lui về sau một bước, tự vệ:

- Ồ, dĩ nhiên rồi. Bởi vì, anh thấy đấy... tôi đã thả con chồn trắng của các anh, thì làm sao các anh buông tha một cách dễ dàng như vậy được?

Gã thanh niên thành thật:

- Bọn họ có đồng ý buông tha cô hay không là thì tôi không biết, nhưng

mà chuyện tôi đuổi theo cô đây hoàn toàn là gì vết thương trên tay của cô thôi.

Và gã quay sang nhìn vết thương đang rướm máu trên tay Lạc Mai, chau mày nói:

- Tôi cũng rất lấy làm lạ là... tại sao một cô gái xinh đẹp như cô, lại có thể xuất hiện giữa chốn đông người thế này?

Lạc Mai lúng túng, quay sang qua nhìn quanh, rồi tiếp:

- Tôi không phải đến đây một mình... Tôi cùng đi với ông anh họ của tôi. Anh ấy... Chắc có lẽ, giờ này ông ấy đang đi tìm tôi.

Lạc Mai mếu máo, gã thanh niên bước tới như vồ về:

- Thôi được. Đừng sợ! Đừng sợ! chẳng có gì đâu. Tôi muốn hỏi cho biết thôi... còn bây giờ... cô hãy cho tôi coi vết thương của cô xem sao nhé?

Lạc Mai nghe nói, giật mình, thụt lùi về phía sau trong tư thế phòng vệ.

- Đừng! Đừng! anh đừng có bước tới! Tôi không muốn ai đụng vào tôi! xin lỗi... chuyện ban nãy... Tôi biết là mình có lỗi... con chồn trắng kia tôi biết là vật tế lễ của làng các anh... Tôi không có quyền thả nhưng mà... Các anh tàn nhẫn quá... Các anh không nên làm như vậy...

Lạc Mai lắp bắp tiếp tục phân bua:

- Tôi muốn nói là... Cái con thú đó đó mà... Mặc dù các anh đã bắt được nó... Nhưng nó là vật của núi rừng... Các anh cần phải để cho nó được tự do sống nơi núi rừng... Nó không ở thế giới của chúng ta... các anh nghĩ lại xem có đúng không?

Gã thanh niên chỉ yên lặng nhìn Lạc Mai không ý kiến.

- Dĩ nhiên là... Tôi chỉ nói theo cái lý của tôi... bây giờ có giải thích cũng trễ, nhưng mà ban nãy gấp rút quá, tôi không biết phải làm sao khác hơn... có điều... tôi xin bảo đảm với các anh là... Tôi không cố tình phá hoại lễ lạc của các anh, mà là vì... là vì...

Lúc đó gã thanh niên mới lên tiếng:

- Mà là vì thấy... cái con chồn trắng nó đẹp quá... cô không muốn thấy nó bị nhốt, nên mới có ý định thả nó vào rừng chứ gì?

Lạc Mai nghe nói, mở to đôi mắt. Cái gã thanh niên này? À... có lẽ gã nghĩ mình là nàng chỉ là con người thích phá bình quấy rối... vì vậy mà gã đã đuổi theo nàng đến đây.

- Tôi đã nói rồi, nói thật mà... trước đó tôi không hề có dự mưu gì cả.

Lạc Mai lắc đầu, tìm cách phân bua, Lạc Mai lúng túng đến lạc cả giọng.

- Khi chứng kiến sự việc, tôi đã hành động một cách vô thức, lúc đó tôi nghĩ... nghĩ là làm... mà cũng không biết mình đang làm gì... Tôi xông tới vậy thôi... Mà cái đôi mắt của con chồn trắng kia nó cũng sáng long lanh làm sao đấy... Nó giống như mắt người chứ không phải là mắt thú nữa... tôi chỉ vừa nghe nói là các anh giết nó, nướng thịt nó lên ăn, là tôi đã không dẫn được lòng... tôi không chịu nổi... Tôi nghĩ là...

Lạc Mai càng nói càng lộn xộn, cuối cùng như nghĩ ra Lạc Mai tiếp:

- Đúng rồi! chắc là tại rượu của các anh! tôi đã uống nhiều rượu quá! Rượu đã khiến tôi dạn dĩ hẳn lên...

Lời của Lạc Mai khiến gã thanh niên phì cười:

- Vậy thì để khi nào quay về làng, tôi sẽ bảo họ đổi tên rượu nếp ở nhà thành rượu “Dũng Khí Bá Bội Tửu” mới hợp.

Gã có vẻ thích chí, tiếp theo:

- Thôi đủ rồi bây giờ cô theo tôi về làng, vết thương của cô phải được băng bó lại!

Lạc Mai sợ hãi khoát tay:

- Không! Không! tôi không theo anh về làng đâu!

Gã thanh niên bước tới, chìa tay, trấn an:

- Cô yên tâm, tôi bảo đảm với cô là sẽ không có chuyện gì cả, nào ta đi!

- Không, tôi không đi đâu cả! Anh đừng có tiến tới. Tôi... anh...

Lạc Mai thụt lùi tránh né, vô ý đập nhảm lên hòn đá, khiến người mất thăng bằng, sắp rơi xuống suối, thì gã thanh niên nhanh nhẹn phóng tới chụp kịp cổ tay kéo lại. Và cũng trong cái phút giây đó, gã đã nhìn thấy cái vết chàm trên tay Lạc Mai. Cái vết chàm khá đặc biệt. Nó có hình của một cánh mai!

Gã thanh niên đột nhiên chững người lại. Gã như ngạc nhiên đến bất động. Lạc Mai vừa khỏi cơn giật mình. Cô gái cố vùng thoát khỏi bàn tay của gã con trai và bỏ chạy.

Lúc đó gã con trai mới sực tỉnh, đuổi theo:

- Này khoan này! hãy đứng lại, có phải cô họ Viên không?

Lạc Mai kinh ngạc quay đầu lại:

- Làm sao anh biết?

- Còn có tên là Lạc Mai nữa phải không?

Lạc Mai càng ngạc nhiên hơn, sợ hãi, hỏi:

- Anh là ai chứ?

- Thì cô nói đi, có đúng như vậy không chứ?

Gã thanh niên không trả lời câu hỏi của Lạc Mai mà hỏi ngược lại, gã nhìn nàng một cách kỳ quặc:

- Tôi còn biết là cô đã sinh ra trong mùa đông. Cô chào đời ngay giữa rừng hoa mai mà mùa hoa mai đang nở nữa thật kỳ lạ, trên cánh tay cô có cả vết chàm, hình như đóa hoa mai, chính vì vậy mà cô đã được đặt tên là Lạc Mai.

Lời của gã thanh niên làm Lạc Mai hoàn toàn ngỡ ngàng thật lâu Lạc Mai

mới lấp bắp:

- Anh là ai? phù thủy à? làm sao anh biết những thứ đó chứ?

Gã thanh niên chỉ cười, vẫn ánh mắt kỳ lạ gã nhìn Lạc Mai. Còn Lạc Mai thì như một kẻ tội đồ bị bắt quả tang chỉ biết đứng chững ra đó. Hai người cứ thế nhìn nhau, mãi đến lúc có tiếng ồn ào của đám đông kéo đến, làm giật mình cả hai người.

Đám đông, phần lớn là những người mang mặt nạ chạy đến, Lạc Mai muốn bỏ trốn cũng không còn kịp nữa. Lúc đó gã thanh niên đứng trước mặt Lạc Mai trấn an:

- Có mặt tôi ở đây cô đừng sợ. Con trai của trưởng thôn là bạn thân của tôi, tôi sẽ nói giúp cho. Điều quan trọng bây giờ là hiện họ có mang thuốc bên mình, mà cái đó rất cần với vết thương của cô.

Gã có vẻ quan tâm đến Lạc Mai thật, Lạc Mai sợ nhưng vẫn chưa hết thắc mắc.

- Nhưng mà... anh là ai mới được chứ?

- Cô muốn biết thật à? Vậy thì năm hôm nữa, bên thôn làng Tứ An của cô có nhóm chợ. Chúng ta rồi sẽ gặp nhau ở đây.

Nói xong, chẳng chờ Lạc Mai lên tiếng, gã quay người đi về phía đám đông, và lên tiếng:

- Này Vạn Lý! Vạn Lý ơi! Mi có trong này không?

Một gã thanh niên lực lưỡng bước ra, tay gỡ lấy mặt nạ, gã có khuôn mặt vuông với đôi mày sậm, liếc nhanh về phía Lạc Mai gã hất hàm, hỏi:

- Cuối cùng rồi cũng tìm ra được cô ta, phải không?

Gã chú ý ngay đến vết thương trên vai Lạc Mai, nên quay lại dặn dò điều gì đó với những người đi theo, rồi mở lấy chiếc nịt da bên mình. Lạc Mai sợ hãi, nghĩ là mình sắp phải chịu một cực hình nào đó, nên vội vã bước tới núp sau lưng gã gặp nàng đầu tiên. Anh chàng có cái tên Kha Khởi Hiên, cũng là người đã chạm mắt đầu tiên trong lễ hội. Trong đám đông

xa lạ này. Với Lạc Mai chỉ có Kha Khởi Hiên đáng tin cậy nhất.

Khởi Hiên hình như cũng hiểu ra điều ấy, nên nói lớn với Vạn Lý.

- Này! Mi đừng có làm gì cô ta sợ nhé!

Vạn Lý ngạc nhiên nhìn bạn:

- Hôm nay mi làm sao vậy? Sao lại sử dụng những ngôn từ “không được” rồi “làm khó”... Được hay không được, chuyện đó ta sẽ thảo luận sao, còn bây giờ...

Vạn Lý hát hàm về phía Lạc Mai:

- Cô gái này đã thả con chồn trắng ra, làm cho cả buổi lễ hội bị phá vỡ, hỗn loạn... Rồi chúng ta còn phải huy động người đi tìm cô ta... Hỏi vậy chứ ở đây... Ai đã làm khó ai chứ?

Lạc Mai sợ hãi nhìn chiếc nịt da trên tay Vạn Lý, áp úng hỏi:

- Như vậy có nghĩa là... Anh muốn bắt trói tôi lại ư?

Vạn Lý nói:

- Cũng có thể như vậy... Nếu cô không ngoan ngoãn làm theo chúng tôi.

Khởi Hiên phản kháng:

- Cô ấy đã gần đứng tim rồi, cậu đừng có dọa nữa!

Vạn Lý chùng mắt:

- Cô ấy mà sợ ai? Khi tôi buông mũi tên đầu tiên, tưởng là mình rồi sẽ bắn trúng con chồn trắng, chớ nào có ngờ đâu kẻ trúng tên là một cô gái. Này hãy cho tôi biết đi, những trường hợp đó, người phải sợ quỳnh lên là ai? Tôi hay là cô ta?

Có tiếng lạo xạo gần đó. Lạc Mai vội quay lại nhìn. Nàng thấy một thanh niên khác đang lom khom dưới đất với mớ cây cỏ khô. Anh ta đang dùng đá tán nhuyễn những chiếc lá cây. Khởi Hiên giải thích:

- Đây là những cây thuốc đây, một lát nữa họ sẽ dùng nó đắp lên vết thương để chữa bệnh cho cô.

Lạc Mai ái ngại nhìn, những lá cỏ dập nát kia trong quá bản, Lạc Mai bối rối nói:

- Tôi nghĩ là... không cần thiết phải đắp thuốc đâu.

Anh chàng Vạn Lý có vẻ không còn kiên nhẫn:

- Này cô kia nghe đây! Cái mũi tên ban nãy mà tôi nhắm bắn trúng cô, tôi để lâu lắm rồi, không xử dụng đến, nên nó đã bị rỉ sét...

Lạc Mai ấp úng một chút nói:

- Nhưng mà cái đám lá thuốc kia nó cũng nào có sạch sẽ gì đâu? các anh lại dùng đá tán nhuyễn. Mà đá lại có dính bùn... Các anh lại không phải là thầy thuốc...

Lời của Lạc Mai làm Vạn Lý tái cả mặt, Khởi Hiên phải giải thích:

- Cô làm rồi... anh Vạn Lý đây là thầy thuốc rồi đấy. Gia đình họ Dương của anh ấy, người nào sức học cũng uyên bác, cũng đều nổi tiếng về ngành y, anh Vạn Lý đây, sắp nối nghiệp cha...

Vạn Lý bực dọc chụp lấy cánh tay của Lạc Mai, ra lệnh cho gã thanh niên đang tán thuốc:

- Không phải dài dòng quảng cáo gì cả! Nào, hãy đắp thuốc đi!

Hành động của Vạn Lý khá mạnh bạo, khiến Lạc Mai sợ hãi, Lạc Mai vùng vẫy phản kháng, nhưng làm sao thoát được cánh tay cứng ngắt của anh chàng kia? Thuốc đã đắp xong, và khi Vạn Lý định dùng thắt lưng vải của mình băng kín vết thương cho Lạc Mai thì cũng lúc Lạc Mai trông thấy Hùng Đạt. Anh chàng đã phát hiện ra đám đông, đang hốt hải từ xa chạy đến.

Lạc Mai vội kêu lớn:

- Anh Hùng Đạt ơi, anh Hùng Đạt! mau đến đây cứu em nào!

Hùng Đạt vừa nhìn thấy Lạc Mai chưa rõ trắng đen, lại còn trông thấy cả cảnh Lạc Mai đang bị những gã con trai níu kéo rồi thêm tiếng kêu cứu nên không còn biết ắt giáp gì nữa, chỉ nghĩ là Lạc Mai đang lâm nguy, phải giải cứu thôi. Nên xông nhanh tới và tung ngay một quả đấm như trời giáng vào mặt Vạn Lý, Vạn Lý bị đòn bất ngờ không tránh được, ngã bật ra sau. Mọi người ngạc nhiên kêu lên:

- Ê cái anh chàng này, làm gì hành động hồ đồ như vậy. Chẳng biết phải trái gì, ra tay đánh người.

Hùng Đạt gắng gân cổ cãi:

- Cái tay chết tiệt kia, sao giữa ban ngày ban mặt lại đi ăn hiếp phụ nữ? Tôi không đánh hấn thì đánh ai bây giờ?

Lạc Mai bây giờ mới thấy mình sai, nhưng chưa kịp can ngăn, giải thích, thì Hùng Đạt đã xông tiếp tới định bồi thêm mấy cú đá vào người Vạn Lý, Vạn Lý bây giờ đã ở tư thế phòng bị đâu để cho Hùng Đạt ra tay dễ dàng? Bạn bè Vạn Lý cũng nào chịu để Vạn Lý bị người đánh thêm, nên không hện cùng nhau hê đến. Thế là Hùng Đạt bị vây ở giữa bị đòn hội đồng, tình thế đảo ngược ngay. Lạc Mai thấy cảnh đó, chẳng biết làm thế nào, chỉ còn gào khóc sợ hãi. Khởi Hiên muốn can ngăn, nhưng trong cái hỗn độn như vậy Khởi Hiên cũng không làm được gì, ngoài vô cớ húng lẩy mấy thoi vào người, Khởi Hiên đành quay sang Vạn Lý, nói như hét:

- Hãy bảo bọn họ dừng tay! Tất cả chỉ là hiểu lầm, một lúc nữa về nhà, mình sẽ giải thích cho các bạn hiểu sau.

Vạn Lý thấy Hùng Đạt cũng đã no đòn, chỉ chống lại bằng những cú đỡ. Chuyện đánh nhau cũng không còn thú vị, nên khoác tay ra lệnh ngưng.

Cuộc chiến tan, Hùng Đạt trở thành kẻ chiến bại, mặt mày sưng húp, nằm dưới đất thở hổn hển. Lạc Mai bỏ nhào tới, đau xót, bức rức.

- Trời ơi, sao lại đánh anh tôi đến thế này?

Đỡ Hùng Đạt ngồi dậy, Lạc Mai nói:

- Anh cũng vậy, chưa nghe nói rõ đã nhào vô đánh.

Rồi đưa cánh tay bị thương của mình lên cho Hùng Đạt xem Lạc Mai nói:

- Họ đã bó thuốc cho vết thương em nè!

Hùng Đạt sa sầm mặt:

- Ai biểu... chính em kêu anh giải cứu cơ mà?

Lạc Mai liếc nhanh về phía Vạn Lý, rồi xấu hổ nhìn xuống.

- Cũng tại ông ấy... Tại ông ta dữ dằn quá nên em sợ... Em quýnh quá mới gọi anh như vậy.

Những người mang mặc nạ đứng chung quanh đã cời xuống hết, những khuôn mặt vẫn còn vẻ bất mãn. Hùng Đạt biết là sự ngộ nhận của mình đã làm mất cảm tình của những người ở thôn láng giềng. Vội vã vòng tay xin lỗi. Nhưng hình như chẳng ai thèm đếm xỉa đến. Chỉ có Khởi Hiên là cởi mở, nhìn Hùng Đạt rồi quay qua Lạc Mai.

- Xin lỗi, có phải đây là ông anh họ của cô, nhị thiếu gia họ Hàn của làng Tứ Anh không ạ?

Hùng Đạt nghe hỏi, giật mình nhìn Khởi Hiên, rồi quay sang Lạc Mai.

- Quen à? Anh là ai thế?

Trong khi Lạc Mai trừng mắt nhìn Khởi Hiên, cụt ngùn đáp:

- Hấn là phù thủy!

- Cái gì?

Hùng Đạt ngạc nhiên. Trong khi Khởi Hiên thú vị nói:

- Tôi là ai không thành vấn đề, giờ tốt nhất là anh nên đưa ngay cô ấy về làng. Bởi vì từ đây sang đấy còn xa lắm. Để trễ chút nữa trời sẽ tối đến nơi đấy.

Vạn Lý vẫn còn chưa hết khó chịu.

- Vâng, anh nên đưa cô ấy đi ngay đi, như vậy chuyện bực mình của chúng tôi mới tạm coi như đã kết thúc.

Hùng Đạt quay qua ngắm anh thanh niên suýt tí đã trở thành kẻ thù, hối hận hành động hồ đồ ban nãy, lúng túng hỏi Lạc Mai:

- Còn anh này là ai nữa vậy?

Không đợi Lạc Mai lên tiếng. Vạn Lý nhép môi:

- Là thầy pháp đấy!

Lời của Vạn Lý làm đám đông cười lớn. Rồi mọi người lần lượt giải tán, bỏ lại Lạc Mai và Hùng Đạt, Khởi Hiên đứng lại một chút nhìn Lạc Mai với cái nhìn tò mò, rồi cũng bỏ đi theo đám đông.

Mọi chuyện coi như đã kết thúc, nhưng Khởi Hiên hiểu rằng. Đó chỉ là bên ngoài. Chớ thật ra... Có một cái gì đó lại chỉ mới bắt đầu. Nó làm lao xao lòng chàng...

o0o

Vạn Lý có cái bề ngoài vạm vỡ, thô kệch, nhưng lại là người dễ xúc động. Nhất là với bạn - Khởi Hiên, Khởi Hiên là bạn cùng lớn lên bên nhau, từ thời thơ ấu. Vạn Lý rất hiểu, chỉ cần trông thấy cái thái độ, cái nhìn của Khởi Hiên dành cho người con gái đã thả chú chồn lông trắng là Vạn Lý biết, bạn mình mới gặp một cú sốc khó quên. Nhưng tại sao vậy? mới gặp nhau lần đầu cơ mà? Vạn Lý thắc mắc.

Khi đó, mọi người, ai đã về nhà nấy. Vạn Lý và Khởi Hiên thì còn ngồi trong chòi lá ở ven làng. Mặt trời đang ngả về tây, ráng hồng nhuộm đỏ cả một góc trời. Họ cứ ngồi yên lặng như vậy rất lâu mỗi người đang theo đuổi một ý nghĩ riêng của mình.

Một lúc, Vạn Lý như không dẫn được, quay qua:

- Này Kha Khởi Hiên... Mi phải giải thích rõ chuyện này mới được!

Khởi Hiên quay qua với đôi mắt phân vân. Yên lặng một chút, mới cười nói:

- Chuyện đông dài lắm!

- Thôi được. Vậy ta chỉ cần biết một vài điều thôi. Trước nhất là mi có quen cô ta?

Khởi Hiên gật đầu. Vạn Lý nhăn mặt nói:

- Thế tại sao mi lại không cho ta biết sớm? có nghĩa là... Sự có mặt của cô ta với ông anh họ kia ở đây là do mi mời đến?

Khởi Hiên lắc đầu:

- Tôi làm sao mời? Tôi có gặp họ qua lần nào đâu?

Vạn Lý trợn mắt, rồi quay chụp lấy tay bạn bắt mạch. Khởi Hiên ngạc nhiên:

- Mi làm gì vậy?

- Xem thử mạch tim mi có bình thường không?

Khởi Hiên rút tay lại:

- Khi thật!

Vạn Lý giải thích:

- Sao lại khi? Này nhé... Trước hết ta hỏi người là có quen biết cô gái không thì mi gật đầu, tiếp đó ta hỏi mi phải mi mời họ đến không thì mi nói là có gặp họ qua lần nào đâu. Vậy là sao? Trả lời theo kiểu không đầu không đuôi như vậy, chẳng có nghĩa là bất bình thường à?

Khởi Hiên đứng dậy. Đúng là chàng đang rối rắm nên:

- Tôi nói chưa gặp qua, đó là sự thật vì từ nào đến giờ tôi có thấy cô ta qua đâu? Còn bảo là tôi biết, bởi vì gia đình của ai phía chúng tôi đã có

mỗi giao hảo từ mười tám năm về trước. Một cuộc giao lưu với đoạn kết chẳng tốt lành mà là bất hạnh!

Lời nói của Khởi Hiên khiến Vạn Lý thêm tò mò. Một câu chuyện với những tình tiết hấp dẫn. Vì vậy Vạn Lý ngồi yên chờ đợi, lắng nghe. Khởi Hiên nói:

- Bây giờ tôi vừa tròn hai tuổi, nên cũng không biết được gì. Tất cả những gì tôi hiện đang biết, phần lớn là do người lớn kể lại, nên cũng không chính xác lắm.

Khởi Hiên bắt đầu kể:

- Đại khái chuyện như thế này. Lúc đó gia đình chúng tôi từ phương Bắc đang trở về Nam, và trên đường về cha mẹ tôi đã gặp một đôi vợ chồng khốn khổ. Họ đang tìm đường đến thôn Tứ An để nương tựa người thân. Người vợ thì đang có mang, sắp sinh. Và trên đường đi. Người vợ đã trở bụng. Trong hoàn cảnh khó khăn đó. Cha mẹ tôi không thể không giúp, và sau đó có một sự kết giao giữa hai gia đình. Nếu chẳng có chuyện gì xảy ra nữa thì mọi thứ đã vô cùng tốt đẹp. Hai bên đã định thông gia cả nhau, chẳng ngờ sau đó, sóng gió lại nổi lên, trên đường đi, cả đoàn bị cướp. Bọn thảo khấu rất hung dữ. Chẳng những cướp sạch, giết sạch. Cha tôi là người quen cầm bút hơn là cầm đao, nên trong cuộc chiến một mất một còn, không tránh khỏi sơ sót. Vì thế có thể chỉ là sự vô tình, cha tôi trong lúc giao chiến với giặc cướp đã để lạc tay giết chết người chồng... Người đó chính là... cha ruột của cô gái ban nãy.

Vạn Lý ngẩn ra nghe Khởi Hiên kể. Như là chuyện đời xưa. Đây là lần đầu tiên, trong mười mấy năm làm bạn. Vạn Lý mới biết được bí mật của bạn. Bí mật giấu kín đến bây giờ mới được kể.

- Nhưng thật là vô lý... Vì từ đó đến giờ, bạn nào có gặp lại cô gái. Chuyện xảy ra cũng gần hai mươi năm... Làm sao bạn lại nhận ra cô ta chứ?

Khởi Hiên đáp:

- Đó cũng lại là chuyện ngẫu nhiên. Ban nãy lúc các bạn chưa đến, thì cô ta suýt rơi xuống suối, tôi vội đưa tay ra chụp giữ tay cô ta, và ngay lúc đó vô tình phát hiện ra cái vết chàm hình đóa hoa mai trên tay cô ta.

Vạn Lý tò mò:

- Vết chàm hình đóa hoa mai à?

- Ồ. Ban nãy tôi chẳng đã từng bảo bạn là, đôi vợ chồng trẻ kia, trên đường lánh nạn người vợ đã trở dạ? Lúc đó điếm lâm bồn của người vợ là giữa một cánh rừng hoa mai. Đứa con được sinh ra là một đứa con gái. Lúc mới chào đời, trên tay đã có một vết chàm hình đóa hoa mai...

Khởi Hiên kể tiếp với một trái tim xúc động.

- Đó, mi thấy! có đặc biệt không: Trên đời này làm gì có đứa con gái thứ hai, cùng có một vết chàm đặc biệt như vậy? Vì vậy tôi mới nhận ra. Cô gái trên họ Viên, tên là Lạc Mai... Cái tên đó do chính cha tôi đặt cho nữa mà... Vì vậy làm sao tôi không biết? Vì vậy khi nghe tôi lên tiếng gọi đúng tên nàng. Cô gái đã giật mình. Điều đó chứng tỏ là tôi không nhìn lầm người... Còn nữa, sau đó cái anh họ nhà cô ấy, tôi gọi đích danh là nhị công tử nhà họ Hàn ở Tứ An Thôn. Thì cô ta chịu thua. Chứng tỏ điều tôi nhận là chính xác. Bởi vì khi ba mẹ cô ta lần vô Nam, mục đích là để nương nhờ người bà con họ Hàn ở Tứ An Thôn này mà.

Vạn Lý nói:

- Thôi được rồi! Được rồi! Ta tin mi, tin mi! Đừng nên xúc động quá như vậy. Thế mi đã nhận ra cô ta. Còn cô gái? Cô ta có nhận ra được mi chưa?

Câu hỏi của Vạn Lý làm Khởi Hiên bàng hoàng, trái tim đang sôi nổi chợt lạnh hẳn. Khởi Hiên buồn bã nói:

- Cô ấy có hỏi lại, nhưng làm sao ta dám nói? Ta chỉ còn biết tảng vờ, bí mật để mọi thứ qua đi.

Vạn Lý đứng dậy đi về phía bạn, ánh mắt dò xét:

- Hình như ta thấy như vừa nghe phải một chuyện buồn... Có một cái gì nuối tiếc...

Khởi Hiên lắc đầu:

- Chưa hẳn mi cảm nhận được chính xác... Cái giá của bi kịch mà gia đình chúng tôi phải gánh chịu... Mặc dù đó chỉ là một sự vô tình, một tai nạn... Nhưng mà, mười tám năm qua nó giống như một hòn đá tảng, một bức màn đen, lúc nào cũng chụp lấy, phủ kín hạnh phúc của hai gia đình. Trong sinh hoạt hằng ngày. Mọi người cố tình không nhắc đến... Nhưng nó vẫn ám ảnh, không làm sao xóa đi được... Tôi còn được nghe mẹ kể lại... Ngày xưa cha tôi là con người hoạt tính, vui vẻ, hào phóng, chứ nào có như bây giờ? Từ khi lớn khôn, nhận thức được sự việc, tôi chỉ thấy có một người cha lặng lẽ, trầm tư, chẳng thích tiếp xúc với mọi người... Cũng nghe mẹ kể lại... Sau khi sự việc xảy ra. Những năm kế tiếp, cha tôi cũng đã mấy lần qua nhà họ Hàn, giải thích, thuyết phục, làm mọi cách để mong chuộc lại lỗi lầm cũ của mình. Nhưng mà bên ấy. Họ cố chấp, họ không cho gia đình tôi một cơ hội nào... Vì vậy... Khi tôi biết chuyện... Khi tôi phát hiện ra người con gái đang đứng trước mặt mình là Viên Lạc Mai, thì trái tim tôi cũng có cái cảm giác đau nhói... Giống như cha tôi, tôi muốn làm mọi thứ để đền bù, dù...

Khởi Hiên ngừng lại nửa chừng, rồi thở dài:

- Đấy mi thấy đấy. Muốn... nhưng mà ngay cả cái tên của mình tôi cũng không dám nói ra... Bao nhiêu năm qua. Tôi rất cảm thông với nỗi buồn của cha mình, và đến hôm nay, trong cái phút giây gặp gỡ bất chợt... Tôi lại càng thấm thía hơn cái nỗi đau như cắt mà cha tôi đã gánh lấy...

Vạn Lý đứng lặng nhìn bạn. Và cái hình ảnh cao lớn phiền muộn của ông Kha Sĩ Bằng chợt hiện rõ trong đầu chàng. Đó là một thân hào hòa nhã, nghiêm khắc đáng kính trọng nhất trong làng. Nhưng ở ông ta chưa bao giờ Vạn Lý thấy nụ cười. Cái đôi mắt sâu suy tư gần như lúc nào cũng đầy vẻ hư vô... Khởi Hiên đang đứng trước mặt Vạn Lý bây giờ... Cũng là một hình ảnh thứ hai của ông ấy...

Vạn Lý không dần được xúc động, vỗ nhẹ lên vai bạn:

- Nghe này... Người ta bảo là nợ cha mang thì con phải trả. Nếu nợ đó là vật chất, tiền bạc thì dễ trả thôi. Còn nếu nói thuộc về tinh thần tình cảm, thì chưa hẳn, khó trả được lắm! Vì vậy Hiên này, đừng buồn... Mi cứ cố hết sức mình nhưng nếu không làm gì được thì cũng đành thôi. Đừng nghĩ nhiều cho nhọc sức. Đúng không?

Khởi Hiên nói với ánh mắt xa xăm:

- Ta cũng hiểu như thế, nhưng mà... Theo ta hiểu, thì cha ta cũng hết sức kỳ vọng ở ta. Người muốn ta làm được việc đó.

- Nghĩa là sao:

- Nếu như ta không làm thì có lần cha ta đã ngỏ ý, xin với phía bên kia, để ta được kết thân. Có nghĩa là ta và Viên Lạc Mai sẽ nên duyên vợ chồng. Như là một sự đền bù... Ý cha ta là, nếu hai gia đình kết lại làm một thì mọi lầm lẫn xưa coi như xóa hết. Mà như vậy, nhà họ Kha sẽ có cơ hội chăm sóc lo lắng cho mẹ con Lạc Mai nữa...

Vạn Lý nghe nói gật đầu, chàng lại nhìn Khởi Hiên với ánh mắt soi bói.

- Ta sẽ được nghe thêm một huyền thoại, một câu chuyện đầy truyền thuyết tình yêu nữa đúng không?

Khởi Hiên chau mày:

- Rồi sao?

- Thì có gì đâu? Bây giờ thì ta đã đoán ra bệnh mi rồi.

Vạn Lý vung hai tay lên trời, tiếp:

- Vừa rồi... mi bị chứng mất hồn. Cộng thêm chứng ảo tưởng... Mà muốn trị liệu bệnh này, toa thuốc tốt nhất gồm có các vị thuốc sau: “Bèo mây trên sông, chân trời hội ngộ, chuyện khói mây hoang tưởng, tốt nhất nên bỏ lại đằng sau”...

Rồi Vạn Lý bỏ đi một nước.

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu mọi thứ đều có thể vứt bỏ lại đằng sau một cách dễ dàng, như Vạn Lý đã nói thì bà Ánh Tuyết đã không phải bị dằn vặt, phiền muộn, lo lắng, đau khổ suốt một khoảng thời gian dài mười tám năm như thế.

Có lẽ mãi mãi và chẳng làm sao quên được cái cảnh khủng khiếp đó. Cái cảnh người chồng yêu quý, Ông Hoài Ngọc khi chết thảm, dù sự việc diễn ra một cách nhanh chóng, đột ngột. Giữa tiếng la hét, binh khí chạm nhau. Giữa những bóng người trùng lấp, giữa con kinh hoàng, sợ hãi, bất ngờ đến không tin, không chấp nhận nổi... Và... Bà chẳng sao quên được. Hình ảnh còn quá rõ ràng... Cái tên tướng cướp đầu đảng, Hoài Ngọc và Kha Sĩ Bằng với những thanh gươm, mã tấu quyện lấy nhau. Họ gần như tạo thành một khối và khi tất cả tách rời nhau... Thì... cái thanh mã tấu dính đầy máu kia lại nằm trên tay Kha Sĩ Bằng! Chuyện đó khó tin thật!

Rồi bà đã phải sống kiếp sống góa bụa, ngay từ thuở thanh xuân. Thử hỏi cái cảnh nát lòng như vậy, ai lại không thù? không hận? Dù mười tám năm đã trôi qua... Mỗi lần nhắm mắt lại là bà lại thấy cái hình dáng của ông Hoài Ngọc đầm ướt máu me, nằm chết thảm. Hận thù đó, thời gian qua đi vẫn không phai mờ trái lại nó như khắc sâu hơn, mãnh liệt hơn. Nhất là vào những lúc buồn, lúc nghĩ lại tình yêu cũ lúc nhớ đến nỗi bất hạnh của mình... Nếu không có Lạc Mai, không biết bà sống nổi không hay là đã...

Và ngày tháng đã trôi qua một cách vô vị. Cuộc đời một màu xám xịt. Bà Ánh Tuyết còn có mặt trên cõi đời ô trọc này, thì cũng chỉ vì hiện diện của Lạc Mai. Lạc Mai là một hạt ngọc. Một cái phao. Một vật báu duy nhất. Nó vừa đẹp vừa dễ thương từ lúc nhỏ, nó đã biết cách chiều chuộng, chinh phục tình thương của mọi người. Chính vì vậy, Lạc Mai là tất cả. Và vì muốn cho hạt ngọc kia toàn bích, bà đã dành hết mọi tình thương của mình cho con, dạy dỗ con. Bà vừa đóng vai trò người cha nghiêm khắc, vừa là người mẹ nhân từ... Bà đưa con vào nề nếp ngay từ thuở nhỏ. Chuyện đáng khen thưởng thì khen thưởng, đáng phạt thì phạt. Không chiều chuộng một cách vô lý. Một phần cũng vì tự ái. Bà không muốn mọi người xem thường mình. Không muốn để người ta đánh giá. Đó chỉ là thứ mẹ góa con cô... Mặc dù ở nhà họ Hàn này, từ lớn chí nhỏ. Ai ai cũng đều quý yêu Lạc Mai, coi trọng hai mẹ con bà... Nhưng với bà thì... Có thể nào ở đây cũng chỉ là chỗ tạm dung thân chứ nào có phải là nhà riêng của mình đâu? Tình cảm của mọi người có dành cho mẹ con bà thì nó cũng còn khoảng cách... Đôi khi nó lại chỉ là một thứ tình thương hại dành cho kẻ sống nương nhờ.

Lúc nào bà Ánh Tuyết cũng có cảm giác như thế.

Lạc Mai không những là trái tim của bà Ánh Tuyết, mà còn là lý do, là bổn mệnh. Vì vậy, khi phát hiện ra đứa con gái từ nào đến giờ chỉ biết ngoan ngoãn vâng lời, đột nhiên nói dối, để sang làng khác rong chơi... Mà nào phải chỉ có vậy thôi... Nó còn mang cả thương tích quay về. Đó là cả một biến cố to tát làm cho bà muốn bị khuynh đảo.

Ở phía bên này, thì bà Thục Bình cũng bận rộn tẩy rửa các vết thương và xúc thuốc lên khuôn mặt bầm tím của Hùng Đạt. Ông Bá Siêu thì đứng cần nắn cái vô trách nhiệm của con trai. Chỉ có một chuyện bảo vệ cho Lạc Mai cũng không nên thân. Anh trưởng Hùng Vy cũng đang chuẩn bị gia pháp, để trị tội đứa em khó dạy, trong khi Di Quân tìm mọi cách để xin tội cho người em chồng. Trong cái không khí đầy bão táp đó. Hùng Đạt thấy chỉ có bà chị dâu là thông cảm với mình, nên mếu máo nói:

- Ở đây không ai chịu hiểu hoàn cảnh em hơn là chị.

Ông Bá Siêu đang bực dọc, nghe Hùng Đạt nói vậy, như đổ dầu vào lửa.

- Tội lỗi tày trời như vậy mà mày còn dám biện minh nữa ư? tại sao mi dám mạo hiểm dẫn Lạc Mai đi chơi? Không những thế lại còn để nó bị trúng tên bị thương. Mi không biết Mai là hòn ngọc của dì Tuyết? Cũng là cháu cưng của nhà này? Mi làm như vậy làm sao phải với dì với mẹ mi chứ? Hừ... Bữa nay ta không thể trị mi không được. Buông thả rồi sau này mi còn làm đến chuyện động trời nào nữa thì sao?

Vừa nói, ông vừa xông về phía Hùng Đạt. Di Quân và Hùng Vy vội vàng bước tới can. Bà Thục Bình thì dang tay bảo vệ cho thằng con trai xui xẻo. Không khí gia đình trở nên rối loạn, bà Ánh Tuyết đang ngồi yên lặng cũng không thể ngồi yên. Bà đứng lên run giọng, nói:

- Xin lỗi anh chị. Xin quý vị nghe tôi nói đây.

Tiếng nói của bà, kéo không khí trở lại sự bình yên cũ. Mọi người quay qua.

- Anh chị định trừng phạt Hùng Đạt, nhưng em nghĩ thì lỗi chưa hẳn là của nó... Chúng ta cần truy nguyên rõ ràng... Ở đây em thấy, người phạm

tội chính là Lạc Mai con gái của em chứ không phải là anh nó.

Rồi bà Ánh Tuyết quay qua nhìn Lạc Mai, cô gái đang đứng khoanh tay, cúi đầu bên cạnh. Bà nghẹn lời tiếp:

- Bởi vì nếu Lạc Mai mà vâng lời, biết tự kiềm chế thì dù Hùng Đạt có rủ rê thế nào, nó cũng đâu có đi... Nhưng mà Lạc Mai nó quá nông nổi, ham vui, nó không những không vâng lời, lại còn hành động nông nổi, quá trớn. Nó không những làm mất mặt em, mà còn làm mất mặt cả họ Hàn của anh chị, tội đó... Em thấy phần lỗi cũng ở em, em đã giáo dục bất nghiêm nên con nó mới như vậy. Con làm ảnh hưởng cả gia phong của anh chị.

Nói xong, bà Ánh Tuyết sụp xuống. Mọi người giật mình, Lạc Mai sợ hãi vội vã quỳ xuống bên cạnh mẹ... Mọi người không hẹn cùng bước tới đỡ bà Ánh Tuyết lên khuyên nhủ, can ngăn... Chỉ có Lạc Mai là vẫn quỳ yên. Lạc Mai cúi đầu với những giọt nước mắt. Lạc Mai thật sự hối hận vì đã khiến mẹ buồn.

Di Quân thấy vậy kêu lên:

- Trời ơi! Chuyện nào có gì nghiêm trọng mà lại gay cấn thế:

Và quay sang bà Ánh Tuyết, Di Quân nói:

- Thưa dì, Hùng Đạt và Lạc Mai dù gì cũng còn trẻ, con nít làm sao tránh khỏi chuyện ham vui? Nhưng thế này thì qua cái chuyện vừa xảy ra, chúng nó cũng rút được một bài học nhớ đời, sẽ không dám tái phạm lần thứ hai đâu. Dì nghĩ có đúng không?

Ông Bá Siêu vẫn chưa hết cơn bực dọc, ông nói:

- Dì lạ thật... Tại sao đến giờ này mà dì còn phân biệt là nhà tôi nhà dì nữa chứ? Có xấu hổ thì xấu hổ chung. Thật ra thì cái chuyện dạy dỗ bất nghiêm, không phải chỉ là trách nhiệm ở dì mà phải nói là ở cả tôi...

Bà Ánh Tuyết lắc đầu:

- Hiện giờ đang rối rắm, em không muốn tranh luận gì cả, nhưng em muốn anh chấp nhận một yêu cầu của em.

- Điều gì? Dì cứ mạnh dạn nói!

- Xin anh cho em đổi một con A đầu khác cho Lạc Mai. Từ đây về sau, em cần phải nghiêm khắc canh chừng nó nên cần có một phụ tá lanh lợi hơn. Còn cái con Tiểu Bội cũ, em thấy chưa đủ trách nhiệm.

A đầu Tiểu Bội lúc đó đang đứng núp bên kẹt cửa khóc, nghe bà Ánh Tuyết nói vậy, nó kinh hoảng chạy vào sụp xuống òa khóc trước bà Ánh Tuyết:

- Thưa bà xin bà đừng có giận con... Con tuy ngu, nhưng con biết phục thiện, con hứa với bà là từ đây con sẽ cố gắng... Con chỉ xin bà cho phép con ở lại với cô Lạc Mai, từ đây về sau, bà bảo con thế nào con đều vâng theo cả. Con cũng vâng lệnh ông, của các cậu, mợ...

Tiểu Bội dập đầu nói, hết dập đầu nó lại ngược lên cầu cứu những người đứng xung quanh, rồi khóc, nhưng chẳng ai dám xin xỏ gì cho nó. Chỉ có Lạc Mai, vì tình thầy trò chị em, nên xúc động quay qua ôm lấy Tiểu Bội, rồi năn nỉ mẹ:

- Mẹ! con biết là hành động qua của con là sai trái, làm mẹ thất vọng, mẹ muốn trừng phạt con như thế nào, con cũng chịu, vì đó là hoàn toàn lỗi con. Con chỉ xin mẹ đừng đổ lỗi cho Tiểu Bội, nó vô can. Nó là đứa ngoan ngoãn. Nó theo hầu con từ năm lên tám đến giờ... Bao nhiêu năm qua. Con đã xem nó như em ruột của mình. Chuyện hôm nay là tại con chẳng can dự gì nó. Con đã làm mẹ mất mặt... Tự ý con cả. Con lại hồ đồ để mình bị thương. Con biết, cha con ngày xưa, cũng mất mạng trong một tai nạn vô tình. Đó là một ám ảnh khủng khiếp của mẹ. Đúng ra con nên tránh, đừng để hình ảnh đó xảy ra... Con bất hiếu không vâng lời mẹ. Mặc dù mẹ thương con vì mẹ chỉ có một mình con. Mẹ sợ con gặp bất trắc. Nếu con là người biết yêu quý mẹ mình. Con phải tự trọng lấy mình. Chỉ có vậy mà con cũng không làm được, trái lại còn làm cho mẹ đau lòng. Mẹ! con thành thật xin lỗi mẹ. Mẹ hãy tha lỗi cho con!

Rồi Lạc Mai khẩn khoản nhìn mẹ với ánh mắt hối hận. Bà Ánh Tuyết có vẻ xúc động, bà đưa tay ra vuốt lấy má con, và khóc... Thục Bình trông thấy cũng khóc theo, bà nói:

- Thôi vậy là đủ rồi... Lạc Mai từ nào đến giờ là một đứa con gái ngoan...

Nó cũng chỉ mới phạm tội lần đầu, vậy em cũng nên tha cho nó... Nó cũng đang bị thương đừng để nó xúc động nhiều...

Bà Ánh Tuyết gật đầu, nói với Lạc Mai:

- Thôi mẹ không rầy con nữa, đứng dậy đi!

Và quay sang Tiểu Bội, bà trấn an:

- Được! bà tha cả cho con nữa, đứng dậy! Bà cũng chấp nhận lời yêu cầu, vẫn để con được hầu Lạc Mai.

Sau cơn mưa, trời lại sáng. Bão tố qua rồi. Lạc Mai quay qua Tiểu Bội, nửa như nói với Bội, nửa như an ủi chính mình.

- Thôi xong rồi, xong rồi, chẳng có gì để buồn nữa!

o0o

Đúng là mưa gió đã qua... Nhưng nào phải mọi thứ đã trở lại như ngày cũ? Ngoài mặt thì Lạc Mai như thế. Cuộc sống có người hầu hạ, chẳng có gì để bận tâm. Nhưng thật ra thì... ở tận cùng sâu kín của trái tim. Đã có một cái gì xuất hiện... Nó giống như một màn sương vô hình. Nó kích động một thứ tình cảm vô cớ... Nó làm cho Lạc Mai vẫn vương buồn... Mà cũng chẳng biết điều gì. Chỉ biết là, những lúc ngồi một mình... Làm cái gì không được hết... Có cái gì ám ảnh? Lạc Mai muốn xóa đi để hồn nhiên trở lại, nhưng không được. Nó bắt Lạc Mai phải ngần ngợ, ngần ngợ... làm Lạc Mai đôi lúc hoài nghi. Hay là ta bệnh. Bệnh gì? Chẳng biết! Vì nó rất kỳ quặc! Không đau đớn, mà cứ bắt tưởng tượng hoài.

Lạc Mai nghĩ lại rồi đỏ mặt.

Hừ... Tất cả, tại cái anh chàng kỳ quặc mà ra cả... tại sao anh ta biết quá nhiều thứ liên hệ đến nàng thế? Nhưng rồi lại chẳng nói toẹt ra? cứ úp úp mở mở... Anh ta là ai và hành động như vậy với mục đích gì?

Lạc Mai nhớ như in. Khi anh chàng gỡ chiếc mặt nạ ra. Cái khuôn mặt điển trai lịch sự đấy? Hắn ta cũng có cái giọng nói nhỏ nhẹ:

- “À, muốn biết ư? Hẹn năm hôm nữa khi nào bên làng Tứ An của cô

hợp chợ, chúng ta sẽ gặp nhau. Tôi sẽ có mặt ở cửa Nam chợ đợi cô... “

Bất chợt Lạc Mai đưa ngón tay lên trán, tự hỏi:

- Đây có thể gọi là một cách hẹn hò chăng?

Nghĩ đến bất chợt Lạc Mai giật mình. Ồ, sao vậy? Hôm nay ta làm sao vậy? Vô lý! Với một gã con trai xa lạ ngay cả cái tên cũng chưa biết... vậy mà ta lại... Bậy thật... Rõ là ta đã điên... Cứ tưởng bậy bạ... Rồi Lạc Mai nói như tự trách mình:

- Vậy là sai, là không tốt nhé! Ta không được... Đừng có như vậy nữa.

Và Lạc Mai dứt khoát:

- Cái hôm làng họp chợ, ta sẽ ở nhà, không đi đâu hết. Ta chẳng bước ra cửa, và cố không nghĩ ngợi gì cả.

Rồi Lạc Mai nhắm mắt lại, định thần trong ít giây. Sau đó Lạc Mai gật gù nói:

- Thế là tốt... Bắt đầu từ bây giờ... Ta nên quên hết mọi chuyện... Nhất là những chuyện gì có liên quan đến anh chàng kia.

o0o

Và rồi, cái ngày họp chợ trong làng đã đến, kế hoạch của Lạc Mai lại không thực hiện được? Hôm đó vì bà chị dâu Di Quân, muốn sắm thêm một ít son phấn, vải sò để may áo mặc, nên đã kéo cho bằng được Lạc Mai đi theo. Không phải chỉ có thế, ngay cái con a đầu Tiểu Bội cũng ham vui, nó cứ nài nỉ, Lạc Mai đành chiều.

Thế là Lạc Mai lại ra chợ.

Trên con đường lớn trải dài từ hướng Nam đến hướng Bắc của làng. Chợ họp thật đông, hôm ấy lại nhằm mừng ba tết, nên rất vui vẻ gần như nhà nhà đều đổ xô ra ngoài. Người buôn kẻ bán. Tiếng gọi nhau ơi ơi. Tiếng chào hàng của lái buôn. Hàng hóa nhiều lại lạ mắt. Di Quân gần như quây nào cũng ghé. Tiểu Bội không có gì mua nhưng nó lại vui nhất. Nó hét chạy đầu này ngắm rồi đến đằng kia... chỉ có Lạc Mai, không hiểu

sao cứ ở trong tâm trạng thẫn thờ. Vừa chờ đợi một cái gì, như vừa sợ hãi...

Khi Di Quân tấp vào một quầy bán phần sơn, thì Tiểu Bội đã ghé qua cái quầy giải trí bằng cách ném vòng cổ chai... Di Quân biết tật mình chọn hàng lâu nên định ước với Lạc Mai là, cứ đi đâu thì đi một lúc sẽ gặp lại nhau ở đầu chợ.

Dĩ nhiên là Lạc Mai theo chân Tiểu Bội đến quầy ném vòng. Nhưng rồi cái trò chơi trẻ con này chẳng hấp dẫn lâu được Lạc Mai. Mai dốc túi lấy đồng bạc lẻ trao cho Tiểu Bội để nó chơi thoải mái. Còn mình đi lại gần đây. Lạc Mai cảm thấy lạc lõng.

Tại sao ta lại như vậy? Tin tưởng một câu hẹn hò băng quơ? Khùng thật... Ta định tìm gì trong đám người ồn ào đông đảo này? Người ta nào có thật lòng, nói chỉ để nói cho vui... vậy mà lại tin... chớ vợ vẫn nữa... Lạc Mai thấy mình tức cười... hãy bình tĩnh nào! Lạc Mai bực dọc và thấy lòng buồn buồn làm sao...

- Nay! mời quý vị! xin quý vị hãy ghé qua gian hàng của chúng tôi... ở đây có rất nhiều đồ vật lạ mắt đáng xem!

Có tiếng rao hàng của một gã lái buôn. Lạc Mai tò mò nhìn qua. Gã bán hàng ngà, hàng thêu, trang trí. Thấy người để ý, gã tiếp tục quảng cáo:

- Tôi không nói dối đâu, đây này, Cái bức tranh chữ này đều là thứ thật, loại hảo hạng. Ngày xưa có chỉ có, chỉ được trưng bày trong cung điện hoàng cung, hoặc ít ra là ở Vương phủ... hiếm khi quý vị nhìn thấy. Còn bây giờ đã đổi đời. Đất nước đã là dân chủ. Những người dân thường chúng ta cũng có thể có được. Cơ hội ngàn năm một thuở... các bạn hãy mại vô, mua vào, các bạn hãy đến xem!

Lạc Mai chẳng có việc gì làm. Tiểu Bội lại đang mê mẩn với trò chơi, nên Mai bước qua quầy hàng bán cổ vật. Trước mắt nàng là những món đồ sứ, đai ngọc đủ kiểu thật bắt mắt. Và rồi Lạc Mai cũng bị thu hút ngay. Có một tấm vải thêu đang treo ở góc quầy. Hình thêu nổi bật, Gã bán hàng thấy Lạc Mai nhìn, vội vàng mang ra chào hàng. Gã trao tận tay Lạc Mai, vừa vồn vã quảng cáo.

- Cô hai này, cô đúng là người am hiểu nghệ thuật. Cái bức thêu này

nguyên con vật quý báu của một vương tôn. Cô nhìn kỹ xem, chỉ để thêu con chồn trắng là lông thật của nó đấy. Người thêu đã phải tước từng sợi lông thật ra dệt. Nghe nói ở đây có cả một huyền thoại. Người ta bảo là cái ông Vương Tôn này, đã gặp phải một hồ tiên cô xinh đẹp, rồi họ yêu nhau lấy nhau... À cái chuyện cũng tương tự như trong liêu trai chí dị đấy mà. Vì vậy cái bức thêu này không phải chỉ ở quý ở đường nét thêu, mà còn quý vì có điển tích nữa... Cô thấy có phải không?

Lạc Mai không phải bị quyến rũ bởi lời quảng cáo đại ngôn của gã bán hàng. Cũng không phải bị thu hút bởi câu chuyện liêu trai huyền hoặc... mà chỉ vì... Lạc Mai nhớ đến cái đêm lễ hội làng bên cạnh. Hôm ấy Lạc Mai cũng đã thêu một chú chồn trắng... Rồi sự việc xảy ra sau đấy. Lạc Mai bất giác đứng ngẩn ra. Có một sự trùng hợp kỳ lạ... Lạc Mai chợt thấy thích thú với ý nghĩ này. Sao ta không mua bức thêu này về làm kỷ niệm?

Nghĩ và Lạc Mai hỏi ngay:

- Xin lỗi, ông bán bao nhiêu vậy:

Gã bán hàng chìa hai ngón tay lên cao, đáp gọn:

- Hai mươi đồng!

Hai mươi đồng? Lạc Mai nghe nói mà giật mình. Con số quá lớn, vượt xa ngoài số tiền mà Lạc Mai có. Tiếc thật! Lạc Mai nhìn kỹ bức thêu, rồi lúng túng giao trả lại cho tay bán hàng. Bức thêu đẹp quá nhưng lại mắc quá!

Gã bán hàng như hiểu ý Lạc Mai... Gã dò dẫm để cố bán được hàng.

- Thế nào? Thì cô cứ trả giá đi, cho một cái giá nào cũng được, mở hàng, bao nhiêu thì cô mua được?

Lạc Mai chưa kịp lên tiếng, thì đằng sau có người nói:

- Bán sáu đồng đi!

Tiếng trả giá khá quen thuộc, Lạc Mai giật mình quay qua. Trái tim ngưng đập, Lạc Mai lắp bắp:

- À, thì ra là anh!

Khởi Hiên với ánh mắt thú vị:

- Tôi đã bảo là tôi sẽ đến cơ mà!

Khởi Hiên làm như cuộc gặp chỉ là tình cờ, thật ra thì... Anh chàng đã theo chân Lạc Mai, từ lúc rời nhà vào chợ. Anh bán hàng hơi lúng túng hết nhìn Lạc Mai, đến nhìn Khởi Hiên.

- Thế nào đây... Bây giờ tôi nên nói giá với người nào chứ?

Khởi Hiên quay qua anh lái buôn và nói:

- Dĩ nhiên là phải với tôi. Làm sao? Tôi trả sáu đồng đấy.

Gã nài nỉ:

- Ô! Ô! không được! không được! hàng quý hiếm thế này bán giá đó để lỗ sao?

Gã bán hàng kéo dài khuôn mặt ra:

- Hãy trả cao lên một chút đi, để tôi có lời chút đỉnh. Thế này nhé... tôi bán cho anh mười đồng... Giá hời chán rồi đấy!

Khởi Hiên bình thản, chậm rãi móc tiền trong túi ra đếm rồi, nói:

- Tám đồng đó, được không? Nếu được thì giao hàng, bằng không thì thôi, cứ giữ hàng lại!

Gã bán hàng trù trù, làm ra vẻ không muốn. Nhưng rồi thấy thái độ của Khởi Hiên, biết không thể đòi thêm, nên gã vội giao hàng và Khởi Hiên trả tiền.

Lạc Mai đứng ngẩn ra nhìn, bởi vì mọi diễn biến xảy ra đột ngột quá.

Lạc Mai không ngờ Khởi Hiên lại dám bỏ ra một số tiền to như vậy mua.

Mãi cho đến lúc chiếc hộp đựng tấm vải thêu ban nãy được đưa vào tay, Lạc Mai mới giật mình. Lạc Mai vội đẩy nó ra.

- Món hàng này là của anh mà?

Khởi Hiên nói:

- Không phải, của cô đấy!

Và không đợi Lạc Mai nói thêm, quay lưng bỏ đi, Lạc Mai không biết làm sao hơn là đuổi theo. Giữa chỗ đông người thế này mà lớn tiếng gọi trả lại thì kỳ quá! Nên Lạc Mai phải nhẫn nại đi theo Khởi Hiên nhưng không tránh khỏi bực dọc, khi đã đến chỗ thưa bớt người, Lạc Mai mới nói:

- Này cái anh kia, anh làm gì kỳ vậy? Món hàng này của anh bỏ tiền ra mua, thì anh phải mang về chứ?

Khởi Hiên không quay lại, chỉ hỏi:

- Sao? Vết thương hôm trước của cô thế nào? Lành chưa? Có còn đau không?

Anh chàng có vẻ quan tâm làm Lạc Mai không biết làm sao hơn là đáp:

- Vâng, lành rồi cảm ơn anh. Nhưng mà... Còn cái món hàng này... anh

Nhưng anh ta như chẳng màng đến hỏi tiếp:

- Cái hôm cô và ông anh họ về tới nhà thế nào? Chắc là không đối được người nhà đâu? Rồi bạn cô có bị rầy la hay trách mắng không? Người lớn hẳn là không hài lòng...

Lạc Mai ngập ngừng một chút, thú nhận:

- Vâng, di dưỡng và cả mẹ tôi đều không vui.

- Thế à? Vậy là cô hẳn bị quở phạt. Có nghiêm trọng lắm không?

- À... mẹ tôi

Lạc Mai vừa nói đến đó, thì ở đâu chợt vang lên tiếng pháo nổ, Lạc Mai như sực tỉnh, đỏ mặt nói:

- Ô bậy quá. Tại sao tôi lại đứng ở đây nói chuyện với anh chứ?

Khởi Hiên ồm ờ:

- Thì cô đi ra chợ... Không phải với mục đích là để gặp lại tôi? để biết tôi là ai à?

Lạc Mai đỏ mặt nói:

- Không, không, không phải vậy!

Lạc Mai lại nhìn quanh, không biết nãy giờ Di Quân hay Tiểu Bội có nhìn thấy cảnh này không? Nếu họ thấy, Lạc Mai không biết làm sao giải thích. Lạc Mai tiếp:

- Tôi đi chợ, chứ hông hề có ý nghĩ gì khác, tôi cũng không có ý định tìm hiểu anh là ai... Chuyện đó chẳng cần thiết. Còn bây giờ, anh làm ơn cầm lấy chiếc hộp này đi... Tôi phải về nhà ngay bây giờ.

Anh chàng quay lại, đứng yên. Một chút bất mãn và tự ái.

- Nếu cô thấy không thích, cô có quyền ném bỏ nó. Còn tôi, tôi mua, chỉ vì thấy cô thích muốn mua. Mà tôi biết như vậy, Vì tấm vải kia thêu đúng hình con chồn lông trắng. Cái con chồn định mệnh. Hôm nọ... một thứ kỷ niệm, nên tôi quyết định mua nó cho cô.

Từ trước đến giờ, Lạc Mai chưa thấy anh chàng nào vừa táo bạo, lại thành khẩn như vậy. Bất giác Lạc Mai nhìn lên. Ánh mắt hai người lại chạm nhau.

- Tôi mua tấm vải thêu này, còn một nguyên do khác. Đó là... Cái huyền thoại mà gã lái buôn nói đã thuyết phục tôi... Chuyện thật hay không... Tôi vẫn sẵn sàng tin. Vì chuyện tình yêu bao giờ cũng dễ làm ta xúc động.

“Chuyện tình yêu”!

Mấy chữ mà gã con trai vừa dùng khiến Lạc Mai trở lại thực tại. Con gái phải cảnh giác, e dè, giữ gìn... Lời của mẹ nhắc nhở còn đó. Lạc Mai giật mình. Trời đất! Hôm nay mẹ mà biết được là khi ra chợ, ta lại đứng nói chuyện riêng rẽ với một anh chàng xa lạ, không biết cả họ tên, thì mẹ sẽ nghĩ sao? Lạc Mai không dám nghĩ tiếp, vội vã quay đầu đi nói:

- Tôi xin ghi nhớ lòng tốt của anh. Nhưng còn tấm vải thêu này, tôi thấy... Tôi không có quyền nhận...

Anh chàng ngạc nhiên:

- Tại sao cô lại nghĩ vậy:

- Bởi vì con gái ai lại nhận quà của người xa lạ... Còn nếu như... À... Tôi cũng không có tiền để hoàn trả lại cho anh.

Khởi Hiên thuyết phục Lạc Mai:

- Tôi không phải là người xa lạ. Cô thấy đấy, chúng ta gặp nhau đã được hai lần, nói chuyện với nhau cũng nhiều thứ... Vậy thì nào có gì là xa lạ nữa?

Lạc Mai càng lúc càng cảm thấy sự nguy hiểm đang rình mò. Vâng, nếu cứ đứng ở đây nói chuyện mãi với anh này thì người làng, người thân trông thấy thì chắc chắn sẽ gặp rắc rối. Họ sẽ nghĩ sao? Biện minh, phân bua. Lạc Mai càng nghĩ càng rối. Nàng cương quyết một cách yếu ớt:

- Thôi tôi không nói chuyện với anh nữa. Tôi phải đi đây.

Nhưng Khởi Hiên không buông tha:

- Vậy thì thế này nhé. Cô cứ giữ lấy tấm vải thêu trên, coi như tôi tạm ứng trước tiền trả, rồi từ từ cô sẽ hoàn lại. Nhưng không cần gấp lắm, chậm chậm chẳng sao... Được chưa? Tôi không phải cho không cô đâu.

Lạc Mai thắc mắc:

- Nhưng rồi hoàn trả lại anh bằng cách nào đây? Bởi vì tôi hoàn toàn không biết anh là ai...

Khởi Hiên cắt ngang:

- Chuyện đó chẳng phải bận tâm. Cô tin đi, chúng ta sẽ còn nhiều dịp gặp lại nữa mà...

Hãy tin, còn nhiều dịp gặp lại? Nhưng anh ta là ai? Tên gì? Lạc Mai ở trong cái tình huống khó xử. Nửa muốn hỏi, muốn cự tuyệt, muốn nhận rồi cảm ơn, nhưng không biết nên xử trí bằng cách nào. Ngay lúc đó Khởi Hiên hướng mắt về phía Lạc Mai nói:

- Nhìn kia, hình như người nhà của cô đang đến tìm cô đấy!

Lạc Mai giật mình quay lại. Nhưng chẳng thấy ai quen. Và đến khi quay trở lại thì bóng dáng của anh chàng lạ ban nãy cũng đâu mất.

Lạc Mai đành ôm lấy chiếc hộp đựng vải thêu tần ngần tìm kiếm. Mọi diễn biến vừa xảy ra thật kỳ cục. Khi không rồi gặp bức vải thêu con chồn lông trắng, đến cái anh chàng, từ đâu đến lạ lùng. Có điều... anh ta có lý. Ít ra hai người cũng gặp nhau hai lần, bảo là không quen thì cũng không đúng... Lại có nhiều chuyện nói nữa... Nhưng càng nghĩ Lạc Mai thấy càng rối hơn. Táo bạo quá! Dám nhận cả quà của một người xa lạ. Tên gì? Anh ta là ai?

Và trong cái trạng bối rối đó. Lạc Mai quay về nhà. Đến nhà, đám gia nhân và cả người thân phát hiện Lạc Mai có gói hàng đẹp. Ai cũng trầm trồ.

Bà Thục Bình cười tươi hỏi:

- Con mua hết bao nhiêu tiền vậy?

Di Quân tỏ ra biết chuyện, không chờ Lạc Mai đáp, nói:

- Nó mua hết một đồng đấy!

Bà Thục Bình kêu lên:

- Một đồng à? Vô Lý! làm gì rẻ chán vậy? Xem này đường kim mũi chỉ xuất sắc, thêm vải thuộc vào hạng siêu đẳng... Theo ta đánh giá thì tối

thiếu nói phải là mười đồng bạc.

Bà Ánh Tuyết nhìn mặt hàng, rồi chăm chú nhìn con gái:

- Mẹ cũng nhận thấy như vậy. Con nói thật đi, con mua tấm vải thêu này hết bao nhiêu tiền?

Lạc Mai đáp với một chút căng thẳng, khi phải nói dối:

- Con chẳng có mặc cả gì hết? Cái tay bán hàng nói với con là tấm vải thêu này trị giá năm đồng, nhưng con bảo con không có mang tiền theo nhiều, chỉ có một đồng. Cuối cùng gã gói lại đồng ý bán cho con.

Vậy là đúng! Cả Di Quân cũng nói như vậy! Chẳng ai biết được là trên đường về Lạc Mai đã nói giá đó cho Di Quân biết và Di Quân chỉ lập lại thôi. Kết quả là ai cũng tin khen Lạc Mai mua được giá hời.

- Cái con Lạc Mai nhà ta đúng là lúc nào cũng may mắn, hôm nay đi chơi gặp cái tay khù khờ bán hàng mới mua được giá rẻ như vậy.

Bà Ánh Tuyết nói, mọi người cười theo. Chỉ có Lạc Mai là thờ ra nhẹ nhõm vì thấy không bị ai nghi ngờ.

Bà Thục Bình trải tấm vải thêu lên bàn. Bà càng ngắm càng thấy yêu thích.

- Đây đúng là của quý, mũi thêu khéo mà chỉ cũng tốt, lại sống động đặc biệt. Từ nào đến giờ, cái bức thêu ta thấy chỉ thêu hoa trái, chim chóc, chứ nào thấy ai thêu một con chồn lông trắng thế này bao giờ đâu?

Bà Ánh Tuyết liếc qua đứa con gái cười, nói:

- Thì cũng tại có thêu con chồn trắng này, Lạc Mai nó mới mua. Mẹ nói đúng không?

Di Quân sực nhớ ra, nói:

- Đúng rồi! Đúng rồi!

- Lạc Mai bị trúng tên cũng vì muốn cứu cái con chồn lông trắng kia. Và

rõ ràng ở đây, ta thấy có một sự trùng hợp lạ. Biết đâu là vì Lạc Mai nó cứu cái con chồn đó, nên sự hiền linh đã sắp để nó mua được vật báu rồi gọi là đèn ơn cứu mạng.

Lạc Mai cười:

- Bà chị dâu của em đọc sách giả tưởng nhiều nên tưởng tượng thôi.

Di Quân dễ dãi cười theo, chỉ có bà Ánh Tuyết, bà Thục Bình và a đầu Tiểu Bội là nghi ngờ. Tiểu Bội nhảy miệng nói:

- Mợ Quân có lý, con thấy cái bức thêu này... Càng nhìn càng thấy nó có vẻ làm sao đấy. Nó như sống vậy!

Vừa nói, nó vừa dùng chiếc khăn tay lau nhẹ lên bức thêu, Lạc Mai vội ra dấu ngăn lại.

- Này này... Cái con nhỏ kia. Trong nhà mi muốn đụng bất cứ cái gì cũng được, nhưng cái này thì không, Coi chừng mi làm hư của ta, mất linh đấy!

Di Quân quay qua Lạc Mai cười nhạo:

- Xem kìa! mới nói tôi mà lại dị đoan rồi. Cô cũng tin chuyện báo ơn là có thật sao?

Lạc Mai then thùng cúi đầu nhìn xuống. Lạc Mai bỗng tự hỏi... Cái anh chàng kỳ lạ kia, hẳn bảo là sẽ gặp lại... thật không? Bao giờ? ở đâu? và chẳng hiểu sao, Lạc Mai muốn... Chuyện đó rồi sẽ đến!

o0o

Lần thứ ba, Lạc Mai và Khởi Hiên gặp lại là lúc lễ Hoa Đăng.

Địa điểm gặp cũng là khu nhóm chợ của thôn Tứ An. Khởi Hiên xuất hiện cũng đột ngột cạnh Lạc Mai vào lúc Lạc Mai có một mình. Không phải Lạc Mai ra chợ một mình mà cùng với Hùng Vy, Hùng Đạt, Di Quân và Tiểu Bội nhưng những người này vì mê lễ hội nên đã chen nhau vào giữa đám đông để xem. Lạc Mai thì lục đục đi sau nên rớt lại. Lạc Mai chưa kịp chen vào, thì đã bị ai đó nắm lấy tay kéo mạnh, giật mình

quay lại... Thì ra anh chàng kỳ lạ hôm trước.

Và chẳng hiểu sao, Lạc Mai lại thuận theo gã rời đám đông. Khi cách khu chợ một khoảng xa. Lạc Mai mới nghe gã nói:

- Thành thật xin lỗi là đã đưa cô đến đây, nhưng vì có chuyện riêng muốn nói nên...

Lạc Mai mặt đỏ bừng xoa xoa cườm tay nơi bị gã ta nắm lấy. Bây giờ Lạc Mai mới kịp thấy bực. Gã ta hồ đồ, ngang ngược quá, Người ta con gái mà muốn kéo đâu thì kéo. Nhưng Lạc Mai chỉ lúng túng nói.

- Tôi... Tôi đang để dành tiền để trả lại cho anh đây.

- Cái gì?

Khởi Hiên như không hiểu, Lạc Mai làm ra vẻ nghiêm nghị:

- Thì để dành tiền trả nợ. Cái số tiền tám đồng hôm trước anh ứng không có phải là con số nhỏ... Mà hôm đó đến nay chỉ mới có mười hai ngày... Anh tưởng tôi giàu lắm à? Chưa để dành đủ đâu. Mà nếu có đủ thì hôm nay anh xuất hiện đột ngột thế này, tôi cũng đâu có biết trước để mang theo mà trả?

Khởi Hiên nháy mắt:

- Bộ cô tưởng tôi đến đây để đòi nợ à?

Khởi Hiên đứng quá gần, làm Lạc Mai lúng túng:

- Nhưng mà... Nhưng mà...

Khởi Hiên nói lảng:

- Phải chi mười hai ngày qua, ngày nào cũng có hội hoa đăng thế này thì hay biết mấy, Được như vậy ngày nào tôi cũng có dịp qua đây để gặp cô.

Lạc Mai bỗng cảm thấy căng thẳng:

- Ô cái anh này... lễ hội là lễ hội... Ai cũng có quyền xem lễ. Còn cái

chuyện anh gặp tôi thì cũng chỉ là chuyện tình cờ thôi.

- Tình cờ sao được? Nếu nhà tôi cũng ở trong cái thôn Tứ An này thì chuyện gặp nhau có thể xem như tình cờ... Đăng này thì tôi ở tận làng Vụ Sơn, muốn qua đây phải cỡi xe đạp, xa hàng mấy cây số...

Lời Khởi Hiên đầy tình cảm, làm Lạc Mai dịu giọng:

- Thôi được rồi, tôi tin anh. Nhưng anh muốn gặp tôi làm gì?

Khởi Hiên định nói gì đó, lại thôi. Anh chàng nghĩ có nói Lạc Mai chưa chắc đã hiểu vì mấy ngày qua, Khởi Hiên giống như kẻ mất hồn. Hôm nào, Khởi Hiên cũng đạp xe qua đây, Đứng trên đồi cao nhìn xuống nhà họ Hàn chỉ với một mục đích duy nhất. Được nhìn thấy Lạc Mai. Nhưng điều đó Lạc Mai không biết.

Nên Khởi Hiên chỉ nói:

- Vâng, Với Lạc Mai tôi chỉ là kẻ xuất hiện đường đột, tình cờ, nhưng mà Lạc Mai có biết không, Ngày nào tôi không gặp được Lạc Mai, tôi buồn khôn xiết.

- Anh này kỳ cục! nói năng gì bậm trợn vậy? Anh phải biết tôi không phải là hạng mèo mả gà đồng đâu nhé?

Gã con trai lúng túng cắt ngang:

- Tôi không hề có cái ý nghĩ đó. Tôi lúc nào cũng quý trọng cô. Những gì tôi nói đều xuất phát từ lòng thành... Chẳng qua vì xúc động nên tôi không biết sắp xếp lời lẽ thế nào cho hoa mỹ... Đối với cô... Có lẽ tôi chỉ là một gã xa lạ... Nhưng với tôi... Tôi xem cô như một người thân... Một người mà mình quen biết lâu lắm rồi... Thật vậy... Mà chuyện này... Khó giải thích quá, tôi cũng không biết phải nói thế nào nữa.

Khởi Hiên tuy nói năng lộn xộn, nhưng cái thái độ thành khẩn của anh ta, cũng làm Lạc Mai an tâm.

- Nếu vậy thì... để cho ít xa lạ... Anh phải cho tôi biết anh tên gì? không lẽ... cứ nói chuyện với một người mà không biết tên? kỳ thật! không thể tiếp tục thế này được!

Khởi Hiên định nói tên thật. Nhưng nghĩ lại nếu như vậy... Lạc Mai biết chuyện... Biết rõ thân thế của chàng thì Lạc Mai sẽ bỏ đi và mãi về sau Khởi Hiên sẽ không còn cơ hội để gặp lại nàng nữa. Vì vậy, sau một lúc suy nghĩ, Khởi Hiên liếc sang phía khác nói:

- Tôi họ Hà và tên...

Khởi Hiên chợt trông thấy ánh đèn lóe sáng xa xa, chàng tiếp:

- Tên Minh... Chỉ có hai chữ thôi, Hà Minh.

Lạc Mai không chú ý đến cái lúng túng của Khởi Hiên, nàng lẩm bẩm hai chữ Hà Minh trong miệng, rồi nói:

- Được rồi, thế còn chuyện làm sao anh biết được tên tôi, cả gia thế tôi nữa? Anh cũng biết gia đình họ Hàn của dì dượng tôi ở thôn Tứ An này... sao vậy? Anh tự tìm hiểu hay vì cha mẹ anh có quen biết trước với chúng tôi?

Khởi Hiên gật đầu, băng quơ:

- Vâng... Gia đình tôi. Nhất là cha tôi biết rất rõ về dì dượng cô... Họ quen nhau nhiều năm về trước

Lạc Mai gật gù:

- Tôi cũng đoán như vậy... Bởi vì chỉ có quen thân mới rõ chuyện nhà tôi như vậy mới được, dì dượng tôi kể lại rằng... chuyện tôi...

Lạc Mai vừa nói đến đó, đột ngột ngưng lại... Nàng chợt thấy không ổn. Không đúng lắm đâu. Vì có quen thân cách mấy... Đâu phải gặp ai cũng đem chuyện đó ra khoe? Trừ trường hợp... Lạc Mai nghĩ đến rồi đỏ mặt, nói:

- Thôi, tôi quay về đây...

Khởi Hiên giật mình, chặn lại nài nỉ:

- Có thể dừng lại thêm một chút nữa không?

Lạc Mai cúi nhìn xuống:

- Không được, nãy giờ tôi đứng đây nói chuyện với anh lâu quá rồi... các anh chị tôi có lẽ giờ này đang đi tìm tôi.

- Vậy thì cô làm ơn cho tôi hỏi thêm một câu nữa thôi.

Khởi Hiên biết Lạc Mai định bỏ đi, nên nói:

- Có phải là hôm nay cô ra đây... Cũng có ý muốn được gặp tôi không.

Câu hỏi quá đường đột của anh ta làm Lạc Mai không biết trả lời như thế nào, muốn bỏ đi lại không đi được, vì anh chàng đang chặn phía trước, Lạc Mai lúng túng:

- Tất cả tại anh hết... Anh cứ xuất hiện đột ngột, rồi nói năng những thứ gì lộn xộn... Anh làm cho tôi bị lúng túng... Trước mắt anh tôi như đứa con nít, không giấu được gì cả... Anh ác lắm... Anh mập mờ như một tên ăn trộm.

Lạc Mai nói một hơi, lời lẽ lung tung, nhưng rõ ràng. Ý của Lạc Mai cho thấy Lạc Mai cũng quan tâm đến chàng, Hiên chỉ cần điều ấy, Khởi Hiên cảm động, và đứng thộn người ra, Lạc Mai thì không hiểu. Lạc Mai tưởng lời nói mình làm Hiên giận nên tiếp:

- Tất cả cũng tại anh... Tại anh cả... Anh ác lắm

Rồi Lạc Mai bỏ đi và Khởi Hiên không dẫn được, Hiên chạy theo và ôm lấy cô gái vào lòng.

- Vâng, lỗi tại tôi cả... tôi thật xấu xa... Lạc Mai hãy tha thứ cho tôi... Lạc Mai... Lạc Mai em biết không... Lời vừa rồi của Lạc Mai đã mang đến cho tôi cả một sự can đảm... Tôi hứa với em... Tôi sẽ không lén lút nữa... Tôi sẽ làm rõ mọi việc... Lạc Mai yên tâm và hãy kiên nhẫn chờ tôi. Lạc Mai nhé!

Khởi Hiên cũng nói năng lộn xộn không kém. Lạc Mai có thể không hiểu Khởi Hiên định nói gì. Nhưng mà... giữa thời điểm này thì cần gì... Hai người cứ đứng như thế nhìn nhau... cho đến lúc có tiếng hò reo của một

đám trẻ nhỏ. Bọn chúng vớ những chiếc đèn lồng trên tay đang chạy đến. Họ mới giật mình buông nhau ra. Và Lạc Mai vội vã bỏ chạy về phía đám đông.

Khởi Hiên đứng tần ngần nhìn theo. Lạc Mai đã mất hút trong rừng đèn... Những ánh đèn lung linh trong đêm tối... Bây giờ thì tất cả đã an bày... Và Khởi Hiên biết là... Muốn hạnh phúc... Chàng sẽ phải hành động.

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.VN

Điều mà Khởi Hiên quyết định hành động, giống như châm ngòi cho một quả bom

Quả bom đó đã nổ tại nhà chàng. Và ông anh của Khởi Hiên là Khởi Vân đã phản ứng ngay.

- Cái gì? Mày muốn ba mẹ phải vì mày mà qua nhà họ Hàn cầu thân à? Mày cũng đã giáp mặt với Viên Lạc Mai rồi chứ?

Khởi Hiên cân nhắc một chút, nói:

- Vâng, sau cái hôm lễ hội có khiêu vũ hóa trang. Chạm mặt với Lạc Mai xong là em biết mình sẽ không bao giờ quên được cô ấy. Vì vậy em đã quyết định. Em phải cưới cô ấy làm vợ cho bằng được... Ba mẹ! Ba mẹ hãy giúp con lần này. Và Lại dù gì thì trước kia ba mẹ cũng có ý chọn Lạc Mai làm vợ con rồi mà? Chuyện này có gì là lẹch lạc đâu?

Cả nhà yên lặng nhìn nhau, phân vân không biết nên giải quyết như thế nào, Bà Diên Phương phá tan cái yên lặng, đầu tiên:

- Nhưng mà... Làm sao mà con nhận ra được con bé đó? Và hai người đã có trao đổi gì với nhau chưa?

Khởi Hiên ngậm ngừ. Trước mặt chàng toàn là người lớn. Lại là những

con người bảo thủ, nhất là bà nội, người sống từ đời Mãn Thanh, óc phong kiến còn cứng ngắt, nhất là đối với chuyên trai gái. Vì vậy, Khởi Hiên thấy tốt nhất là nên dè dặt, Nam Nữ thụ thụ bất thân, nếu bây giờ nếu chàng nói thật, sẽ gặp sự phản ứng của nội ngay, nên Khởi Hiên nói.

- Dạ... chưa... Chúng con chưa trao đổi nhau điều gì cả... Lúc Lạc Mai sang làng mình, cô ấy cũng đâu có đi một mình... Còn có người nhà... Nhưng trong lúc họ nói chuyện với nhau. Vô tình con nghe được... và con mới biết cô ấy tên là Viên Lạc Mai.

Bà Diên Phương gật gù, hỏi:

- Tướng mạo nó thế nào? Nếu mẹ nhớ không lầm lần cuối mẹ gặp nó, lúc đó mới năm tuổi, nhưng đã xinh đẹp, lại dễ thương. Và đến năm nay, hẳn nó cũng khoảng mười bảy, mười tám tuổi. Ở cái tuổi trở mã đó chắc đẹp lắm, phải không?

Khởi Hiên nghe mẹ hỏi, mở cờ trong bụng:

- Mẹ còn phải hỏi. Lúc nhỏ đã đẹp, thì bây giờ đương nhiên phải hơn chứ?... Nhưng cô ấy không phải đẹp một cách éo lá, lãng mạn... Mà còn đẹp thanh thoát... À... À cô ấy giống như là một đóa hoa mai... Vâng, một đóa bạch mai, Tinh khiết vậy đó.

Cái hình dung và ca ngợi của Khởi Hiên lại khiến mọi người nhìn nhau. Ông Sĩ Bằng sau một lúc tư lự, nói:

- Như vậy có nghĩa là cái đóa hoa Bạch Mai đã mọc rễ trong trái tim con rồi phải không?

Khởi Hiên ấp úng, nhưng cũng thú nhận:

- Dạ... Dạ vừa trông thấy cô ấy là... Con đã xiêu lòng ngay... con càng tin hơn cái điều mà người xưa gọi là duyên tiền định... Bởi vì nếu không tại sao nhà họ Hàn đã đóng cửa với chúng ta từ lâu, nhà chúng ta cũng đã bỏ cái ý định kết thân mấy năm rồi. Thế mà... Cái gì đã run rủi để con và Lạc Mai lại gặp nhau? Chẳng phải là ý trời thì là gì?

Ông Sĩ Bằng nghe con trai lý luận, hướng nhanh về phía vợ. Bốn mắt chạm nhau. Cái lớp bụi mờ ký ức như trời dật... Nổi bức rức ngày cũ còn

đấy... Bao giờ họ lại chẳng muốn xóa đi? Nhưng xóa bằng cách nào? Nếu điều Khởi Hiên nói là đúng... Cái duyên tiền định... Thì biết đâu đây lại chẳng là cơ hội nữa để ông bà chuộc lại lỗi lầm?

Có điều mọi thứ hẳn không đơn giản... Cái ý định cầu hòa chuộc lỗi nào phải chỉ hôm nay? Bao nhiêu năm qua... Lương tâm bức rức làm ông Sĩ Bằng đã nhẫn nại... Đã mấy lần cắn răng chịu nhục... Cầu thân... Bà lão họ Kha đã mấy lần thấy vợ chồng thằng con lặn lội qua thôn Tứ An để rồi mấy lần tui ngui trở về trong thất vọng. Gia đình họ Hàn quá cứng rắn, ngoan cố... Họ không chịu mở cửa, cái đám mây hận thù không tan... giải oan không cứ kết mãi đó... đến đổi sau đấy vì không chịu được, bà đã phải cấm con và dâu không được qua nhà họ Hàn nữa... và bà cũng cấm cả người nhà không được nhắc lại chuyện xưa. Chuyện đau lòng tưởng đã chôn kín... vậy mà bây giờ, chính cái thằng cháu cưng của bà nói lại khơi dậy. Bà không vui lắm nói.

- Nay, tao thấy chuyện này chẳng có liên hệ gì đến số trời hết. Tất cả là do chính con tạo ra thôi.

Bà hậm hực tiếp:

- Bây giờ con đến đây nghe nội nói này, không biết cái con Lạc Mai gì đó, nói đẹp đến mức độ nào, nó có giống hoa đào, hoa mai ra sao... Mi cũng phải bỏ cái ý sang đây cầu thân đi! Bởi vì mọi cái sẽ chỉ là vô ích. Mi phải biết là đã bao năm qua, cha mẹ mi đã nhiều lần lặn lội sang đây, tốn hết bao nhiêu nước miếng, thuyết phục, rồi van xin. Nhưng người ta nào có đoái hoài đến đâu. Tất cả như nước đổ lá môn. Sao phải khổ như vậy chứ? Hừ! Lúc trước mi còn là một đứa con nít, làm sao biết được chuyện khổ đó?

Bà nói liên tục một hơi, mới dịu giọng, bà khuyên dụ:

- Thật ra thì con biết đó, Trên đời này gái đẹp không phải hiếm, nào phải chỉ có một mình Lạc Mai? Nếu con muốn vợ đẹp. Nội đây sẽ chọn cho con, bảo đảm ăn đứt cả con nhỏ đó!

Người nhà thấy bà nói hơi nhiều sợ mệt, nên can thiệp vào, cô cháu dâu lớn là Giai Huệ nói:

- Thôi được rồi, nội hãy yên tâm, để con khuyên nhủ cậu Hiên cho.

và Giai Huệ quay qua Khởi Hiên cười nói.

- Cậu Hiên này, cái đẹp bề ngoài chưa hẳn là quan trọng, mà còn những yếu tố khác. Chẳng hạn như muốn hạnh phúc, gia đình êm ấm thì còn phải được sự thuận lòng của cha mẹ. Cậu nghĩ có đúng không? Đã bao nhiêu năm qua, dù mình quỳ lạy cầu thân, mà họ vẫn cứ khép cửa, Bây giờ cậu bắt Ba mẹ phải sang đây một lần nữa, có phải là làm khổ ba mẹ không? Đó là ý của chị, nếu không đúng, em cũng bỏ qua cho.

Lời của bà chị dâu đây khách sáo nhưng thâm tình. Làm Khởi Hiên chưa kịp phản ứng thế nào thì ông anh Khởi Vân lại chen vào.

- Chị em nói đúng! Đột nhiên rồi ở đâu em mang về một vấn đề hóc búa, thấy người ta, em xiêu lòng... Rồi em lại cho là duyên tiền định... Em chỉ nghĩ đến em. Thử xem nào... Bây giờ người ta chưa rõ lai lịch tông tích em. Chứ biết rõ, anh bảo đảm với em là... cái đóa hoa mai trắng kia của em sẽ biến ngay thành cái trái ớt hiểm cho xem... vì vậy anh khuyên em đừng có ngu muội. Hoa đẹp trên đời này cũng chẳng thiếu... Va đầu vào đá làm gì cho khổ thân?

Bị vây kín không phải bằng những lời khích lệ, mà chỉ là tháo lui, Khởi Hiên yếu ớt chống trả.

- Em không sợ chuyện va đầu vào đá! em muốn được như vậy!

- Thôi được! được rồi! không nên tranh luận gì cả!

Ông Sĩ Bằng khoác tay, quay sang nhìn cậu con trai út,

- Nếu con muốn... Thì chúng ta cứ sang thôn Tứ An một lần nữa xem sao!

Khởi Hiên hoàn toàn bất ngờ, chưa kịp lên tiếng cảm ơn cha thì Kha lão phu nhân lại lên tiếng:

- Cái gì? Sang đây nữa à? Cha con chúng bây điên rồi hử? Ông Sĩ Bằng với thái độ chân thành:

- Dạ thưa mẹ... Mẹ cũng biết là cái chuyện ân oán này... Không nên để

kéo dài mãi. Cởi ra càng sớm càng tốt. Chỉ có như vậy con mới thực sự yên tâm... Chuyện Khởi Hiên và Lạc Mai tình cờ gặp lại... Với con... Nói rõ ràng là có sự kỳ diệu. Có thể là một lực lượng vô hình nào đó đã cố ý sắp đặt để ta có thêm một cơ hội mới thôi

Ông Sĩ Bằng nói đến đây dừng lại, nhìn hết những người trong phòng rồi cuối cùng nhìn cậu con trai út...

- Đúng không con? Mà nếu không có sự yêu cầu của con, chắc ta cũng cố gắng. Biết đâu đây là một bước rẽ quan trọng. Nên chuyện cần phải tiến hành ngay.

oOo

Rồi mọi thứ đã được tiến hành như dự tính

Nếu đối với nhà họ Kha. Chuyện Khởi Hiên đòi cưới vợ giống như một quả bom. Thì với nhà họ Hàn, chuyện họ Kha cầu thân giống như một cuộc động binh gây chiến.

Trong cái thính phòng rộng lớn. Ông Bá Siêu, bà Thục Bình, bà Ánh Tuyết dàn quân mọi phía. Ông Sĩ Bằng, bà Diên Phương, Khởi Hiên ở bên này. Hai thành lũy đối đầu. Ngoài mặt tuy cười nói. Nhưng trong cuộc lại là cả một sự căng thẳng.

Không khí nặng nề ngay từ đầu. Bà Ánh Tuyết đầu tiên ra trận.

- Quý vị qua đây với mục đích gì?

Ông Sĩ Bằng không trả lời thẳng, chỉ nói:

-... Lâu quá rồi không gặp. Chị vẫn bình thường không khác gì xưa?

Bà Ánh Tuyết cắn lấy nhẹ môi:

- Cái tháng năm có thay đổi thì chỉ thay đổi được dáng dấp bên ngoài... Còn những chuyện chất chứa trong lòng... sẽ chẳng bao giờ làm tôi lay chuyển.

Bà Diên Phương hạ giọng nài nỉ:

- Không nên như vậy chị ạ! Chúng ta dù gì cũng sống hơn nửa đời người không lẽ không hòa thuận trở lại như xưa được sao?

Bà Ánh Tuyết nói:

- Rất tiếc... Mười tám năm qua... mấy người có hối hận thế nào... Thì đối với một người đàn bà mất chồng, phải chịu góa bụa nuôi con, ở nhờ ở tạm nhà người như tôi. Nó cũng chẳng có một chút nghĩa lý gì cả... Lòng căm thù không hề suy giảm, mà tôi cũng không muốn ai thương hại mình.

Khởi Hiên đứng đó nghe đôi đáp mà lạnh cả người. Đúng là đã va đầu vào đá. Bà Diên Phương thương con, nắm lấy tay con khích lệ, rồi quay sang giải thích với bà Ánh Tuyết.

- Chị đã hiểu sai ý của chúng tôi rồi. Chúng tôi đến đây bằng thiện chí...

Nhưng ông Bá Siêu đã cắt ngang:

- Mấy người cũng biết là dù đến đây với cái ý đồ gì, cũng vô ích thôi. Chúng tôi đã đóng cửa với quý vị từ lâu. Nói nhiều chẳng lợi lộc gì. Vậy thì còn đến làm gì nữa chứ?

Bà Thục Bình tiếp lời:

- Chúng tôi chẳng đòi hỏi điều gì cả... Chỉ có một việc thế này. Chuyện xấu đã xảy ra. Tốt nhất là nên để nó nằm yên, ta cắt đứt mọi liên hệ để không nhắc đến. Bởi vì như các vị đã biết. Cái nỗi đau của người bị mất người thân... Đâu có gì đền bù được? Cá đám tro tàn cũ khó khăn lắm chúng tôi mới làm cho nó lắng xuống... vậy mà các vị cứ qua đây... cứ khơi dậy hoài... có ích lợi gì... chỉ làm cho chúng tôi hận thêm?

Khởi Hiên vội bước tới, chen vào:

- Con nghĩ thì... Cái nỗi đau đó không phải chỉ gia đình các bác mà bên gia đình con cũng có... Nhất là cha con, người thật sự ân hận, người đã tìm mọi cách để chuộc lại lỗi lầm cũ... Nếu trị được lành vết thương bên này... thì vết thương bên nhà con cũng mới lành... vì vậy không thể không qua đây...

Lời của Khởi Hiên, làm cho cả ông Bá Siêu, bà Thục Bình và Ánh Tuyết đều kinh ngạc.

Ông Sĩ Bằng vội vã giới thiệu:

- Đây là thằng con trai út của tôi, nó tên là Khởi Hiên.

Khởi Hiên bây giờ mới nhớ ra vì xúc động nên thái độ mình hơi thất lễ. Vội vã cúi người xuống.

- Cháu là Kha Khởi Hiên xin ra mắt Hàn bá bá, Hàn bá mẫu và Viên bá mẫu.

Vừa ngay đó, Hùng Đạt cũng đang đi ngang qua bên ngoài. Anh ta nghe đến ba chữ tự giới thiệu “Kha Khởi Hiên” tò mò nhìn vào. Bất giác giật mình. Trời đất! Đây chính là cái gã phù thủy hôm lễ hội hóa trang ở làng bên đây mà! Nếu không dẫn kịp thời, thì Hùng Đạt đã kêu to lên... Hùng Đạt sực nhớ ra. Đúng rồi, phải thông báo ngay cho Lạc Mai biết rồi hậu tính. Thế là anh chàng vội ba chân bốn cẳng đi tìm Lạc Mai

Trở lại chuyện trong phòng. Sau khi Kha Khởi Hiên lên tiếng. Bà Ánh Tuyết yên lặng ngắm lấy anh chàng thanh niên trước mặt. Dáng dấp thanh tú khỏe mạnh của Khởi Hiên như nhắc nhở bà một điều gì. Trong khi bà Diên Phương chậm rãi nói.

- Mới đây mà con cái của chúng ta đều trưởng thành, đúng không? Nếu tôi không lầm lần cuối cùng chị gặp Khởi Hiên nó chỉ mới lên hai tuổi...

Ông Sĩ Bằng tiếp lời vợ:

- Hẳn chị không quên chuyện chúng ta giành nhau đặt tên cho đứa bé mới sinh chứ? Lạc Mai cái tên đó, do chính tôi nghĩ ra.

Nhớ hay Không? Làm sao bà Ánh Tuyết có thể quên cho được. Một cái nhói đau trong tim... Nhưng với bà hình ảnh mãi mãi không bao giờ quên, lại không đẹp như thế. Nó khủng khiếp quá... chồng bà... Ông Hoài Ngọc nằm đấy trong một tư cách chết thảm. Chết giữa xứ người! Trời đất này có tan biến đi, thì bà cũng không quên... vậy thì làm sao tha thứ được chứ? Bà bực dọc hỏi:

- Mấy người mang con đến đây làm gì? Để nhắc lại chuyện cũ ư?

Rồi cơn giận bùng lên:

- Thật bất ngờ... Tôi cũng không ngờ là mấy người lại dám đến đây... Tỉnh bơ như không có chuyện gì... Tỉnh bơ như bạn bè cũ gãi lại... Vô lý thật! Mấy người không biết là hành vi của mấy người chỉ làm chọc giận. Chỉ khiến nỗi hận thù của chúng tôi càng sâu sắc hơn? Thôi, đừng có đóng kịch nữa. Cút đi!

Con giận của bà Ánh Tuyết không làm Khởi Hiên kinh ngạc, Khởi Hiên lên tiếng:

- Thưa Viên bá mẫu... Hôm nay cha mẹ con đến đây với một tấm lòng thành... Chứ không có ý gì khác... sự hiện diện của người là do chính con chủ trương... Con đã năn nỉ cầu xin lắm mới được chấp nhận... và... con xin bá mẫu cũng chấp nhận lòng thành của con... Cho phép con được hỏi cưới Lạc Mai tiểu thư làm vợ.

Lời Khởi Hiên làm không những ông Bá Siêu và Thục Bình ngỡ người ra mà cả bà Ánh Tuyết cũng tròn xoe đôi mắt. Nhưng phản ứng đó nằm trong dự đoán của Hiên, nên Hiên vẫn bình tĩnh nói:

- Cái chuyện cầu thân này chẳng qua chỉ là chuyện cũ nhắc lại... Có cái khác xưa, là đích thân con đến đây. Bá mẫu thấy đấy, diện mạo con cũng chẳng đến nỗi nào, còn về tính tình. Hạnh kiểm, trí thức... Bá mẫu muốn biết, cứ hỏi. Con sẵn sàng trả lời... Con sẽ cố gắng bằng mọi cách để thuyết phục... Để bá mẫu chấp nhận con

Ông Sĩ Bằng đứng cạnh nghe con trai nói mà kinh ngạc.

Ông không ngờ nó trưởng thành nhanh thế. Đó là niềm kiêu hãnh đáng mừng. Nhưng niềm hy vọng của ông cũng tắt ngay khi nghe bà Ánh Tuyết nói:

- Đây, cậu nghe tôi nói đây. Cậu chẳng có một cơ hội nào đâu. Cái vấn đề ở đây, không phải là ở vóc dáng, hình thể, hay hạnh kiểm của cậu... Mà vấn đề là ở cái họ Kha của cậu kia... Khi cậu là con trai của Kha Sĩ Bằng thì đừng bao giờ hòng được cưới con gái của tôi!

Nói xong, bà khoát tay, rồi đứng dậy định đi vào trong, Khởi Hiên còn chưa kịp phân trần tiếp thì đã nghe ông Bá Siêu lên tiếng đuổi khách.

- Chuyện cầu thân đã không thành, thì xin quý vị quay về cho sớm, đừng để chuyện không hay xảy đến!

Khởi Hiên bất ngờ. Bà Thục Bình đang theo chân bà Ánh Tuyết vào trong. Mọi diễn biến không ngoài dự đoán. Nhưng vẫn làm Hiên buồn lòng. Hy vọng sụp đổ. Nhưng Khởi Hiên không chịu thua, chàng lớn tiếng nói với theo:

- Tại sao chư vị không hỏi thử ý kiến của Lạc Mai? Chuyện tình cảm là chuyện giữa con với cô ấy. Quý vị không có quyền độc tài muốn tự ý quyết định thế nào cũng được, bọn tôi có cũng có quyền chứ:

Cái câu nói cuối cùng này như châm ngòi cho quả bom thứ hai. Mọi người có mặt lúc đó đều ngạc nhiên. Bà Ánh Tuyết chưa hẳn vào bên trong, cũng chững lại. Bà giận dữ, quay qua.

- Cậu nói gì? “Chúng tôi” là ai? Còn cả “chuyện của chúng tôi” nữa... Cậu đừng có phát ngôn một cách bừa bãi chứ? Con gái tôi từ nào đến giờ chưa hề nghe đến cái tên chứ đừng nói là biết đến cậu. Cậu còn bày đặt nói chuyện tình cảm?... Cậu nói như vậy là sỉ nhục con gái tôi cậu biết không?

Bà Diên Phương vội vã hòa giải:

- Không phải, không phải vậy! cái ý của thằng Khởi Hiên chúng tôi muốn nói là nó đã từng gặp Lạc Mai và vừa trong thấy cô ấy là nó ngã lòng ngay... Chuyện đó là có thật... Chúng đã gặp mặt nhau trong buổi lễ hóa trang bên làng chúng tôi trong dịp tết đấy mà...

Khởi Hiên nói thêm:

- Không phải chỉ có một lần đó, mà sau đó con còn gặp Lạc Mai nhiều lần... Một lần ở buổi họp chợ làng Tứ An. Một lần trong lễ hội hoa đăng lúc Nguyên Tiên...

Bây giờ thì bức màn đã hé mở... Khởi Hiên không che giấu gì cả...

Nhưng những lời nói thật của Khởi Hiên làm bà Ánh Tuyết tái mặt. Bà run rẩy:

- Này... Này... Cậu đừng có nói bậy... tôi không tin những chuyện đó đâu...

Và quay sang cha mẹ Khởi Hiên, bà nói:

- Ông Kha Sĩ Bằng! Bà Hứa Diên Phương này! Mấy người đã nhiều lần đến đây vì muốn câu thân, nhưng đều bị tôi từ chối... mấy người chưa thấy nhục ư? Bây giờ lại còn đến đây dựng chuyện... Mấy người sai con trai mấy người đặt điều, để nói xấu con gái tôi. Mấy người làm như vậy mà không thấy lương tâm cắn rứt, không xấu hổ à?

Câu nói cuối cùng của bà Ánh Tuyết, làm bà Diên Phương cảm thấy bị xúc phạm, bà tái mặt nói:

- Chị... Chị nói oan cho chúng tôi quá... thật ra thì những gì có liên hệ với Lạc Mai và Khởi Hiên. Giống như chị lần đầu tiên tôi mới được biết. Vì vậy không phải chỉ một mình chị mới bất ngờ. Nhưng mà... Tôi không tin là con trai tôi đã dựng chuyện... Lần đầu nó gặp Lạc Mai, nó đã bị tiếng sét ái tình... Có thể vì thế, mà sau đấy nó đã tìm đủ mọi cách để gặp con gái chị... Nhưng chuyện đó tôi thấy cũng không có gì... Cái quan trọng là hôm nay chúng tôi đã đến đây... Để mọi thứ trở nên danh chính ngôn thuận hơn.

Ông Sĩ Bằng bất ngờ, nhưng cũng cố giữ thái độ bình tĩnh tiếp tay vợ:

- Đúng vậy... Tôi nghĩ là nếu đôi trẻ mà thật sự đã có tình cảm tốt đẹp với nhau, thì tại sao chị lại không dẹp bỏ được cái thành kiến cũ... Chúng tôi điều thành tâm cả... Nếu có thể sao chị không thử nghe ý kiến Lạc Mai xem thế nào?

Khởi Hiên như bắt được nàng:

- Vâng, vâng... Viên bá mẫu... Con van người... Người hãy hỏi Lạc Mai thử xem...

Bà Ánh Tuyết trừng mắt nhìn Sĩ Bằng rồi nhìn Khởi Hiên. Người bà như muốn nổ tung. Rõ nhà họ Kha là một tai họa. Một thứ thù bất cộng đái

thiên mà!... Mười tám năm về trước, thằng cha đã cướp lấy mạng sống của chồng bà... rồi mười tám năm sau, thằng con trai lại cố tình đến để bôi nhọ danh giá của con gái bà nữa. Bà định lớn tiếng thóa mạ, nguyên rủa. Nhưng không hiểu sao, nổi uất hận như chận lại không thốt được thành lời... Bà lựng chựng thật lâu, mới lên tiếng.

- Anh chị đâu? Tại sao người ta nhục mạ Lạc Mai mà chẳng ai lên tiếng gì cả. Họ còn muốn con Lạc Mai nhà mình ra làm nhân chứng. Còn ra cái thể thống gì? Thật quá lắm, quá lắm mà!

Chuyện đã đến nước này. Khởi Hiên biết là không còn dừng lại được, chàng thấy bất an và tự trách mình quá nóng nảy.

- Viên bá mẫu, xin bá mẫu hãy bình tĩnh nghe con giải thích...

- Mi không cần giải thích gì cả.

Ông Bá Siêu lên tiếng, rồi quay qua ông Sĩ Bằng, nói:

- Ví như thật tình các người không rõ gì, thì bây giờ cũng nên mang con trai của mấy người về. Rồi hỏi cho ra lẽ... Còn Lạc Mai, đó là việc riêng của gia đình họ Hàn chúng tôi...

Ông Bá Siêu chưa nói dứt lời thì ngoài cửa có tiếng chân chạy dồn dập, xen kẽ với tiếng kêu của Hùng Đạt.

- Em làm gì kỳ vậy... vào đó không được đâu, sẽ bị mắng đó, Lạc Mai!... Lạc Mai!...

Những người có mặt trong phòng, không hẹn cùng quay đầu nhìn ra. Lạc Mai đã xuất hiện ở cửa vào. Cô nàng vừa hồng hỏn thở vừa đưa mắt nhìn vào như tìm kiếm ai. Khởi Hiên không dằn được lòng, kên lên.

- Lạc Mai!

Lạc Mai chựng ra, hướng mắt về phía Khởi Hiên, và chợt nhiên tái mặt. Lạc Mai như xác nhận được một sự thật hãi hùng kêu lớn:

- Thì ra... đúng là anh!

Lạc Mai hét lên. Tiếng hét vừa sợ hãi, đau khổ, vừa giận dữ:

- Anh đây à? có thể như thế này được sao? tại sao anh lừa dối tôi chứ?

Nói xong, Lạc Mai quày quả quay lại, vừa bụm mặt khóc vừa bỏ chạy. Khởi Hiên nhộm người đuổi theo.

- Lạc Mai! Lạc Mai! nghe anh giải thích này!

Nhưng vừa đến cửa, Khởi Hiên đã bị Hùng Đạt giữ lại:

- Nay, hãy đứng lại... Mi đã làm gì Lạc Mai? Mi phải giải thích mọi thứ rõ ràng, rồi mới được đi chứ?

- Còn phải giải thích gì nữa?

Có tiếng ông Bá Siêu từ trong vọng ra, rồi ông quay qua nói tiếp với cha mẹ Khởi Hiên.

- Bây giờ tôi thấy tốt nhất là mấy người nên rời khỏi nơi đây, rời càng nhanh càng tốt! mấy người đừng để tôi phải cho người hành động!

Ân oán cũ chưa giải lại thêm thù hận mới. Ông Sĩ Bằng lắc đầu thở dài:

- Ông không cần đuổi, chúng tôi đi ngay bây giờ!

Ông bước tới nắm lấy tay Khởi Hiên, nói:

- Khởi Hiên, muộn rồi. Chúng ta về thôi... Bây giờ mà con có muốn nán lại giải thích thì cũng chẳng có ai nghe đâu.

Bà Ánh Tuyết ngồi đó. Những diễn biến vừa xảy ra làm bà như hóa đá. Bà chẳng còn đầu óc đâu quan tâm chuyện đi hay ở của cha con ông Sĩ Bằng... Cái vấn đề là... Những gì Khởi Hiên nói là thật không? Chắc chắn không phải là không có gì... nhưng mà... Trời ơi! sao lại vậy?... Lạc Mai đã mấy lần lén lút gặp gỡ Khởi Hiên?... vậy mà bấy lâu nay bà cứ tưởng là đứa con gái cứng của bà nó hoàn toàn ngoan ngoãn vâng lời... Nó lại dối gạt... Một tiểu thư con nhà khuê các không lẽ... Nhưng cái làm bà đau khổ hơn cả, là nó lại kết thân với kẻ thù. Với con trai của kẻ đã giết chết cha ruột của nó!

o0o

Buổi trưa hôm ấy... Dù cả nhà có phân giải, khuyên can thế nào, bà Ánh Tuyết vẫn rút kín trong phòng không ra dùng cơm. Bà đóng chặt cửa ở lại trong ấy với đứa con gái.

Bà cũng không làm gì. Chỉ lặng lẽ quỳ trước linh vị của người chồng đã khuất. Lạc Mai quỳ bên cạnh. Bà ngược mắt nhìn lên linh vị, đôi mắt ráo hoảnh, không khóc cũng không mắng chửi hay trách móc con. Bà giống như một thân cây bất động. Yên lặng chỉ yên lặng.

Lạc Mai quỳ bên cạnh. Có vẻ xấu hổ, buồn bã, ăn năn. Lạc Mai thút thít khóc:

- Mẹ ơi! Mẹ muốn đánh, muốn chửi con thế nào cũng được, mẹ đứng yên lặng thế này. Con biết lỗi rồi... Mẹ nói đi...

Mắt bà Ánh Tuyết vẫn dán thẳng lên linh vị của chồng:

- Mẹ còn biết nói sao bây giờ? Mà nói gì nữa chứ? Mọi chuyện đã rành rành như vậy. Con là con nhà khuê các có giáo dục, lại hành động một cách ngu muội nông nổi như thế,... Có phải điều đó minh chứng là cái công trình dạy dỗ suốt mười tám năm qua của ta chỉ là công dã tràng không?... Thật tình... Ta không phải với cha con. Ta không hoàn thành được nhiệm vụ... Bây giờ ta biết nói gì nữa chứ? Hãy để ta được yên tĩnh hối lỗi trước linh hồn của cha con...

Lời của bà Ánh Tuyết làm Lạc Mai đau như cắt, bất giác Lạc Mai ôm chầm lấy mẹ khóc lớn:

- Đừng! Đừng mẹ! Con xin mẹ... Mẹ hãy nghe con nói này. Thật tình thì con không hề biết anh ấy là người nhà họ Kha. Cái lần đầu tiên con gặp ở lễ hội hóa trang... Hoàn toàn chỉ là một sự tình cờ... Tiếp đó mấy lần sau... Anh ấy cũng xuất hiện một cách đột ngột, con hoàn toàn bị động... Con cũng biết là hành động của mình không đúng... Nhưng mà chuyện này từ đầu đến cuối. Con chỉ bị động... Mẹ hãy tin con... điều đó... Mẹ hãy tin con.

Bà Ánh Tuyết buồn bã quay lại nhìn con, cái gương mặt đầm đìa nước

mắt của nó, làm bà đau lòng.

- Thôi được rồi, nếu đúng như điều con nói, con hoàn toàn không biết thân thế của hắn, con hoàn toàn thụ động... và hắn cố tình... Ta biết hai lần gặp sau, hắn đã sắp xếp để gặp con, nhưng lại làm ra vẻ tình cờ... Nếu mà nói khó nghe một chút thì... Có nghĩa là hắn sắp đặt để rù quýt, dụ dỗ con... Nhưng con phải biết, mình là con gái nhà lành, có giáo dục... vậy từ bây giờ con cần phải dứt khoát, phải cảnh giác phòng bị đừng để người ta lôi cuốn tiếp.

Lời của bà Ánh Tuyết càng khiến nước mắt Lạc Mai tuôn ra nhiều hơn. Lạc Mai thấy hối hận nhiều. Ngoài cảm giác tội lỗi với mẹ, ngoài sự tự trách mình, Lạc Mai cũng thấy hận... Không hiểu sao Lạc Mai lại thấy hận gã con trai kia quá...

Lạc Mai úp mặt vào tay, lắc đầu nói:

- Đúng ra... con không nên đi dự hội lễ hóa trang hôm nọ. Tất cả những sai lầm đều bắt đầu từ đây... Nếu con không gặp anh ta thì đâu có chuyện thế này.

Bà Ánh Tuyết lặng lẽ nhìn con. Có một cơn xoáy đang xoay trong lòng bà... Càng lúc nó càng lan rộng... Bà chua xót nắm lấy tay con nói:

- Lạc Mai này, con biết không... Sau khi mẹ mất cha con... Khi ai đó hỏi và cả lòng mẹ nghĩ... Cái nguyên do để mẹ tiếp tục tồn tại trên cõi đời này là gì? Chính là vì con... Vì vậy mà gần như mẹ dành tất cả tình thương của mẹ cho con, mẹ hứa với lòng sẽ cố gắng thay cha bảo vệ dạy dỗ con nên người... Và mẹ muốn mình phải hoàn toàn thành bản phận... Con hiểu ý mẹ chứ?

Lạc Mai gật đầu, lắp bắp nói:

- Con hiểu, con hiểu! Làm sao con không hiểu điều đó. Mặc dù con không có cha từ nhỏ... Nhưng con cũng tự nhận thấy... Mình chẳng hề thiếu thốn bất cứ một cái gì... Mấy năm qua con cũng biết mẹ nhịn ăn nhịn mặc... dè xén mọi thứ để dành cho con... Mẹ đã coi con còn quan trọng hơn cả cuộc sống của chính mình... chính vì vậy mà...

Bà Ánh Tuyết cắt ngang:

- Thôi... mọi thứ chẳng qua chỉ vì mẹ muốn con của mẹ phải toàn bích hoàn hảo. Mẹ muốn con đến đâu, người ta cũng phải kính trọng, phải nói: “Này xem kìa, mặc dù ông Viên Hoài Ngọc không may mắn sớm, nhưng đứa con gái của ông ấy được mẹ nó giáo dục đàng hoàng. Không hổ danh là...” Đây! mẹ muốn con phải hãnh diện, cha con dưới tuổi vàng hãnh diện và cả mẹ cũng thơm lây...

Nói tới đây, nước mắt bà Ánh Tuyết tuôn ra như mưa, Lạc Mai ôm ghì lấy mẹ, nói:

- Con hứa với mẹ... Con sẽ không phụ lòng cha mẹ đâu... Lần lỗi lầm này mẹ hãy tha thứ cho con. Con xin thề có đất trời, con sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa... Bắt đầu từ giây phút này... Nếu con còn gặp hay nói chuyện với cái tay Kha Khởi Hiên kia,... Con sẽ không phải là con người nữa!

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lạc Mai đã quyết định như vậy, nhưng Khởi Hiên thì khác... Hiên không thể nào không gặp lại Lạc Mai và điều đó... Đương nhiên là phải có Vạn Lý giúp sức.

Không giúp cũng chẳng được vì lúc nào Kha Khởi Hiên cũng như người mộng du, thờ thần suốt buổi.

Vạn Lý cẩn thận theo dõi bạn, kết luận.

- Bệnh của mi khá nặng, nhưng mà... Với cái con người cứng đầu này. Bác sĩ kê toa thế nào cũng vô ích. Vô tai phải ra tai trái, lại không chịu uống thuốc đàng hoàng thì làm sao hết bệnh được?

Khởi Hiên rên rỉ.

- Tôi không phải là bệnh nhân, mà tôi chỉ là một thằng ích kỷ! Phải làm

thế nào bây giờ? Khi mà hiện nay dưới mắt của Lạc Mai tôi chỉ là một kẻ vừa ác, vừa bần tiện, nham hiểm, nói dối đáng ghét?

Vạn Lý nhún vai:

- Cái đó mình chịu thua, bởi vì nếu mình là cô ấy, Mình cũng có cái nhận định tương tự.

Khởi Hiên nổi nóng:

- Mặc!... Nhưng mà tôi đâu phải hạng người như vậy? Không bao giờ tôi là hạng người đó!

Khởi Hiên nói, nhưng rồi lại nghĩ, biết đâu Lạc Mai lại cũng nghĩ như vậy thì sao? Và Khởi Hiên bắt đầu lo lắng.

- Không được! không được! Tôi phải đi tìm gặp ngay cô ấy, để giải thích, xin lỗi. Chuyện này phải làm càng sớm càng tốt!

Và chụp lấy Vạn Lý, Khởi Hiên khẩn khoản.

- Hãy giúp đỡ mình, hãy nghĩ cách giúp mình đi... Làm thế nào để mình gặp được Lạc Mai chứ? Mấy ngày sắp tới đây, làng mình với làng bên kia có lẽ lộc gì không?... Ồ. sao hôm nay đầu tôi lại đặc cứng như thế này?

Vạn Lý gật gù.

- Còn phải nói. Cái đầu mi đã đông cứng... Nhưng dù có nhạy bén đi nữa. Mi tưởng là sẽ được việc à? Lạc Mai mà gặp lại ngươi, sẽ không có chuyện mừng rỡ đứng nhìn hay trả nợ cho ngươi... Tất cả đã lật tẩy hết rồi, rõ chưa? Theo ta thì nếu thấy ngươi, Lạc Mai chỉ có hai cách phản ứng. Một là... Cho mi một cái tát như trời giáng vào mặt, hoặc là sẽ la toáng lên. Và lúc đó mi sẽ chẳng có cơ hội gì để phân trần hay giải thích gì hết chứ đừng nói đến chuyện xin lỗi.

Lời của Vạn Lý vừa giễu cợt vừa thật. Nhưng Khởi Hiên thấy hoàn toàn hữu lý.

- Đúng! Đúng! Đúng! vì vậy tôi rất cần bạn giúp. Ta phải chọn điểm hẹn

hợp lý thế nào. Chẳng hạn như nơi đó phải vắng vẻ không ai trông thấy... Chỉ có ở nơi như vậy, may ra Lạc Mai mới chịu tiếp ta mà không ngại gì cả.

Thái độ của Hiên vừa căng thẳng vừa tuyệt vọng, làm Vạn Lý xúc động.

- Nhưng mà, mình thấy là...

Khởi Hiên chợt sáng hẳn mắt lên, nói:

- Hay là thế này nhé! Tôi biết là ở gần nhà của Lạc Mai có một cái chùa tên là Phổ Ninh Tự, phía sau chùa lại có một trái núi nhỏ, cây cối khá um tùm, rậm rạp. Nơi đó hẳn là vắng vẻ. Đúng rồi, ta nên chọn nơi đó, được không?

Nhưng rồi Khởi Hiên lại giống như một quả bóng bị xì hơi.

- Có điều làm sao để Lạc Mai đồng ý ra nơi ấy?

Vạn Lý vung hai tay lên trời.

- Có như vậy mà không biết? Cậu cứ hùng hục xông vào nhà, kéo cô ta ra đấy là xong chứ gì?

Khởi Hiên lắc đầu, thều thào.

- Làm như vậy sao được? Cậu chưa chứng kiến cái cảnh ban sáng, lúc tôi và ba mẹ tôi đến đấy... Nhà họ Hàn họ vừa trông thấy tôi là như gặp phải kẻ thù lâu đời. Họ muốn ăn tươi nuốt sống... Tôi nghĩ... tôi nghĩ là... Chỉ cần tôi qua đấy... Chưa kịp gặp được Lạc Mai là... Họ đã tổng cổ tôi ra khỏi cửa ngay.

Vạn Lý nhún vai:

- Bệnh cậu quá nặng rồi. Nhưng làm thầy thuốc mà thấy bệnh nhân đang ở trong trạng thái thập tử nhất sinh thế này không cứu cũng không được, vì vậy...

- Vì vậy, cậu ra tay cứu độ ngay cho tôi chứ gì?

Khởi Hiên hồ hởi hỏi. Vạn Lý đưa hai tay lên trời.

- Hay là tôi phải giả điên, xông vào nhà người ta, bắt cóc cô gái, công chạy lên cái ngọn núi nhỏ mà cậu đã chọn, xong bỏ đó cho cậu, để hai người muốn làm gì thì làm, tự ứng phó, còn tôi rút lui.

Khởi Hiên thích thú.

- Hay lắm! hay lắm! vậy còn chờ gì nữa, vậy thì chúng ta làm ngay!

Nói xong, Khởi Hiên đứng bật dậy định bỏ đi ngay.

Vạn Lý chỉ định nói đùa, không ngờ bạn lại làm thật. Vạn Lý giật mình, nhưng cũng đành chạy theo.

Mỗi người cỡi một chiếc xe đạp nên chẳng bao lâu, họ cũng đến được khu vực gần nhà họ Hàn ở thôn Tứ An. Khởi Hiên cẩn thận quan sát đôi cổng khép kín. Còn lại Vạn Lý đứng trông chừng bạn... Vạn Lý cũng không hiểu sao mình lại có hành động điên rồ này... Đương nhiên, con gái nhà khuê các như Viên Lạc Mai. Có bao giờ đơn độc bước ra cổng. Có đứng ở ngoài thế này đợi đến chiều tối... Cũng chưa hẳn là thấy mặt cô ta... Nhưng Vạn Lý cũng biết với cái tâm trạng hiện nay của Khởi Hiên... Chắc chắn là anh ta sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, về tay không. Vì vậy, chỉ còn tìm cách...

Vạn Lý liềm nhẹ môi, bắt đầu suy nghĩ, rồi bàn tính với Khởi Hiên:

- Chỉ có thể này... Ta nên đợi ngoài cửa, xem có ai đi ra, thì nhờ họ nhắn tin mời Lạc Mai ra...

Khởi Hiên đợi này giờ quá lâu, nên nóng nảy.

- Mình thì không quen biết ai ở trong nhà họ Hàn. Thấy người ta bước ra làm sao xác định đó là người nhà của Lạc Mai chứ? Mà nếu có biết đi nữa. Liệu họ có chịu chuyển lời của cô ta không? Mà chuyển được cũng chưa chắc Lạc Mai nhận lời...

Vạn Lý thấy bạn rối như tơ vò, thương hại. Chàng hướng mắt về phía cửa, chột nếm tay bạn kéo mạnh.

- Này xem kìa! Cái anh chàng mới bước ra đó... Cậu nhìn xem có quen không?

Khởi Hiên nhìn theo hướng của Vạn Lý. Cái dáng dấp quen quen... Hàn Hùng Đạt! Anh chàng mà hai người đã gặp ở lễ hội hóa trang. Đang từ trong công xăm xăm đi ra ngoài. Khởi Hiên mừng rỡ kêu lên.

- Ô! Hàn Hùng Đạt!

Vạn Lý cũng thích thú:

- Đúng là người quen phải không? cái tên này tôi cũng thấy quen lắm!

- Thì đó là ông anh họ của Lạc Mai đấy!

Vạn Lý vội phóng lên xe, nói:

- Tốt quá! Vậy thì mình đuổi theo hấn đi!

Khởi Hiên cũng đạp xe theo sau, lo lắng.

- Nhờ hấn chuyển lời cho Lạc Mai... Hấn mà chịu làm thì rõ là phép lạ...

Vạn Lý tin tưởng hơn.

- Hấn sẽ giúp ta chuyện đó... Bởi vì tôi đã nói chuyện qua với hấn... Hấn rất anh hùng mã thượng... Hấn không nhỏ nhoi đâu. Hãy tin tôi.

Và có lẽ Vạn Lý đúng. Hùng Đạt đang đi, và khi phát hiện ra Khởi Hiên và Vạn Lý đang đạp xe đuổi theo mình, anh ta đã đứng lại... Nhưng rồi khi nghe Khởi Hiên chuyển lời nhờ hấn Lạc Mai chiều hôm sau gặp nhau ở sau núi chùa Phổ Ninh Tự thì Hùng Đạt đã trợn mắt, giận giữ:

- Hừ... Mi còn dám cả gan muốn gặp lại Lạc Mai nữa ư? Sáng nay cũng vì mi, mà con bé suýt chết... Cả dì ta nữa cũng muốn khôn đôn vì ngươi... Họ đã khóc gần hết nước mắt, cả nhà phải xúm lại khuyên bảo không ngừng... Vậy mà...

Nhưng Vạn Lý và Khởi Hiên vừa nghe nói Lạc Mai suýt “chết” là không còn nghe lọt tai điều gì nữa. Cả hai bỏ xe xuống, túm lấy áo Hùng Đạt,

hỏi lớn.

- Làm sao? Dì mấy người đã làm gì Lạc Mai? Đánh đập chửi rủa? Làm cô ấy bị thương rồi phải không?

Hùng Đạt phải cố hết sức mới đẩy được hai người ra.

- Chuyện đó có dính líu gì đến các người đâu?

Và Hùng Đạt chỉ tay về phía Khởi Hiên cảnh cáo.

- Ta nói cho người biết... Nếu người mà còn đến đây lộn xộn, quấy nhiễu cuộc sống an lành của Lạc Mai thì ta không để nhà người yên đâu nhé.

Khởi Hiên liều mạng.

- Được rồi, mi cấm thì ta cũng liều một phen, ta sẽ xông thẳng vào nhà người xem cho biết.

Vạn Lý sợ Khởi Hiên làm thật, vội vã ôm chặt lấy bạn, và quay qua nói với Hùng Đạt.

- Đấy mi thấy đấy, hấn là cái thằng liều mạng, nếu ngày mai mà mi không để hấn gặp cô em họ của mi, thì ta cũng chịu thua... Hấn điên rồi... Không ai ngăn được hấn đâu... Lúc đó... Chỉ tổ dì người chỉ có nước khóc thêm, mà Lạc Mai lại gặp thêm rắc rối.

Đòn tâm lý đó hình như gây được tác dụng, Hùng Đạt quay sang nhìn Khởi Hiên, lúng túng:

- Này gã họ Kha kia! Mi đừng có hành động một cách điên như vậy nghe. Lạc Mai nó bình an vô sự, chứ chưa sao cả.

Khởi Hiên an tâm, nhưng vẫn nói.

- Trừ phi mi chuyển lời của ta đến Lạc Mai, để cô ấy đích thân ra gặp để cho ta an tâm, bằng không... Ta quyết đấy. Ta sẽ xông vào nhà... Có chết ta cũng xông vào!

Hùng Đạt nổi quạu, Đạt nắm lấy tay áo.

- Được rồi! Được rồi! Mi cứ hành động đi. Ta sẽ đứng chắn nơi cửa chờ mi. Xem mi có xông vào được không cho biết!

Vạn Lý buông Khởi Hiên ra, làm một cử chỉ hòa giải với Hùng Đạt.

- Đừng nóng, đừng nóng! Tôi nghĩ trong cái giờ phút này mà hai người đánh nhau là không thích hợp, làm như vậy chỉ tổ kinh động thêm người nhà... Mà lúc đó dì Ánh Tuyết của mấy người, vừa trong thấy Khởi Hiên là lại khóc lóc. Lúc đó nước mắt rồi máu đổ... Có phải là chẳng ích lợi gì không?

Hùng Đạt suy nghĩ... Vạn Lý bồi thêm.

- Vì vậy tôi nghĩ, cách giải quyết êm đẹp nhất là cậu phải chịu khó chuyển tin cho Lạc Mai, để cô ấy đến điểm hẹn Khởi Hiên chỉ cần gặp cô ấy, nói vài tiếng xin lỗi, rồi ai về nhà nấy. Có phải là mọi thứ tốt đẹp cả không?

Hùng Đạt bồi rôi, không biết phải hành động thế nào? Anh ta bực dọc, lớn tiếng với Khởi Hiên.

- Hừ, nhưng mà... Thí dụ như ta đây nhắn tin, mà cô ấy không chịu ra gặp người thì sao?... Chính cô ấy cũng đã nói rồi. Từ đây về sau không gặp mi,, cũng không thèm nói với mi nửa lời. Nếu mà cô ấy không giữ được như vậy thì không còn là con người...

Khởi Hiên nghe nói, trái tim tan nát.

- Có thật là... Cô ấy nói như vậy không?

- Sao lại không? Vì vậy tốt nhất là mi đừng có quấy rầy Lạc Mai nữa. Mi cũng đừng tưởng là ta không biết dụng ý của mi lần này... Đừng có nói là để giải thích, xin lỗi hay gì cả... Mà thật ra là vì mi chưa có ý buông tha...

Hùng Đạt vừa nói vừa liếc về phía Khởi Hiên, thấy Khởi Hiên thều thào Hùng Đạt càng hiếu thắng hơn. Hùng Đạt đánh thêm một đòn cân não.

- Ta nói cho mi biết... Mi có dụng tâm thế nào thì cũng vô ích. Bởi vì

sớm muộn gì thì Lạc Mai rồi cũng là của ta... Vì năm nay ta cũng trên hai mươi rồi. Ta cũng phải cưới vợ... Mi tưởng ta đợi gì à?

Lời của Hùng Đạt làm Khởi Hiên thấy như hụt hẫng xuống đáy vực. Vạn Lý đứng cạnh thắc mắc.

- À... thế mi còn đợi gì?

- Có gì đâu? thời cơ chín mùi một chút... Rồi cha mẹ hai phía gặt đầu. Còn nữa... ta tiết lộ thêm điều này. Chuyện của ta với Lạc Mai cũng sắp xong đến nơi rồi đấy...

Rồi Hùng Đạt nhấn mạnh.

- Nghĩa là gần lắm rồi đấy!

Vạn Lý làm bộ ngẫm nghĩ một chút nói:

- Vậy ư? Vô lý thật, thời cơ gì nữa, sớm hay muộn gì nào có thành vấn đề. Sao không cử hành quách cho xong?? Nhưng như vậy là có vấn đề... Vì theo y học thì... Chuyện của mi với Lạc Mai không hay lắm đâu... Nếu họ xa mà thông hôn nhau, thì không có gì đáng nói nhưng nếu huyết thống gần quá. Thì thật là nguy hiểm.

Hùng Đạt trừng mắt với Vạn Lý.

- Nguy hiểm chỗ nào chứ?

Vạn Lý nói:

- Nhiều lắm. Không phải là ta muốn dọa nhà ngươi đâu... Gia đình ta đã hành nghề y từ năm đời nay... Nên chúng kiến không biết bao nhiêu là bi kịch. Nếu họ gần mà lấy nhau thì chuyện huyết thống sẽ đưa đến những rủi ro như,, con cái sinh ra không tật nguyên như thiếu tay, thiếu chân thì cũng ngu đần, trí óc kém phát triển... Tóm lại là lành ít mà dữ nhiều... Vì vậy ta khuyên ngươi. Tốt hơn đừng có mạo hiểm. Bằng không sau này có thể phải ân hận suốt một đời.

Hùng Đạt nghe nói, tái mặt:

- Cái tay lang băm này... Mi định nguyên rửa ta bằng những lời độc địa đó à?

Vạn Lý nghiêm nghị, khoát tay:

- Ô không, đó không phải là lời nguyên rửa... À mà còn nữa, mi vừa nhắc nhở ta một điều. Này nhé, bây giờ nếu mi có quay về, nhớ hỏi lại những người lớn tuổi trong nhà xem trước kia trong nhà có ai mắc những chứng bệnh tương tự như vậy không? Nếu có coi chừng ghen di truyền nữa đây...

Hùng Đạt giận cực điểm

- Tên này càng lúc càng nói năng bậy bạ, tổ tiên tao lạnh lặn chẳng có gì, tổ tiên nhà mày thì có!

Vừa nói Hùng Đạt vung tay đấm thẳng một đấm vào mặt Vạn Lý. Do không phòng bị, Vạn Lý lãnh đủ, ngã bật về phía sau, may là có Khởi Hiên ôm lại kịp.

Mắt Lý nổ đom đóm. Nhưng khi Lý vừa đưa tay lên đánh trả, thì Khởi Hiên đã chụp tay bạn, ngăn lại.

- Thôi đừng đánh nhau!

Vạn Lý tức không chịu được hết.

- Mi làm gì vậy? Lần trước cũng chính mi ngăn ta, bây giờ...

Lý chưa kịp dứt lời, thì Hùng Đạt lại nhào tới. Lần này không phải chỉ có quả đấm, mà còn một đá về phía bụng. Khởi Hiên thấy tình thế bất lợi, không còn cách nào hơn là đẩy Vạn Lý qua bên né đòn. Mặc khác lớn tiếng.

- Mi thật là quá lắm! Ông bạn ta không phải bỏ đâu, nếu ban nãy ta không ngăn kịp, mi đã như đòn với hắn.

Nhưng Hùng Đạt vẫn hùng hổ:

- Không cần biết! Ta cũng muốn mi như đòn với ta! Và nói là làm. Hùng

Đạt lại xông tới. Khởi Hiên lãnh ngay một quả đấm ngã nhào, chưa kịp ngồi dậy lại lãnh thêm quả thứ hai.

- Hôm nay ta phải cho ngươi nằm liệt, để ngày mai khỏi phải lộn xộn quấy rầy người khác.

Hùng Đạt nói, Khởi Hiên đứng bật dậy

- Nhịn nhục cũng có giới hạn, mi đừng có ép buộc ta phải ra tay chứ?

Nhưng Hùng Đạt nào có bỏ lọt tai, anh chàng tiếp tục xông tới và lần này thì Khởi Hiên quả không nhường thật. Khởi Hiên vung tay ra, nhưng rồi không hiểu nghĩ sao Khởi Hiên lại dừng tay lại nửa chừng tạo dịp cho Hùng Đạt đấm thêm một đấm.

Vạn Lý bây giờ không dằn nữa.

- Này Hùng Đạt! Mi thấy người ta nhịn rồi lần tới, chẳng anh hùng tí nào... Mà ta nói chuyện di truyền mi cũng chưa rà soát lại thì tại sao lại nổi giận vô cớ như vậy chớ?

Hùng Đạt nghe Vạn Lý nói xông qua Vạn Lý.

- Mi nói nữa? Nói nữa hả? Có nghĩa là mi thích ăn đòn!

Vạn Lý nãy giờ vì bạn mà nhịn nhục, chứ lần này không để Hùng Đạt tác quái nữa. Nên chỉ với một ngón nghề nhanh chóng. Vạn Lý đã khóa được tay Hùng Đạt bẻ quặc ra sau, Vạn Lý nói:

- Này thấy chưa... Cọp mà không ra tay thì thôi, mà đã ra tay rồi thì mi chỉ là con mèo ngáo!

Và Vạn Lý đẩy Hùng Đạt đến trước mắt Khởi Hiên ra lệnh.

- Này, hấn đây rồi... Ban nãy mi cho hấn nợ mấy đấm, hãy lấy lại đi!

Khởi Hiên trừng mắt giận nhìn Hùng Đạt, nhưng lại không nở ra tay, Vạn Lý dục.

- Nào nhanh lên chứ?

Khởi Hiên nắm nắm tay lại, nhưng rồi lắc đầu.

- Thôi, hấn là anh họ của Lạc Mai, tha cho hấn! và lại đánh người ngựa cũng không về vang gì.

Vạn Lý nhìn Khởi Hiên cười. Anh ta nói.

- Thôi được mi không đánh thì thôi. Nhưng hấn còn nợ ta. Tất cả hai đấm... Cái món nợ này...

Vạn Lý chưa hành động, Khởi Hiên đã lên tiếng.

- Thôi tính qua cho tôi đi!

Trong khi Hùng Đạt ra về khí khái.

- Mấy người đừng có kịch cớm. Có muốn đánh thì đánh đi. Ta chẳng cần ân huệ gì đâu! Cũng đừng hòng mua chuộc!

Hùng Đạt chưa dứt lời, thì đã bị Vạn Lý đẩy mạnh một cái. Làm chúi nhủi về phía trước, lăn quay xuống đất. Đến khi lồm cồm ngồi dậy được thì đã thấy Vạn Lý và Khởi Hiên phóng lên xe đạp đi xa rồi.

Hùng Đạt ngơ ngác nhìn theo... Vừa bức dọc, vừa khó chịu pha lẫn nề phục. Đạt không biết rồi đây mình phải xử trí ra sao với lời nhắc Lạc Mai của Khởi Hiên.

oOo

Lạc Mai tưởng là sau khi cương quyết cắt đứt mọi liên hệ với Khởi Hiên, mình đã trở lại được với sự bình yên của những ngày tháng cũ. Nhưng rồi khi Hùng Đạt trở về với những lời nhắn nhủ, thì Lạc Mai chẳng còn thấy an ổn chút nào. Phải giải quyết sự việc ra sao đây?

Mặt dù trải qua sự lý giải của mẹ... Qua sự phán đoán của lý trí. Bằng tình thương... Lạc Mai biết mình không nên làm gì khác nữa. Mẹ là tất cả trên đời. Mẹ đã nuôi nấng dạy dỗ ta nên người... Không nên làm mẹ buồn... Thương mẹ phải san sẻ cả cái thù hận của mẹ! Đó là lẽ tất nhiên. Mối thù với nhà họ Kha. Phải xem như một thứ bản năng tự nhiên không

cần xem xét. Nó là chân lý... Vậy thì không có gì phải suy nghĩ nữa...

Vậy mà... Khởi Hiên lại xuất hiện... Lòng Lạc Mai lại giao động giao động một cách chẳng đùng.

Tại sao? Cái con người đã đi vào cuộc đời Lạc Mai một cách bất chợt kia? Giây phút khiến hồn Lạc Mai bay bổng, rồi lúc Lạc Mai phát hiện ra thân thể của hắn. Lạc Mai lại như rơi tuột xuống vực sâu. Cái vết thương sâu hoắm kia cần phải có thời gian chữa lành... Vậy mà mới vừa kéo mào... Anh ta lại xuất hiện... Anh ta chẳng muốn Lạc Mai yên ổn cơ mà... Xin lỗi chỉ là một cái cớ để quấy rầy... Trời ơi... Ta phải xử lý ra sao đây? Sao anh ta lại ác vậy? Cứ quấy rầy, không chịu buông tha.

Con người này đáng sợ thật... Lạc Mai như bị cái dáng dấp đẹp trai lịch sự, cái thái độ ân cần nhỏ nhẹ... lôi cuốn để rồi lún sâu. Và Lạc Mai không biết làm sao gỡ ra:

- Tại sao trên đời lại có kẻ nguy quân tử như vậy chứ?

Lạc Mai tự hỏi... Và không dẫn được nước mắt. '

- Số ta xui xẻo mới gặp phải con người này...

Lạc Mai buồn bã nhận xét và Hùng Đạt đứng cạnh bất bình.

- Đúng! Đúng! Đúng! Hắn chính là một nguy quân tử, chúng ta đã mắc mưu hắn... Vì vậy, tốt nhất ngày mai em đừng ra đây, Đừng đến đây.!...

- Nhưng mà nếu không đi, hắn lại chạy đến đây kiếm chuyện, quấy rầy. Đến lúc đó rồi chuyện gì sẽ xảy ra nữa?

Lạc Mai lạt hẳn giọng:

- Mà như vậy thì... Mẹ lại giận nữa... Ban nãy em đã hứa với mẹ là không để có việc gì xảy ra... Em đã thề với mẹ... thì làm sao có thể khiến mẹ đau lòng một lần nữa?

Bây giờ phải làm sao đây? Làm sao đây?

Hùng Đạt bực dọc, anh ta vung nắm tay đấm xuống bàn.

- Đừng có để ý chuyện đó, để anh lo! Nếu ngày mai mà bọn hấn léo hánh đến trước cửa nhà ta, anh sẽ cho bọn chúng sút đầu bẻ trán, mang đầu máu mà về...

Lạc Mai không hài lòng:

- Tại sao tối ngày anh cứ nói chuyện đánh đấm như vậy? Làm như vậy chỉ kinh động hàng xóm, và cả mẹ em...

Hùng Đạt bối rối:

- Nhưng như vậy rồi làm sao bây giờ? Em không thích đánh đấm thì thôi, ta nghĩ cách khác.

Và Hùng Đạt lại suy nghĩ... Vất óc mãi anh chàng vẫn không nghĩ ra được gì cả... Đang khi đó, Lạc Mai nói.

- Thôi được, em sẽ ra gặp hấn!

Hùng Đạt giật mình, Lạc Mai tiếp:

- Em cần phải cương quyết với hấn mới cắt đứt được việc này...

Lạc Mai quay sang Hùng Đạt năn nỉ:

- Anh phải giúp em... Phải có sự giúp đỡ của anh!

Hùng Đạt lúng túng:

- Anh giúp thế nào chứ?

- Ngày mai nhân lúc mẹ em ngủ trưa, chúng ta sẽ lén ra ngoài bằng cửa sau. Anh dùng xe đạp chở em cho mau nhé. Chúng ta đến đấy, giải quyết sự việc nhanh chóng rồi rút về. Đừng để sự việc dây dưa thêm nữa.

Quyết định đó đã đưa đến lần gặp gỡ thứ năm giữa Lạc Mai và Khởi Hiên.

o0o

Trên sườn ngọn núi ở phía sau Phổ Ninh Tự.

Ngay từ đầu Hùng Đạt đã bị Vạn Lý tìm cách kéo xa xa, dưới gốc cây to chỉ còn lại Lạc Mai và Khởi Hiên.

Lạc Mai đứng đó, đầu cúi thấp, cố giữ vẻ nghiêm trang, bình thản. Lạc Mai không dám nhìn vào mặt Khởi Hiên, cũng không dám lên tiếng mà Khởi Hiên cũng vậy. Chung quanh yên lặng, chỉ có tiếng gió thổi qua tán cây... Nên gần như nghe cả tiếng tim đập.

Rất lâu... thật lâu sau đó. Lạc Mai mới nghe Khởi Hiên nói:

- Xin lỗi... Tôi mong Lạc Mai tha lỗi cho tôi.

Lạc Mai nhìn lên, bất chợt nổi giận:

- Tha lỗi à? Tại sao tôi phải tha lỗi cho một người lòng gạt... Một tên nói dối?

Khởi Hiên phân bua.

- Nếu tôi là đứa lòng gạt, thích dối trá, thì làm sao tôi dám xuất đầu lộ diện. Dám đưa cha mẹ đến nhà Lạc Mai để cầu thân chứ?

Lạc Mai bất ngờ đuối lý, không tìm được cách phản công, Lạc Mai nhìn lên. Trên má phải Khởi Hiên có vết bầm, nàng đoán, đó có lẽ là hậu quả của cuộc đụng độ hôm qua giữa Khởi Hiên và Hùng Đạt. Ngay lúc đó Khởi Hiên lại tiếp:

- Mai có biết là... Muốn nhờ cha mẹ sang nhà Lạc Mai đâu phải chuyện dễ. Cái vết thương cũ bao nhiêu năm được đậy kín, bây giờ lại mở ra làm sao không đau? Tôi đã cố hết sức mới thuyết phục được cha mẹ... Họ đã vì tôi mà can đảm sang nhà Mai...

Khởi Hiên vừa nói vừa cố kiềm chế tình cảm đang dòn dập trong lòng.

- Vâng, đúng vậy... Quả thật lúc đầu tôi có nói dối... Nhưng tôi thề có đất trời... Tôi chẳng hề có cái ý bõn cợt, muốn gheo phá... Tôi phải nói dối... Chẳng qua vì muốn dấu diếm, che đậy cái tông tích thật của mình... vì tôi

nghĩ, nếu Mai mà biết tên thật của tôi, Mai sẽ sợ hãi tránh xa ngay và như vậy... Tôi sẽ không còn cơ hội làm quen với Mai nữa... Nên tôi đành phải nói dối. Còn bây giờ... Mọi chuyện đã phơi bày... Tôi nghĩ là Mai nên xét lại... Mai hẳn hiểu tôi... Tại sao tôi lại dám đích thân sang cầu hôn? Bao nhiêu đó chưa đủ để cho Mai thấy cái thiện chí và quyết tâm của tôi hay sao? Người có ý lòng gạt không bao giờ hành động như vậy...

Những lời nói của Khởi Hiên, ánh mắt của chàng đầy thuyết phục, làm bao nhiêu ý định phản kháng ban đầu của Lạc Mai tan rã dần. Lạc Mai quay mặt, yếu ớt phản kháng.

- Anh... Anh là một con người ngụy biện

Khởi Hiên bước vòng qua trước mặt Lạc Mai.

- Lạc Mai, tôi nghĩ là... tôi đã có một sai lầm lớn nhất, đó là... Tôi không có kiên nhẫn, nên hấp tấp đến nhà cô sớm quá... Nhưng cũng vì tôi yêu cô...

Lạc Mai lùi lại, cố giữ một khoảng cách an toàn.

- Tôi không muốn nghe anh nói... điều đó! không được phép!

Nhưng Khởi Hiên vẫn lần tới

- Sao lại không? Ai cấm? Mẹ em ư? Nhắc tới mẹ em. Xin phép, anh phê bình bà ấy một câu. Mẹ em độc tài! chuyên chế!... Mẹ em đã hành động một cách không lý trí chút nào.

Lạc Mai thấy mẹ bị phê bình, trừng mắt phản kháng.

- Anh dám lên tiếng chỉ trách cả mẹ tôi à? Cho anh biết, mẹ là hạnh phúc, là thế giới của tôi. Là cái mà tôi quý trọng và yêu quý nhất trên đời... Trước mặt các người, vì muốn bảo vệ tôi, người mới tỏ ra hung dữ như vậy... Do mẹ tôi biết mưu đồ... xấu xa của các người mà!

Lạc Mai nói một hơi làm Khởi Hiên yên lặng. Khởi Hiên biết vị trí trang trọng của Lạc Mai dành cho mẹ nên không dám xúc phạm nữa. Một lúc sau Khởi Hiên mới nói.

- Lạc Mai này... tại sao chúng ta cứ giữ mãi cái thái độ thù hằn như vậy?... Tại sao không hóa giải hận thù? Cái tai nạn bất ngờ ngày cũ. Nó đã đưa hai gia đình ta vào chỗ oan gia... nhưng điều đó không phải chỉ làm mẹ em khổ mà cũng khiến gia đình tôi không vui sướng gì... nó kéo dài đã hơn mười mấy năm, bây giờ... không lẽ để hận thù truyền qua đời con cái? Con cái phải gánh chịu cái mà nó không làm? Vô lý thật! Tại sao ta có thể tự nhiên chấp nhận một chuyện kỳ cục vậy? Mười tám năm thay vì hạnh phúc lại sống trong sầu đau... Lãng phí quá! Thật là lãng phí quá! Biết vậy mà ta vẫn chấp nhận sao?

Khởi Hiên xúc động cực điểm khi nói. Lạc Mai đứng yên. Khởi Hiên lại tiếp:

- Vì vậy mà... Tôi nghĩ. chúng ta phải thay đổi nó... và tôi chọn tình yêu chứ không phải hận thù.

Rồi Khởi Hiên nhìn thẳng vào mắt Lạc Mai:

- Còn Mai? Thế nào?

Lạc Mai nghe hỏi, giật mình... Trong giây phút, Lạc Mai không biết phải phản ứng ra sao. Bỗng nhiên, Lạc Mai lại thấy giận dữ. Khi không rồi anh chàng này lại trói buộc nàng với những câu hỏi kỳ cục... Làm Lạc Mai hoàn toàn thụ động. Nhưng không được! Ta đến đây để dứt khoát, chứ không phải để bị thuyết phục. Mà trời... sao ta đến chi vậy? Tốt nhất là đừng có nhìn vào mặt anh ta. Bởi vì... Chỉ cần nhìn... nghe thấy, là ta như mê hoặc... Rồi bao nhiêu vũ khí phòng bị lại bị lộ hết. Lạc Mai càng nghĩ càng sợ, nên nói;

- Anh nghe này, Hôm nay tôi đến đây gặp anh là chỉ để nói cho anh biết. Bắt đầu từ hôm nay... Mọi thứ nên rõ ràng, dứt khoát. Anh đừng có đường đột xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi cũng không muốn anh lảng vảng trước nhà tôi làm gì... Anh hãy xem như từ nào tới giờ... Ta chưa hề gặp nhau, biết nhau... Ta chỉ là người xa lạ không quen... Và đừng nên gặp nhau nữa.

Lời Lạc Mai làm lòng Khởi Hiên chùng lại... Lạc Mai rõ vô tình... Lạc Mai làm Khởi Hiên tuyệt vọng đau khổ.

- Riêng về cái bức tranh thêu... Đúng ra tôi phải mang ra đây để trả lại cho anh. Nhưng mà... vì... Tôi đã lỡ lời nhận là của mình mua,, vì vậy... Vì vậy... Nhưng anh hãy tin tôi, khi nào tôi dành dụm đủ tiền... Tôi sẽ hoàn trả số tiền đó cho anh. Đừng lo tôi biết rõ tên anh là Kha Khởi Hiên rồi thì... Tôi biết sẽ gửi số tiền đó đến đâu, trả cho anh mà... Tôi sẽ sắp xếp...

Lạc Mai nói, Khởi Hiên yên lặng... Lạc Mai nói mà không dám nhìn lên nhìn lên nằng sợ nhìn Khởi Hiên. Sau khi dứt lời, thấy Khởi Hiên vẫn yên lặng, Lạc Mai tiếp:

- Vậy nhé... Coi như xong, bây giờ xin chào anh...

Và Lạc Mai vội quay lại. Nhưng Lạc Mai chưa kịp bước, thì thấy tay mình bị giữ chặt, Lạc Mai sợ hãi nhìn lên. Làm Khởi Hiên nhìn thấy những giọt nước mắt đọng trên má cô gái.

- Nếu thật sự Mai muốn dứt khoát như vậy... thì tại sao Mai lại khóc?

Lạc Mai vùng vẫy:

- Tôi... không có khóc!

Lạc Mai cố che giấu... Nỗi lo sợ chột thoáng qua đầu.

- Anh buông tôi ra, buông tôi ra... để tôi đi chứ?

Nhưng Khởi Hiên vẫn giữ chặt Lạc Mai:

- Tôi biết là... Mai thích tôi... Mai yêu tôi... Bằng chứng là khi tôi nói dối tên mình là Hà Minh... Mai vì không có thành kiến nên... Mai yêu con người bằng xương bằng thịt đó. Nào phải vì cái tên... Đúng không? Nếu vì cái họ cái tên mà chúng ta chia cách... thì... Tôi đã an phận với cái tên Hà Minh của mình... Lạc Mai... Hãy hiểu cho tôi. Tôi rất ân hận... Bất đắc dĩ tôi mới hành động như vậy.

Lạc Mai như quả bóng xì hơi, Lạc Mai thú nhận:

- Anh có biết là... anh đã làm cho tôi thất điên bát đảo thế nào không?

Lạc Mai nói với những giọt nước mắt:

- Vì anh mà... tôi như kẻ mất hồn... Tôi bỏ sau lưng điều mẹ dạy, tôi cứ ngày đêm suy tưởng... Tôi tưởng tất cả đã được sắp xếp... Tôi bị anh đùa cợt đến mất cả hồn phách. tôi đúng là một đứa con gái chẳng ra gì... Mẹ mắng tôi là đúng, vâng tôi chẳng ra thể thống gì cả... Một kẻ lì lợm, mày dày... một con gái hư...

Sự giằng co tình cảm, Cái cảm xúc vừa khổ sở, xấu hổ,, vừa giận... Làm cho Lạc Mai rối rắm, nói năng lộn xộn... cuối cùng không ngăn được. Lạc Mai òa lên khóc... Lạc Mai khóc mê mẩn trong lòng Khởi Hiên, cho đến lúc chợt nhớ ra. Lạc Mai đẩy Khởi Hiên ra, nói lớn.

- Anh làm gì vậy? Buông tôi ra! Hãy buông tôi ra!

Khởi Hiên cố chấp nói:

- Không! Không buông! Em đã nói hết sự thật rồi, rồi làm sao buông em ra được chứ? Bây giờ tôi đã quyết định, Tôi sẽ giữ mãi em trong vòng tay mình suốt đời!

Lời của Khởi Hiên làm Lạc Mai giật mình! Như vậy cũng không được, vi phạm lời hứa với mẹ. Lạc Mai dùng sức đẩy Khởi Hiên ra.

- Anh không muốn buông cũng phải buông ra! không phải chỉ vì mẹ mà tôi cũng không để cho mình bất hiếu với cha. Anh biết rằng, mối thù giết cha là thù giết cha là thù bất cọng đái thiên, làm sao ta có thể cùng sống dưới một mái nhà được chứ?

Nói xong, Lạc Mai quay đầu bỏ chạy. Lời Lạc Mai như một bản án tử hình. Khởi Hiên đứng lặng người nhìn theo như đã hóa đá.

Bốn bên đột ngột vắng lặng. Cái không gian trống trải chết chóc. Khởi Hiên chói với với hư vô. Lời của Lạc Mai vang xa rồi dội lại.

- “Cái thù giết cha là cái thù bất cọng đái thiên... Bất cọng đái thiên”...

Nhưng mà... Không lẽ ân oán chỉ có thể buộc chặt chứ không thể hóa giải được? Sức mạnh của thù hận vượt trội hơn cả tình yêu? Không lẽ cái lỗ tay vô tình mãi mãi đẫm máu, rửa được chứ? Không lẽ... Mọi thứ phải

kết thúc bi thảm như vậy? Không! Không! Không! Ta không chấp nhận!

Khởi Hiên nhắm mắt lại. Trái tim chàng như sụp hẳn xuống tận cùng đáy giếng.

Không gian hoàn toàn sụp đổ!

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.VN

Khởi Hiên cứ hình dung bi kịch như một đáy giếng. Điều đó thật lạ lùng.

Bởi vì những bi kịch xảy ra trong mấy đời qua ở giòng họ Kha hình như đều có liên quan đến đáy giếng. Và định mệnh đã nhấn chìm người họ Kha ở đáy khá nhiều.

Đó là miệng giếng nằm sâu trong rừng thông phía sau ngôi nhà cô của giòng họ Kha có tên là Lạc Nguyệt Hiên.

Và nổi bất hạnh bắt đầu, trước Khởi Hiên năm đời. Lúc đó còn nhiều Mãn Thanh. Nhà họ Kha bấy giờ làm nghề buôn bán nên rất giàu có. Ông tổ của Khởi Hiên, thê thiếp đầy đàn. Trong số những thê thiếp kia, có một người thiếp trẻ đẹp nhất được cố tổ của Khởi Hiên quý nhất lại tư thông với một tú tài ở Hàn Tùng Viên. Chuyện sau đó bại lộ. Người thiếp kia không còn cách nào khác hơn là nhảy giếng tự tử. Còn ông tú tài cũng ngay đêm đó đã treo cổ tự sát ở thư trai, từ đó... Hàn Tùng Viên ít được người lui tới vì tin đồn có bóng ma xuất hiện thường xuyên.

Rồi thế hệ tiếp của nhà họ Kha. Một bi kịch khác lại xảy ra. Vị chủ nhân của Kha phủ lần này cũng có một người thiếp xinh đẹp, nhưng cạnh đó lại có một bà vợ chánh khá hoạn thư... Thế là... với uy lực của bà vợ chánh... Người thiếp này mặc dù được ông yêu quý... Vẫn không chịu nổi sự khắc nghiệt của hoạn thư và một ngày kia... Vì không chịu nổi nữa, đã chọn miệng giếng kia làm chỗ giải thoát kiếp hồng trần.

Vậy là qua hai đời, đã có ba nổi oan nghiệt. Hàn Tùng Viên càng bí ẩn

âm u hơn với huyền thoại về các vong hồn. Nhưng bi kịch không dừng lại đây. Đòi kế tiếp, tức là khi Kha lão phu nhân thừa kế vai chủ mẫu của Kha phủ, thì một a đầu trong nhà có tên là Phường Cô, không hiểu vì một lý do gì lại định nhảy xuống giếng. May là người nhà hay và ngăn chặn kịp. Tai nạn đã không xảy ra.

Nhưng câu chuyện rõ là ly kỳ. Bởi vì trước đó ai cũng biết Phường Cô là một cô bé hiền lành, ngoan ngoãn lại xinh đẹp. Thế mà hôm định mệnh nhảy xuống giếng. Nó lại tóc tai rối bù, mắt đỏ ngầu hung dữ. Người ta nói Phường Cô bị quỷ ám, xúi dục phải thế thân... Sau cái sự việc trên xảy ra... Phường Cô cũng bỏ đi mất. Đi đâu thì chẳng ai rõ. Mãi đến bây giờ, nói vẫn còn là một cái đầu hời...

Lúc chuyện Phường Cô xảy ra. Cũng là lúc ông Kha Sĩ Bằng kết thúc chuyến buôn bán ở Bắc Kinh và trên đường trở về quê nhà. Trên đường đi lại xảy ra cái chuyện đáng tiếc liên hệ đến gia đình họ Viên. Và thế là bi kịch thứ tư xảy ra ở đời thứ bốn. Như vậy bi kịch phải chăng mãi đeo theo với giòng họ Kha?

Sự trùng hợp nhiều lúc khiến người không tin cũng phải nghi ngờ. Và để tin đồn xấu không còn. Gia đình họ Kha đã cho lấp chiếc giếng oan nghiệt kia lại. Họ cũng rời bỏ Hàn Tùng Viên sang xây nhà nơi khác. Họ mong mọi mọi thứ rồi sẽ chấm dứt.

Nhưng tất cả đã chấm dứt chưa?

Mười mấy năm qua, tin đồn về những hồn ma bên chiếc giếng cổ nó theo năm tháng nhạt dần. Không ai đề cập đến. Người ta cũng không còn tò mò léo hánh đến Hàn Tùng Viên. Nơi đây bây giờ đã trở thành một nơi hoang phế, tường long ngói đổ, cỏ mọc cao hơn đầu người. Nơi trú ngụ của thú hoang, rắn độc, hoa dại.

Mọi người cố ý muốn quên lãng nó.

Vậy mà chiều hôm ấy, khi từ làng của Lạc Mai trở về Vụ Sơn, lúc đi ngang qua Hàn Tùng Viên, Khởi Hiên bất chợt đụng phải một người con gái. Nói cho chính xác hơn là chàng đã va xe vào người cô ta.

Vâng. Khi Khởi Hiên đạp xe qua, với một tâm trạng bất an, trời vừa sụp tối, trăng tối trắng sáng. Khởi Hiên không rõ làm sao để đụng vào xe vào

cô gái bên vệ đường, một cuộc đụng ngoài ý muốn.

Khi Khởi Hiên phát hiện mình đã đụng ngã người. Chàng hốt hoảng nhảy xuống xe, đỡ cô gái dậy.

- Xin lỗi! Xin lỗi! cô có bị thương ở nơi nào không? Cô gái như sợ bị Khởi Hiên chạm đến người né tránh. Cô ta ngồi bệt xuống đất lấy tay xoa xoa đầu gối. Mắt thì hướng về hướng về phía tòa nhà nhện giăng, cỏ mọc khuất cả lối đi. Cô ta không trả lời thẳng câu hỏi của Khởi Hiên. Chỉ nói như lẩm bẩm cho một mình nghe.

- Hàn Tùng Viên như thế này sao? Từ xa đến đây tìm nó. Lại thất vọng, sao lại hoang phế chẳng có ai ở thế này?

Khởi Hiên nghe giật mình, chàng nhìn xuống, dưới ánh trăng không sáng lắm. Khởi Hiên cũng nhận ra cái nét mệt mỏi, tiêu tụy của cô ta, trên người còn quấy một túi vải, chứng tỏ là người từ phương xa đến. Quần áo đang mặc là vải thô hơi lam lũ một chút, có lẽ là con nhà nghèo. Cô gái có đôi bím dài. Nhưng bụi đường không che khuất nét thanh tú, thông minh.

Khởi Hiên tò mò.

- Cô bảo là... Cô từ phương xa đến... Nhưng cô tìm đến Hàn Tùng Viên làm gì? Có quen biết gì với những người ở đây không?

Cô gái ngượng ngùng nhìn Khởi Hiên, rồi lắc đầu nói.

- Tôi không quen ai ở đây cả. Nhưng nghe người ta đồn là nhà họ Kha ở làng Vụ Sơn là một nhà buôn muối lớn, lại nghe nói họ có cả một tòa nhà thật to có tên gọi là Hàn Tùng Viên... Nên tôi đến đây... bởi vì...

Cô gái ngừng lại, cắn nhẹ môi, rồi tiếp tục.

- Bởi vì tôi... cũng muốn hỏi họ xem... Họ có cần mướn đây tớ không?

Khởi Hiên chột “À” một tiếng. Chàng nhìn cô gái đồng cảm.

- Nhưng... Cô đến đây chỉ có một mình ư?

Cô gái gật đầu. Nét mặt hơi nhả lại. Có vẻ vết thương ban nãy ở chân làm cô ta đau. Khởi Hiên nhìn xuống, hỏi:

- Bị chân thương nhiều không? Chắc là đau lắm?

- Không sao đâu! Cũng không đến nỗi nào.

Cô gái vội nói, ngưng lại một chút, hướng mắt về phía tấm biển phía trên đôi cánh cửa có gài then ngang, thắc mắc. Cô gái nói với một chút hoang mang:

- Anh làm ơn cho biết. Đây có đúng là Hàn Tùng Viên không? Tôi thấy tấm biển trên cổng có đề chữ, nhưng vì tôi học ít quá, nên chỉ nhận ra được chữ “Tùng “ ở chính giữa, còn hai cái chữ kia thì không biết. Hay là tôi đã nhầm? có thể đây chưa phải làng Vụ Sơn...

Khởi Hiên vội xác nhận

- Cô đến đúng chỗ không nhầm đâu... Ngôi nhà này đúng là Hàn Tùng Viên, có điều người nhà họ Kha không còn ở đây nữa. Họ dọn khỏi đây từ mười năm trước.

Cô gái tròn mắt. Có vẻ thất vọng.

- Họ đã không còn ở đây à? mười năm rồi?

Khởi Hiên nói:

- Sao cô lại căng thẳng như vậy? Họ dọn đi, nhưng ở cách đây không xa lắm. Này nhé! Ở đây là đầu thôn... Cô đi thêm đến cuối thôn sẽ gặp nhà họ.

Cô gái ngược lên nhìn Khởi Hiên, rồi hỏi.

- Hình như anh cũng bị thương phải không?

Khởi Hiên ngơ ngác:

- Đâu có?

Cô gái chỉ cái vết bầm trên má phải của Khởi Hiên, bây giờ Khởi Hiên mới hiểu vết đấm chính.

- Không phải, không phải... Cái vết này là do ngày qua lúc sơ ý tôi bị chấn thương.

Cô gái gật đầu.

- Nếu không phải vì tôi mà anh bị thương là được rồi.

Sự thật thà, chân chất của cô gái làm Khởi Hiên cảm động. Chàng sốt sắng hỏi.

- Cô ở đâu đến đây vậy?

- Dạ làng Nam Bình.

Khởi Hiên suy nghĩ, rồi như phát hiện ra.

- Ồ... ở đây cách hơn ba mươi cây số lận mà? xa lắm!

- Tôi cũng không biết là bao nhiêu cây. Chỉ biết là đi từ trời vừa tờ mờ sáng và mãi ban nãy mới đến đây.

Cô gái nói và lại nhìn lên tấm biển, trên công cười nhẹ:

- Tìm được đúng chỗ không lạc đường là hay lắm rồi, mặc dù chỉ là ngôi nhà hoang...

Khởi Hiên thắc mắc:

- Làm sao cha mẹ cô lại yên tâm để cô một mình đi xa như vậy? Con gái lớn, lạ đất lạ người... Cô không sợ thấy thế này là mạo hiểm ư? Mà cô có thân nhân ở đây không? Tối nay cô ngủ ở đâu chứ?

Cô gái nhìn xuống:

- Tôi chỉ có một mình, chẳng có thân nhân nào hết, cha thì chết sớm, còn mẹ...

Cô gái ngưng lại, hình như cô ta thút thít:

- Mẹ tôi thì cũng qua đời mấy tháng trước, may là có bà thêm bên cạnh nhà tốt bụng để tôi giúp việc nhà, cho tôi ăn cơm, nhưng mà không lẽ tôi lại cứ làm phiền người ta mãi? Nên sau đó nghe nói nhà họ Kha ở Vụ Sơn này cần người, nên tôi đến thử thời vận xem.

Khởi Hiên nhìn cô gái với nụ cười cởi mở:

- Vậy thì thời vận cô cũng chưa đến đâu. Khi cô đã gặp tôi!

Rồi Khởi Hiên dựng chiếc xe đạp lên, bảo cô gái:

- Nào lên yên sau đi, tôi sẽ đưa cô về nhà tôi!

Cô gái giật mình:

- Tới... Tới nhà của anh làm gì?

- Làm gì ư? Sao ban nãy cô bảo cô là muốn đến nhà họ Kha? Tôi đây này? Tôi chính là người nhà họ Kha. Cô biết tôi là ai không? Nhị thiếu gia đấy nhé! Còn cô? cô tên là họ là gì?

Cô gái ngập ngừng một chút, rồi đáp.

- Tôi họ Phương tên là Tử Yên. Tử là màu tím, Yên là khói.

Khởi Hiên cười ý nhị:

- Được rồi, Đây cô Tử Yên... Chuyện cô muốn được làm ở nhà tôi thì... Còn phải hỏi ý kiến nội tôi, nhưng điều đó cô cũng đừng ngại... Tôi sẽ nói giúp cho cô...

Cô gái xúc động nói:

- Cảm ơn nhị thiếu gia! Thiếu gia đúng là biết thương người.

Và cô gái rất tự nhiên lên yên sau xe đạp, để Khởi Hiên chở về nhà. Lúc Khởi Hiên động xe. Khởi Hiên chợt có một cảm giác lạ... Cô gái như chẳng hề xa lạ lắm với Hàn Tùng Viên. Bởi vì ánh mắt của cô ta... Khởi

Hiên đã nhìn thấy trong ấy một chút gì lưu luyến... Nhưng Khởi Hiên cũng không bận tâm lâu về chuyện đó lâu. Bởi vì... sau những rối loạn bất ngờ. Khởi Hiên đã trở lại chuyện Lạc Mai. Và tình cảm chàng lại chùng xuống, như rơi vào đáy giếng. Khởi Hiên đang ở trạng thái tuyệt vọng vì mọi thứ coi như hết phương cứu chữa.

oOo

Kha lão phu nhân từ ngày nắm chức trưởng tộc luôn muốn mọi người giữ đúng nề nếp gia đình. Nhưng rồi với tháng năm, tuổi trời càng ngày càng cao. Con cái, dâu con đầy đàn. Sự nghiệp có người lo lắng, không cần bận tâm lắm. Nên con người bà cũng trở nên dễ dãi hơn.

Khi Khởi Hiên về, và kể lại hoàn cảnh đáng thương của Tử Yên bà thấy cũng tội nghiệp. Rồi nhìn qua dung mạo của nó, lại hài lòng. Nhà thật ra thì chẳng thiếu người nhưng cur mang thêm một con bé không nơi nương tựa, cũng chẳng thiệt bao nhiêu. Nên bà chấp nhận Tử Yên. Và từ đó Tử Yên trở thành a đầu trong nhà. Có điều hay là Tử Yên không những lanh lợi mà còn thông minh, siêng năng. Tử Yên còn biết cách lấy lòng người. Biết Kha lão phu nhân có chứng bệnh ho lúc về đêm, Tử Yên ngày nào cũng chuẩn bị sẵn một thau nước lạnh, một chiếc khăn ướt trong phòng, để lão phu nhân khi cần có dùng ngay. Người lớn tuổi cũng hay bị tê thấp, nhức xương. Tử Yên để sẵn một chai rượu xoa bóp nơi đầu giường. Những hành động đó, tuy nhỏ nhặt, nhưng cho thấy Tử Yên là đứa ý tứ. Vì vậy chẳng mấy chốc. Tử Yên đã được Kha lão phu nhân yêu quý.

Tử Yên không chỉ dừng lại ở điểm phục vụ mà còn ân cần cả đến bữa ăn của Kha lão phu nhân. Biết lão phu nhân lớn tuổi không dùng thức ăn cứng được, lại thích ngọt. Thế là, Tử Yên đích thân làm bếp, bữa thì chè bắp, canh hạnh nhân, bữa cháo đậu... Món ăn thay đổi mỗi ngày đỡ ngán, Tử Yên tranh thủ từng chút tình thương của lão bà. Nên chẳng bao lâu, nó được cư xử không giống một a đầu bình thường nữa. Mà hình như một thành viên trong gia đình họ Kha. Và Kha lão phu nhân có lẽ đã hoàn toàn hạnh phúc lúc tuổi già, nếu không có chuyện của Khởi Hiên.

Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, biết làm sao? Chẳng có cách nào khác hơn để chuyển hóa. Một hôm trong buổi uống trà ngoài vườn, có mặt con, dâu, cháu đầy đủ. Kha lão bà phủ dụ:

- Khởi Hiên này, bà nói cho con biết. Mấy hôm nay bà thấy con như kẻ mất hồn, cứ ngơ ngẩn. Làm gì con phải khổ thân như vậy? Chuyện với Lạc Mai không thành thì đâu có gì quan trọng? Trên đời này, đâu phải không còn con gái khác đâu? Bà đã nói rồi, chán vạn con ạ. Vì vậy, ban nãy bà cũng đã bàn tính với cha mẹ con. Bà thấy là Đường lão gia... Hẳn con cũng biết ông ấy chứ? Ông ta cũng có cô con gái rất đẹp... nên bà đã nghĩ ý mời ông ấy đưa tiểu thư nhà ông ta ngày mai sang đây chơi, để con có cơ hội chạm mặt. Con cứ ngắm kỹ xem, con gái người ta không những nhan sắc, mà còn được giáo dục kỹ càng. Công dung ngôn hạnh đủ cả.

Khởi Hiên từ sau lần gặp Lạc Mai ở phía sau Phủ Ninh Tự, trái tim đã tan nát. Bây giờ nghe bà đề cập đến chuyện hôn nhân nữa, chàng đâu còn lòng dạ nào, nên lắc đầu nói:

- Con bây giờ không muốn gì hết... Nội đừng có đề cập chuyện đó với con, con chỉ muốn bỏ đi thật xa thôi!

Kha lão phu nhân nghe lộ vẻ kém vui, bà Diên Phương vội giải hòa, bà trách con:

- Sao con lại ăn nói hồ đồ vậy? Nội làm thế là gì con... Nội không muốn thấy con suốt ngày con cứ như người mất hồn. Mời Đường tiểu thư đến đây, bước đầu chỉ là để con tìm hiểu, khuây khỏa, chứ nào có nghĩa là bắt con phải cưới liền đâu?

Nhưng Khởi Hiên vẫn ngoan cố:

- Nhưng con không thích! Những gì mà con đã chọn thì khó mà lay chuyển. Bà có ý thế nào cũng vô ích thôi.

Khã lão bà không vui, nói:

- Con chưa gặp cô ấy làm sao biết là vô ích? Đường tiểu thư vừa đẹp vừa sang, con có thể động lòng vì Lạc Mai thì cũng có thể động lòng vì Đường tiểu thư như thường.

Khởi Hiên kêu lên:

- Ô! Bà ơi! Bà nghĩ con là người thế nào? Làm sao con có thể đổi dạ thay

lòng nhanh như vậy? Con người là động vật tình cảm, biết thủy chung chứ? Chẳng hạn như bà, như cha mẹ con đây, đã từng trải qua thời tuổi trẻ. Biết thế nào là tình yêu... Bà hẳn hiểu tình cảm con cháu hiện nay mà... Con thú thật với bà... Ngoài Lạc Mai ra, chẳng ai có ý nghĩa với con cả. Không có Lạc Mai, mọi thứ vô nghĩa... Một trăm Đường tiểu thơ đứng trước mặt con cũng chỉ là con số không...

Lời của Khởi Hiên làm Kha lão phu nhân khó chịu. Ông Sĩ Bằng quay qua trừng mắt nhìn con.

- Không có Lạc Mai thì mọi thứ đều vô nghĩa? Vậy thì... Trong cái tình huống này... Mi muốn ta phải làm sao chứ? Ta cũng bất lực thôi.

Bà Diên Phương nhìn chồng, rồi nhìn con:

- Khởi Hiên này... Con không nên như vậy nữa... Con phải hiểu người, hiểu mình. Phải tự kiềm chế... Bằng không mọi thứ sẽ chỉ đưa đến bế tắc...

Hiểu thế nào? Kiềm chế thế nào? tình cảm nào phải chỉ là đám bụi, giữ một cái là biến mất tiêu. Khởi Hiên đưa hai tay lên đầu, đau khổ.

- Con đã xuống tận đáy giếng rồi... Không làm sao ngoi lên được nữa!

Nói xong, Khởi Hiên bỏ ra ngoài, để mặc người lớn ở lại đằng sau.

o0o

Sau buổi uống trà, lão phu nhân quay về phòng, chuyện thẳng cháu khiến bà bực chưa nguôi.

- Hừ. Chắc cái nhà họ Kha này mắc nợ gia đình họ Viên mà... Bằng không thẳng Khởi Hiên đâu có khổ như vậy?

Tử Yên mang thau lửa than đỏ đến bên lão phu nhân.

- Thừa phu nhân... Ban này ở trong vườn gió lộng quá! Phu nhân nên sưởi một chút cho ấm.

Kha lão phu nhân đặt hai tay lên trên thau than, miệng không ngót than

vẫn.

- Không biết nhà họ Kha chúng ta trước kia đã làm điều gì không phải mà cứ gặp chuyện buồn... Đấy, đấy... Cái ngôi nhà ở Hàn Tùng Viên mà hôm đầu tiên cháu đến đấy... Cũng vì không hợp phong thổ, nên từ khi ông con qua đời... ta bỏ phé cho dọn về đây... Mười năm qua rồi tưởng mọi chuyện đã yên ổn... Không ngờ quý thân không buông tha, oan gia lại đến. Làm cho thằng Khởi Hiên của ta chạm mặt con Lạc Mai...

Rồi bà như sực nhớ ra, quay sang Tử Yên.

- Ta nói gì... Con nghe rõ chứ?

Tử Yên đang múc cháo vào chén, quay qua với nụ cười.

- Chuyện đó không quan trọng... Bà thích gì cứ nói, con sẵn sàng nghe nhưng con chẳng để tâm đâu, bà yên tâm. Miễn bà cảm thấy nhẹ người là con vui rồi.

Lão phu nhân nghe Tử Yên nói, phì cười:

- Mi thật là khôn khéo, nhưng mà con thấy đấy, sống từng tuổi này như ta, lại có thằng cháu không vâng lời làm sao ta buồn vô cùng.

Tử Yên dâng tô cháo cho Kha lão phu nhân, không quên lấy quạt quạt nhẹ cho bớt nóng, rồi tiếp:

- Thừa lão phu nhân, ở trong nhà này, lão phu nhân là người cao tuổi nhất, có vị trí quan trọng nhất. Ai cũng kính nể, lo lắng vì vậy con nghĩ... Có gì lão phu nhân cũng cần phải bảo trọng, sức khỏe là trên hết... Lão phu nhân mà có khỏe mạnh thì mới bảo hộ được con cháu. Nhà mới có phúc... Chuyện nhà nên giao cho người khác... Lo lắng nhiều làm gì cho nhọc tâm?

Lời của Tử Yên ngọt như đường, Kha lão phu nhân lắc đầu nói:

- Miệng lưỡi mi thế này ai lại không yêu cho được? Lời nói lại trét đầy mặt ong?

Tử Yên cười:

- Nhưng có mật thì cũng không ngọt bằng tô cháo đậu này đâu, bà dùng thử xem, con mới nấu đấy!

Kha lão phu nhân húp thử một miếng, gật gù, Tử Yên lại tiếp:

- Cháo đậu phộng này vừa bùi vừa dễ tiêu, lại mát phổi... Nếu bà thấy thích từ đây về sau cháu sẽ nấu thường xuyên hầu bà.

Kha lão phu nhân gật đầu:

- Ô! Loại cháo này vừa bổ vừa rẻ. Con thật là thông minh, lại nấu ăn ngon đấy!

Tử Yên nghe khen, cười:

- Dạ thật ra cũng không khó nấu lắm đâu, nếu muốn bùi bổ thêm vào nồi cháo một ít tiêu. Vừa nấu nhanh mà cháo cũng mau nhừ nữa.

- Con ngoan lắm, con học ở đâu cái bí quyết này vậy?

Kha lão phu nhân hỏi. Tử Yên đang cười chột yên bật, một lúc sau mới đáp.

- Dạ tất cả do mẹ dạy lại cho con.

Thấy thái độ của Tử Yên, Kha lão phu nhân quan tâm:

- À... Con vào nhà này đã được mười hôm, vậy mà ta quên hỏi, ta chưa biết gia thế con thế nào, bây giờ nói xem, chuyện nhà con ra sao?

Tử Yên chột đỏ hoe mắt:

- Số của Tử Yên này rất bạc... gặp toàn chuyện không may, sợ nói ra khiến lão phu nhân buồn.

Kha lão phu nhân lắc đầu:

- Chẳng sao đâu, mi cứ nói. Ta đang muốn nghe đây.

- Dạ nếu lão phu nhân muốn nghe thì con xin nói.

Và Tử Yên bắt đầu kể.

- Nhà con ở làng Nam Bình. Lúc mẹ con có mang con thì cha con đi buôn ở phương xa và không ngờ lần đi đó... Người mãi mãi không quay trở lại... vì vậy mãi bây giờ con vẫn chưa biết mặt mũi cha con như thế nào... Và mẹ con đã sống như vậy, cực khổ tàn tiện nuôn con khôn lớn.

Lão phu nhân không đành được hỏi:

- Thế cha người lý do gì không về? Người không về thì ít ra cũng phải có một lá thư thăm hỏi chứ?

Tử Yên lắc đầu:

- Dạ không, người như cánh diều đứt dây, nên thất tung luôn.

- Vậy rồi mẹ con ở vậy chờ à?

- Vâng, không cần biết cha con thế nào, mẹ con vẫn chờ. Người đã làm mọi thứ, giặt giũ mướn, nấu cơm, ở đợ... Cái gì người cũng làm, miễn sao có tiền để nuôi con. Và nhờ sự hy sinh của mẹ mà con khôn lớn... Cuối cùng người kiệt sức và...

Tử Yên nghẹn giọng, thật lâu mới tiếp.

- Sau đó mẹ con phát điên...

- Ô!

Lão bà lặng người, cô gái nhỏ trước mặt. Vừa tội nghiệp vừa đáng thương. Một đứa con gái vừa thông minh, tháo vác lại dễ thương như vậy. Sao lại gặp cảnh bi đát thế? Cha biệt tăm, còn mẹ điên loạn... Cuộc tình tối tăm...

- Nhưng mà... mẹ con cũng không phải sống khổ như vậy lâu. Điên rồi bệnh... chỉ kéo dài một năm. Sau đó mẹ con qua đời.

Tử Yên nói xong kết luận:

- Con cũng không biết... Nhưng có lẽ ông trời thương hại. Không muốn mẹ con phải sống khổ lâu quá, nên giải thoát cho người.

Kha lão phu nhân đặt chén cháo trên bàn, rồi quay qua nắm lấy tay Tử Yên, cảm động nói:

- Đúng là trời xanh có mắt đã giải thoát cho mẹ con. Riêng về phần con. Con đã đến nhà họ Kha này thì yên tâm. Con rồi sẽ được ăn no mặc ấm không còn phải chạy ăn từng bữa. Miễn con ngoan, con biết vâng lời... Điều đó với con không khó. Con đã chiếm được cảm tình của ta, thì bảo đảm với con. Nhà họ Kha này, sẽ là một mái ấm để con dung thân suốt đời.

Tử Yên nhìn Kha lão phu nhân nói:

- Dạ... Dạ con xin cảm ơn lão phu nhân.

Nhưng trong cái ánh mắt con bé, chẳng có vẻ gì là xúc động. Kha lão phu nhân chỉ nghĩ là vì đời nó quá khổ nên nó không còn biết diễn đạt niềm vui ra sao. Có lẽ...

Nhưng đó cũng có thể chứa đựng một bí ẩn khác.

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mặc cho chuyện cô Đường hay cô Muối gì đó có đến hay không. Khởi Hiên cứ vác cái bức thư mà ban tối đã mày mò viết, sang nhà Vạn Lý.

Sau khi nghe Khởi Hiên trình bày. Vạn Lý vỗ tay nói:

- Thấy chưa! Tao đã đoán trúng mà. Tao biết là mọi chuyện chưa thể kết thúc. Nào bây giờ làm gì nữa? Có phải là mi nhờ ta đưa hộ thư này cho Viên Lạc Mai không? Tao nói cho mi biết đàn bà con gái đẹp bao giờ cũng như là Á phiện... lơ mơ là ta sẽ trở thành nô lệ của họ ngay... Mà

cũng lạ... Tại sao bọn con trai chúng mình lại thích được làm nô lệ cho họ quá hử?

Vạn Lý nói mà nhún vai, nhưng rồi anh chàng lại quay qua chỉ Khởi Hiên nói:

- Điển hình là mi đây. Trước kia thì như rồng như cọp. Còn bây giờ đầu bù tóc rối, thần thờ như kẻ điên... Bây giờ mi là con lừa mũi đỏ. Mi ngu thật. Tại sao cứ húc đầu vào đá? Biết chẳng đạt được mục đích mà vẫn lao vào... Ta như mi, bỏ hết!

Mặc cho Vạn Lý lải nhải. Khởi Hiên vẫn ngồi yên. Anh chàng giống như pho tượng đồng buồn bã. Vạn Lý nói một lúc mỗi miệng. Anh ta nhìn lên trời trợn mắt.

- Bây giờ tao tin mình cũng điên theo... Chắc tao phải giúp mày bắt cho được con chim bồ câu đang bay trên trời...

Khởi Hiên ngạc nhiên.

- Sao là con chim bồ câu?

Vạn Lý bực dọc nói:

- Thì con chim bồ câu để nó đưa thư. Chớ còn cách nào khác? Ta nói cho mi nghe, lần này mà mi định trao thư cho Hùng Đạt để hấn chuyển dùm thì cũng có nghĩa là mi muốn cho lá thư đó vào bếp lò hay sọt rác lúc đó Viên Lạc Mai chẳng những không nhận được một miếng tro tàn, chứ đừng nói là nhận được thư.

Khởi Hiên ngẫm nghĩ. Vạn Lý nói hoàn toàn có lý, nhưng mà...

- Thế người có biết huấn luyện để chim bồ câu đưa thư không?

Khởi Hiên ngây thơ hỏi. Vạn Lý hậm hực:

- Biết cái con khi gì? Tại sao tao lại có cái thằng bạn cù lằn vậy? Thế mà cứ lụy nó. Cứ phải vì nó mà đánh lộn, canh chừng, hộ vệ, rồi bây giờ phải làm nghề huấn luyện bồ câu đưa thư. Bồ câu thì dễ bắt nhưng còn dạy đưa thư thì... không dễ đâu nghe.

Khởi Hiên sa sầm nét mặt:

- Vậy thì... Tôi sẽ tìm biện pháp khác. Không cần!

Khởi Hiên đứng dậy định bỏ đi. Vạn Lý vội chặn lại.

- Mi làm sao thế, ta chỉ giỡn chơi thôi. Đừng nghi kỵ lòng tốt của ta chứ?

- Từ nào đến giờ mi không biết Dương Vạn Lý này là con người thế nào ư? Vì bạn bè. Ta sẵn sàng làm mọi thứ. Cho chim câu đưa thư, chẳng nghĩa lý gì, vào chuồng cọp tao cũng sẵn sàng cơ mà? Thiệt đấy! Ta không đùa đâu!

Thái độ thành khẩn của Vạn Lý làm Khởi Hiên nguôi ngoai.

- Xin lỗi, ban nãy vì rối rắm quá nên ta tưởng mi đùa cợt trên sự đau khổ của tao?

Vạn Lý nói:

- Đùa cợt? Không đâu. Nhưng ta nghĩ là mi nên tìm một biện pháp khác thích hợp thì hơn là dùng chim câu.

Khởi Hiên yên lặng nhìn bạn, rồi đầu chợt lóe ra tia sáng. Đúng rồi... Khởi Hiên nhớ ra. Hai lần trước gặp Lạc Mai ở hội chợ làng Tứ An, Khởi Hiên thấy Lạc Mai có một a đầu luôn đi theo đây là A đầu Tiểu Bội, vậy thì...

Buổi chiều hôm ấy, khi Lạc Mai đang ngồi một mình trong phòng riêng, ngắm bức vải thêu con chồn lông trắng, thì Tiểu Bội bước vào con bé có vẻ hót hải. Nói nói cho Lạc Mai biết là ban nãy khi ra chợ, mua giùm xì dầu cho Má Dương thì đụng mặt hai người lạ lẫm. Một người họ Dương, còn một người họ Hà. Không biết tại sao họ biết tên là Tiểu Bội, mà lạ hơn nữa biết cô nó là Lạc Mai... Rồi nhét một phong thư vào tay, bắt con phải mang về cho cô...

Tiểu Bội nói thêm.

- Cái anh chàng mặt mày hung dữ họ Dương còn đe... bảo là đừng có cho

dương dì biết biết chuyện này mà vạ lây cả cô và con, còn cái anh chàng họ Hà thì dễ chịu hơn chỉ yêu cầu con kín đáo mang thư về cho cô... Họ là ai, mãi giờ này con cũng không biết.

Lạc Mai giật mình.

- Thư đâu? đưa đây xem?

Tiểu Bội mần mò trong chiếc áo lấy bức thư ra, nói:

- Đây này! Đây này... con phải cất kỹ thể này... Con sợ dì dương mà hay được thì chết.

Cầm lá thư trên tay, Lạc Mai bảo Tiểu Bội ra đứng canh cửa, rồi mới chậm rãi đưa lên... Cảm giác vừa sợ hãi, lo lắng vừa hồi hộp Lạc Mai không biết có nên mở ra xem không? Nếu xem thì... Lạc Mai cũng nhận thấy là... Mọi chuyện đã diễn biến đến nước chẳng đặng dừng được nhưng nếu kéo dài, hậu quả sẽ ra sao?

Cuối cùng rồi cũng phải dứt khoát. Lạc Mai quyết định mở thư ra xem trong thư nói gì? Trang giấy được mở rộng trước mắt.

Lạc Mai

Lạc Mai có biết là cái hôm trên sườn núi nhỏ sau chùa Phổ Minh. Lạc Mai nói “Mối thù giết cha là mối thù bất cọng đái thiên” câu nói ấy đã làm tôi đau khổ nhường nào không? Lòng tôi như vỡ ra từng mảnh. Và tôi thấy giữa tôi và Mai có một bức tường ngăn cách quá lớn, một hố sâu, nên mấy ngày qua. Tôi cứ như khủng hoảng. Rồi tôi chợt có cái ý nghĩ kỳ cục là đem trút tất cả đao kiếm, thù hận xuống cái hố sâu kia, rồi mang đao đức, lễ giáo, ân oán, tình thân... Cột chặt lấy mình rồi quên hết. Sau đó tự hỏi. Mình làm như vậy là đúng chưa, phải chưa. Nhưng cũng chỉ thấy bết tắc... Bởi vì cuối cùng ngộ ra. Chưa đủ? Tôi không thể chối bỏ tất cả, nhất là... Em! Tôi cần có em!

Thế là tôi vùng dậy... Lột bỏ hết mọi thứ... Nhưng rồi lại thấy mình bị treo lủng lẳng trên hố sâu kia... nếu không có em... Em không ra tay cứu giúp thì có lẽ... Tôi rồi sẽ rơi xuống đấy. Sẽ bị những mũi đao nhọn kia đâm thẳng vào tim. Sẽ chết thảm. Không lẽ em đành lòng không ra tay? Em phải cứu sống anh chứ?

Vậy thì... Ngày mai cũng vào buổi chiều, cũng ở địa điểm cũ, nơi sườn núi sau chùa Phổ Minh, Tôi sẽ chờ em.

Khởi Hiên

Bức thư màu xanh, những hàng chữ thảo như những cọng cỏ xanh bên bờ hồ. Mỗi một chữ đều xanh muốt quyến rũ. Lạc Mai đọc đi đọc lại nhiều lần. Và cuối cùng Lạc Mai phát hiện những chữ đó nhòe đi vì những giọt nước mắt mình rơi xuống.

Phải làm sao đây? Lạc Mai thần thờ. Trong thư Khởi Hiên đã bảo cần có Lạc Mai! không thể sống thiếu Lạc Mai... vậy thì... Nhưng mà nếu Lạc Mai chấp nhận, thì cũng có nghĩa là Lạc Mai đã phản bội cha, nuốt lời hứa với mẹ... Lạc Mai phải làm sao đây? Có một con xoáy dữ giữa hai người nếu không cẩn thận sẽ bị cuốn hút. Hai người ở hai bên bờ vực... Làm sao đây?

Tối hôm ấy... Lạc Mai hoàn toàn mất ngủ.

Hôm sau. Chờ gần suốt buổi chiều ở phía sau vườn núi sau chùa Phổ Minh mà Khởi Hiên chẳng thấy bóng của Lạc Mai đâu. Đến lúc gần tối, mới thấy Tiểu Bội chạy đến, vừa hồng hển thở, vừa nói.

- Hà tiên sinh này... Cô tôi bảo là cô tôi không thể ra đây được, ông đừng có đợi mất công... Ông hãy về đi... Còn tôi... Bây giờ tôi phải quay ngay về nhà.

Nói xong không chờ Khởi Hiên lên tiếng nó quay người lại bỏ đi thật. Khởi Hiên hoàn toàn thất vọng. Vạn Lý chụp giữ Tiểu Bội lại, rồi quay qua Khởi Hiên nói:

- Mi làm gì mà chết đứng thế? Sẵn đây có gì muốn nhắn mi cứ nói để Tiểu Bội chuyển lại cho Lạc Mai cũng được vậy?

Khởi Hiên lắc đầu. Suốt đêm qua không ngủ, một đêm chờ đợi, để đổi lại một kết quả lạnh lùng thế này. Khởi Hiên còn biết tính sao?

Tiểu Bội bị Vạn Lý giữ, nó vùng vẫy sắp khóc.

- Ông phải buông tôi ra, tôi phải về ngay. Tiểu thư tôi đã dặn tôi như vậy, nếu ông không buông tôi là lên bây giờ.

Vạn Lý trợn mắt một cách hung dữ:

- Đừng có ồn ào! Đứng yên không? Ta cũng nào có làm gì người... ta chỉ muốn giữ người lại để mi nghỉ mệt, một lúc sẽ đi nhanh và khỏe hơn biết không, đồ khí?

Tiểu Bội nhìn Vạn Lý sợ hãi. Anh chàng này hung dữ dễ sợ quá... Nhưng mà Tiểu thư hẳn nóng lòng lắm, người đang chờ... ngay lúc đó Tiểu Bội nghe Vạn Lý nói:

- Mi hãy quay về nói với Tiểu thư người là...

Vạn Lý chỉ về phía Khởi Hiên tiếp:

- Anh ta phải cỡi xe đạp từ nhà đến đây mất bốn tiếng đồng hồ... Đâu phải dễ. Vì vậy anh ta sẽ không bỏ cuộc dễ dàng đâu. Anh ta nói là sẽ đứng ở đây chờ... Chờ tới mờ. Lúc đó mà cỡi xe quay về nhà thì như cô cháu nhà người phải biết đó... Đường xá tôi om không nói chi... Trên đường còn phải vượt qua biết bao nhiêu núi đồi, khe suối, cầu khỉ, rừng cây, dốc đá... Rồi những khúc đường bị mưa lớn sỏi mòn, lở đất... Xe tuột xuống hố sâu như chơi mà lúc đó tính mạng chỉ là mảnh treo chuông, đùa với tử thần. Mươi phần thì chín phần chết. Hẳn mi hiểu ta nói gì chứ?

Vạn Lý vừa nói vừa khoa tay khoa chân, làm Tiểu Bội căng thẳng.

- Dạ biết... Dạ biết... Ông muốn nói là đường về trong đêm tối sẽ hết sức nguy hiểm, đất lở, ổ gà... Vực thẳm...

- Ờ... ờ... Đất lở làm đường mòn nhỏ hẹp khó đi hơn. Nó giống như cái ruột ngựa cong cong queo queo thế này...

Vạn Lý vừa nói vừa diễn tả.

- Có những con đường như vậy thật à?

- Sao lại không?

Vạn Lý nói rồi nhìn thái độ ngờ ngạc của Tiểu Bội, anh ta đưa hai tay lên trời, quay qua Khởi Hiên nói:

- Thôi tao chịu thua, thế này thì đành quay về nhà huấn luyện chim câu, nhờ nó đưa thư đi còn hay hơn vậy.

Nhưng Khởi Hiên ngẫm nghĩ điều gì đó, rồi móc túi lấy mảnh giấy ra. Chàng vội vã viết mấy chữ, xếp lại rồi đưa cho Tiểu Bội.

- Hãy mang cái này về cho Tiểu thơ của ngươi

Xong chàng đứng tựa người vào thân cây cạnh đó. Tiểu Bội đã đi xa rồi. Hiên nhắm mắt lại. Nỗi thất vọng làm Khởi Hiên giống như một quả bóng xì hơi... Khởi Hiên mệt mỏi... Nhưng lòng bảo lòng.

“Không được! Không được! Ta không có quyền nản chí buông xuôi... Phải kiên nhẫn... Con đường tuy có dài... Đêm tối có nguy hiểm... Có phải tan xương nát thịt... Cũng phải chờ phải đợi một kết quả. Tất cả vì Lạc Mai. Không thể thôi lui được, như điều Khởi Hiên vừa viết ban nãy:

Tôi vẫn đợi... Vẫn chờ em... Hôm nay... Ngày mai... Tôi sẽ chờ mỗi ngày. Tôi đợi câu trả lời của em...”

o0o

Rõ là Lạc Mai đã khôngng đề cho Khởi Hiên chờ đợi lâu, vừa nhận được mảnh giấy. Lạc Mai đã bất chấp mọi thứ nằng chạy băng ra khỏi nhà đến ngay điểm hẹn, đến trước mặt Khởi Hiên.

- Anh muốn... có lời giải đáp? Vậy thì tôi đã đến đây.

Lạc Mai rung rung nước mắt nói.

- Anh muốn tôi cùng rơi xuống tận cùng vực sâu, cho tan xương nát thịt, anh mới hài lòng chứ?

Nhưng Lạc Mai chưa dứt lời thì Khởi Hiên đã giang tay ôm Lạc Mai vào lòng. Bao nhiêu ngày thương nhớ đợi chờ... Nỗi buồn thảm bị đè nén tận đáy lòng như được giải phóng. Lạc Mai không còn nén được nữa, nằng

buông tiếng khóc lớn... Vạn Lý đứng cách đây không bao xa. Trông thấy cảnh đó biết điều bỏ đi, nhưng lòng khấp khởi cho bạn. Tình yêu quả thật kỳ diệu!

Ở đây, Khởi Hiên nâng cằm Lạc Mai lên, những dòng nước mắt chảy dài trên má làm Khởi Hiên đau lòng.

- Chúng ta sẽ không bị tan thương nát thịt, nếu chúng ta đứng cùng một phía chuyển tuyến. Rồi chúng ta sẽ vượt qua...

Khởi Hiên nói an ủi Lạc Mai mà cũng an ủi chính mình.

- Mặc dù trước mắt còn có bao nhiêu trở ngại. Nhưng anh thấy trở ngại quan trọng nhất ở đây là mẹ em. Nếu vượt qua được là chẳng còn gì phải lo nữa.

Lạc Mai ngờ ngàng.

- Anh nói vậy là thế nào?

- Bây giờ anh với em cùng về, cùng thú tội với mẹ và năn nỉ người.

Lạc Mai nghe nói giật mình, buông Khởi Hiên ra, lùi ra sau.

- Không được! Không được! Không thể làm như vậy được!

Khởi Hiên bức tới trán an:

- Em đừng sợ! Đương nhiên lúc đầu mẹ em sẽ phản ứng giận dữ, mãnh liệt, nhưng chẳng sao đâu. Anh cũng sẽ kiên nhẫn. Nếu hôm nay mẹ em không chấp thuận, thì ngày mai, ngày mốt, anh sẽ kiên trì, đến bao giờ mẹ em không còn phản đối nữa, thì thôi, em thấy có đúng không?

Lạc Mai lắc đầu một cách sợ hãi:

- Không! Anh chẳng hiểu mẹ em đâu. Mọi thù hận mẹ dành cho họ Kha nhà anh quá sâu sắc, chẳng làm sao xóa được. Mẹ em mà dễ xiêu lòng thì mấy năm trước khi cha anh sang tạ lỗi, người đã tha rồi, làm gì để cho đến ngày nay?

- Em nói cũng đúng, nhưng mà hoàn cảnh ngày nay đã khác... Có thể là mẹ em không khoan nhượng với cha mẹ với anh, nhưng mẹ em thương em quý em. Mẹ em vì hạnh phúc của em nên sớm muộn sẽ thay đổi. Dĩ nhiên là sẽ không tức thời, nhưng chúng ta cũng cần phải để cho người biết là, nếu không được sống với nhau thì chúng ta cũng sẵn sàng chết.

Lời Khởi Hiên như một thứ mệnh lệnh, một dứt khoát làm Lạc Mai kinh sợ. Nhưng Lạc Mai biết không thể không đối diện với sự thật. Mấy ngày qua, vắng Khởi Hiên. Rõ ràng là Lạc Mai đã sống trong cái cảnh vô vị và khổ sở khôn cùng. Cái dư vị cay đắng đó chứng minh một điều Lạc Mai không thể sống hạnh phúc nếu thiếu Khởi Hiên. Nhưng mà... nếu muốn được sống cạnh Khởi Hiên thì... Còn phải đối phó với bao nhiêu phong ba bão táp? Bão dữ chứ không lành... Bởi vì Lạc Mai biết tính mẹ... Khi mẹ mà nghe được điều này... chuyện gì sẽ xảy ra?

Lạc Mai ngược lên nhìn Khởi Hiên với ánh mắt âu lo.

- Thời thì thế này vậy... Để em tìm dịp thưa trước với mẹ, rồi sau đó anh hãy ra mặt.

Khởi Hiên ngạc nhiên:

- Sao vậy? Đây là một cuộc chiến tranh cân não, gay go, chứ không đơn giản. Anh không thể để em một mình xuất trận... Anh muốn cùng em bên nhau chiến đấu...

Cái thái độ của Khởi Hiên làm Lạc Mai xúc động nhưng sự tỉ dụ của chàng làm Lạc Mai phật lòng.

- Anh nói gì kỳ cục vậy? Nói chuyện với em mà anh làm như đánh trận với kẻ thù. Không được! Để em một mình nói chuyện với mẹ, em sẽ tìm cách, lựa lời cho mẹ chấp nhận. Em không muốn có sự tranh luận hay cãi nhau. Mẹ dù gì cũng là mẹ, đáng sinh thành của em... Chỉ có thể van xin, năn nỉ chỉ có cách đó mới có thể lay động lòng người, mới xoay chuyển được tình thế...

Khởi Hiên bước tới một bước.

- Em có chắc là sẽ nói được, sẽ thuyết phục được mẹ em không?

Lạc Mai gật đầu:

- Thế thì bao giờ em bắt đầu?

Khởi Hiên nôn nóng, làm Lạc Mai bực dọc... Bởi vì nội chuyện bảo Tiểu Bội canh chừng, rồi chạy ra đây gặp Khởi Hiên đã là một sự liều mạng nguy hiểm. Chuyện gì cũng phải từ từ chứ? Đâu thể gấp gấp được?

- Anh định bức bách tôi phải làm chuyện đó ngay ư? Anh có biết là ngay bây giờ đây lòng tôi đang rối như tơ không?

Lạc Mai nói như khóc, Khởi Hiên vội dỗ dành.

- Thôi được rồi, được rồi... Em đừng có giận. Anh không có ý bức bách gì em. Chẳng qua anh cũng đang bối rối, nôn nóng... Anh không biết là em có quyết tâm như anh không? Anh biết chỉ có em... mới có thể thuyết phục được mẹ. Nhưng em cũng là đứa con hiếu thảo, chắc chắn em sẽ không muốn để mẹ mình đau buồn. Vì vậy nếu... Cuối cùng, em bị đau khổ, dần vật... Thì anh làm sao yên tâm?

Khởi Hiên nhìn vào mắt người yêu thăm dò, rồi tiếp:

- Anh hỏi thật... Có chắc là em sẽ chuyển đầu đến cùng hay là buông xuôi? Có khi nào em bị thuyết phục ngược không? Em có cảm thấy không thể sống thiếu anh chứ?

Khởi Hiên lại nghi ngờ! Chàng không tin tưởng ta.

Lạc Mai bực hơn. Cái hành vi mạo hiểm bỏ nhà ra đây gặp Khởi Hiên chưa đủ chứng minh cho tình yêu ta dành cho chàng ư? Lạc Mai run rẩy nói.

- Anh... tại sao anh lại có thể hỏi em câu đó? Khi em đứng đây đối diện với anh là em đã phạm phải tội tày trời không chuộc được... vậy mà anh còn nghi ngờ quyết tâm của em được cơ. Anh rõ là...

Lạc Mai chưa kịp nói tiếp thì Khởi Hiên đã ôm ghì lấy người yêu.

- Xin lỗi! Xin lỗi! Anh bậy quá! Hồ đồ quá... Anh nói bậy. Hãy tha thứ cho anh. Thật ra thì, em cũng nên thông cảm cho anh. Bao nhiêu thứ

chuyện xảy ra, làm anh nghi ngờ tất cả, kể cả chính mình. Anh không còn niềm tin... Em cũng thấy đó... Mỗi lần chúng ta gặp nhau đều gấp gấp, không đủ thời gian. Anh nghi ngờ... Chẳng qua vì quá yêu em, sợ mất em... Anh bị sự đau khổ vì lo lắng đó dày dò... Chớ anh không hề có ý nghĩ bậy... Hãy tin anh... Thời gian rồi sẽ chứng minh cho em thấy điều đó...,. Em sẽ thấy Khởi Hiên này hoàn toàn xứng đáng để em tin yêu!

Khởi Hiên xiết chặt Lạc Mai trong vòng tay, như sợ người mình yêu tan biến. Thực ra thì, đó chỉ là một sự âu lo không đâu... Bởi vì Lạc Mai hiện nay sống với Khởi Hiên mà có bị rơi xuống vực thẳm tan xương nát thịt. Lạc Mai cũng hài lòng. Vì đó mới hạnh phúc thật sự.

Lạc Mai lắc đầu, vừa khóc vừa nói:

- Anh không cần phải làm gì để chứng minh cả. Anh có biết là ngay từ cái hôm lễ hội bên làng anh. Khi anh tháo bỏ chiếc mặt nạ để lộ khuôn mặt thật của anh... Thì hình bóng anh nó đã in sâu vào tim em và không còn xóa đi được nữa không?

Lời Lạc Mai như con gió mát lùa vào. Khởi Hiên không còn nghi ngờ gì nữa, bây giờ Khởi Hiên mới thấy mình mới thật đầy tội lỗi... đa nghi... Chàng cúi xuống hôn lên má, lên môi Lạc Mai như muốn chuộc lại lỗi lầm.

Lạc Mai đứng yên, mặc cho Khởi Hiên muốn hôn thế nào thì hôn. Hạnh phúc vội vàng bao giờ cũng quý báu. Hôn Lạc Mai như bay bổng, thần trí mơ hồ như lạc cõi tiên. Và rồi trời sụp tối lúc nào không hay. Khi Lạc Mai nhớ sự ra mới giật mình.

- Thôi em phải về ngay!

Vâng. Không còn sớm nữa. Đây là phút chia tay. Nhưng Khởi Hiên vẫn thấy bịn rịn... Giống như người đang mơ thấy giấc mơ đẹp, muốn được ngủ tiếp... Nhưng Lạc Mai đã dứt khoát, nàng quay mặt đi nói:

- Ba ngày nữa, anh hãy ra đây chờ. Tuy là không dám hứa là kết quả tốt nhưng lúc đó em sẽ cho anh biết cụ thể sự việc diễn biến ra sao...

Lời của Lạc Mai đánh thức Khởi Hiên. Vâng, còn biết bao trở ngại cần giải quyết.

- Được rồi, ba hôm nữa anh sẽ ra đây chờ em. Anh bao giờ cũng giữ đúng hẹn!

Lạc Mai nhìn người yêu quỵn luyến.

- Nhớ nhé... Lúc đạp xe đạp quay về nhà. Trời tối đường khó đi, phải cẩn thận... Nghe Tiểu Bội nói đường xấu lắm lại có hố sâu, trơn trượt nữa, anh...

Khởi Hiên cười nói:

- Em hãy yên tâm! Đừng lo lắng gì cả, bởi vì anh đã có cái hẹn gặp em. Ba ngày nữa... Thì làm sao anh lại không cố giữ mình chứ?

Lạc Mai cũng cười nụ cười thật tươi, thật hiếm thấy mà Khởi Hiên được thấy Lạc Mai cười.

Khởi Hiên định bước tới hôn lên nụ cười đó, nhưng Lạc Mai đã vội vã bỏ đi nhanh về hướng nhà mình.

Về tới nhà với trái tim căng thẳng. Lạc Mai sau khi hội ý với Tiểu Bội còn đứng gác cửa phía sau vườn hoa nhà, thấy không có chuyện gì xảy ra. Lạc Mai mới yên tâm cùng cô tớ vào nhà.

Cả hai đi rón rén về phòng mình như sợ kinh động người khác. Nhưng khi vừa đẩy cửa bước vào Lạc Mai đã ngạc nhiên.

Bà Ánh Tuyết có mặt ở đây từ bao giờ. Bà ngồi quay mặt vào trong. Nghe tiếng cửa mở, vẫn không quay mặt ra. Bà như pho tượng đá.

Lạc Mai ấp úng gọi:

- Mẹ ơi mẹ!... Mẹ vào phòng con từ bao giờ vậy?

Và lần đầu tiên Lạc Mai nói dối.

- Nãy giờ con và Tiểu Bội ra sau vườn cho cá ăn.

Bà Ánh Tuyết vẫn ngồi yên. Lạc Mai hồi hộp đến gần:

- Mẹ!

Lạc Mai gọi, và đưa tay định đặt lên vai mẹ, nhưng cũng ngay lúc đó. Nàng phát hiện thấy bức thư mà Khởi Hiên viết cho mình đang nằm trên tay mẹ. Trái tim Lạc Mai muốn ngưng đập ngay.

- Có phải con vừa đi gặp hấn không?

Bà Ánh Tuyết hỏi. Lạc Mai yên lặng. Biết nói gì nữa bây giờ? Lúc đó người mẹ mới từ từ quay lại. Khuôn mặt bà trắng bệch, bà nhìn con... Vẫn nuôi một tia hy vọng yếu ớt:

- Chắc không đúng đâu con?

Lạc Mai cắn môi, nhìn xuống. Sự thật rõ ràng, như vậy làm sao chối cãi... Bà Ánh Tuyết vò nát lá thư Khởi Hiên gửi cho Lạc Mai trong tay.

Thấy thái độ giận dữ của mẹ. Lạc Mai nói:

- Mẹ! Xin mẹ hãy nghe con nói này!

Nhưng bà Ánh Tuyết không nghe. Bà đứng bật dậy, bước đến bên tủ đựng quần áo của Lạc Mai, lùa hết quần áo ra ngoài, và nói:

- Ta phải đưa con rời khỏi đây ngay! Đi thật xa. Trước khi mọi tai họa đến! Trước khi con hư đốn!

Hư đốn? Lạc Mai nghe nói giật mình. Lạc Mai nắm lấy tay mẹ cố giải thích.

- Con xin mẹ. Mẹ đừng nói như vậy... Chẳng qua vì con lỡ yêu một người không nên yêu thôi...

Bà Ánh Tuyết quay lại trừng mắt:

- Yêu à? Như vậy mà con dám bảo là “yêu”? Sa vào địa ngục thì có!

Rời con thịnh nộ như sóng cuộn dâng lên.

- Cái thằng Khởi Hiên kia nó chẳng qua là một con quỷ nó quyến rũ, làm ô uế con! Để con không còn trinh khiết, không còn là con nhà lành nữa!

Và trong cơn giận dữ, bà nắm chặt lấy tay con gái lôi đi.

- Nào... nào bây giờ hãy theo mẹ về phòng mẹ... Chúng ta sẽ mang bài vị của cha con, rời rời khỏi nơi này, lập tức! Ta sẽ đi ngay!

Tiểu Bội nãy giờ đứng như trời trồng, thấy cảnh đó mới giật mình. Nó vội vã chạy ra khỏi phòng, vừa chạy vừa la lớn.

- Lão gia! Thái thái ơi! Tiểu thư sắp bị đưa đi rồi nè! Mau mau... Mau mau đến cứu...

Nếu không có sự can thiệp cấp thời của Tiểu Bội thì có lẽ bà Ánh Tuyết đã đưa Lạc Mai ra khỏi nhà.

Khi ông Bá Siêu và bà Thục Bình chạy đến. Thì hai mẹ con họ đã sẵn sàng. Bà Ánh Tuyết trong cơn xúc động tuyệt độ. Đã muốn đưa Lạc Mai lạng lẽ bỏ đi.

Ông Bá Siêu sau khi nghe rõ tự sự cũng bất ngờ. Ông không ngờ chuyện của Lạc Mai và Khởi Hiên lại phát triển nhanh chóng, lại sâu đậm như thế. Và trong cái tình thế này. Ông chẳng biết làm sao hơn là khuyên giải. Nhưng bà Ánh Tuyết vẫn cương quyết.

- Anh chị không nên nói gì, cũng không nên ngăn chặn, bây giờ em chẳng còn mặt mũi nào để lưu lại đây nữa... Chỉ vì cái tay Kha Khởi Hiên mà con gái em nó muốn thân bại danh liệt, hạ thấp phẩm giá mình... Nó làm hoan ô gia phong của nhà họ Hàn. Vậy thì còn ở lại làm gì?

- Em phải đưa nó ra khỏi đây càng nhanh càng tốt... Anh chị đừng lo cho bọn em. Chẳng sao đâu, mọi thứ rồi em sẽ liệu định được. Bây giờ trước hết cần phải đưa nó đi thật xa... Hoặc cho nó vào chùa quy y cửa phật, xa lánh tất cả, càng tốt!

Lời của bà Ánh Tuyết khiến mọi người giật mình. Thục Bình không tin:

- Em nói gì? Em định... làm thật à?

- Không phải vì giận dữ nhất thời mà em nói vậy.

Bà Ánh Tuyết ôm bài vị chồng trong lòng, buồn thảm nói.

- Em nói thật đấy... Chuyện nó làm em chết cả cõi lòng... Anh chị phải biết có một đứa con gái không ra gì đau khổ ra sao? Uống công em nuôi dưỡng, dạy dỗ nó bấy lâu nay. Mọi hy vọng em đặt vào nó đã tan thành mây khói.

Nãy giờ đứng cúi đầu yên lặng, bây giờ Lạc Mai mới nhìn lên, nhưng Lạc Mai vẫn không nói gì. Hùng Đạt đứng gần đó vội vã can thiệp.

- Lạc Mai! Sao em ngu vậy? Giải thích cho mẹ biết đi chứ? Em cho mẹ thấy là mình hoàn toàn thụ động, bị Khởi Hiền lợi dụng. Và em đi gặp hắn, chẳng qua là để nói dứt khoát. Nói đi! Đừng để bị hàm oan!

Lạc Mai vẫn yên lặng, buồn bã... Hùng Đạt dục lần thứ hai. Lạc Mai mới lên tiếng, nhưng lần này khác hẳn những gì Hùng Đạt muốn Lạc Mai nói:

- Mẹ! Mẹ biết đấy, con yêu mẹ biết dường nào. Tình cảm giữa mẹ con ta chưa bao giờ không hay. Nhưng con không ngờ lại có ngày hôm nay... Để con bị mẹ chửi mắng bằng những lời không nên có... Những lời của mẹ như những nhát dao cắt mạnh vào tim... Trái tim con đang rỉ máu đây... Nhưng mẹ nên hiểu giùm. Con nào có muốn để mẹ đau lòng nói con như vậy? Con biết là mẹ không muốn. Con cũng không muốn. Con không thích bội phản lại lời đã thề thốt của mình. Cũng như con không muốn làm trái ý của mẹ. Ngàn lần không muốn! Mẹ hãy tin con! Con đã cố tìm đủ trăm cách vạy cách, để không chế và cảnh giác mình, nhưng mà con vẫn không làm được.

Rồi Lạc Mai úp mặt vào đôi tay, khóc không thành tiếng.

- Đến cái phút cuối cùng... Con bị lôi cuốn và không giữ lòng được nữa.

Cả nhà nghe Lạc Mai nói ngẩn ra. Hùng Đạt kinh ngạc không kém. Lạc Mai tiếp tục:

- Con biết là mình không phải đối với cha, với mẹ với tất cả những người

trong gia đình này... Nhưng mà trái tim yếu mềm của con đã lờ... yêu, làm sao cứu vãn được? Con nghĩ là bây giờ dù có cạo đầu đi tu chưa hẳn là lòng sẽ yên nơi cửa phật... mà nó sẽ mãi mãi ở lại hồng trần, con rồi sẽ nhớ anh Kha Khởi Hiên!

Bà Ánh Tuyết choáng váng trước lời của Lạc Mai, bà run rẩy.

- Đứng trước mặt những người thân trong gia đình, mà mi dám nói những lời như vậy à? Mi rõ là đùa vô liêm sỉ!

Lời của mẹ làm Lạc Mai đau như cắt. Nhưng Lạc Mai vẫn không từ bỏ cái ý niệm ban đầu.

- Con biết là... thù hận mà mẹ dành cho nhà họ Kha là bất cộng đái thiên, là sâu như hổ thẳm. Nhưng con biết mẹ cũng yêu con quý con hơn cả bản thân mình... Cái chuyện cũ dù gì cũng qua rồi. Sao mẹ không thể xếp lại? Mẹ thương con của mẹ thì chịu lùi một bước... Và lại nhà họ Kha họ cũng đã biết lỗi, đã sang cầu lành... Mẹ... mẹ hãy nghĩ lại đi... Có khi sự hỉ xả của mẹ... sẽ khiến mẹ cảm thấy lòng thanh thản hơn...

“Lòng thanh thản hơn?”. Bà Ánh Tuyết nghe nói mà mắt tối sầm lại. Trời ơi! con bà sao có thể ngu muội vậy? Chỉ mới nghe người ta rót mấy câu mật ngọt vào tai... là đã quên đi mối thù “bất cộng đái thiên” lại nghĩ đến chuyện thanh thản?

- Hừ hay thật! Đứa con gái mà tôi cưng như trứng, hứng như hoa. Từng yêu quý hơn bản thân mình lại có thể vô tích sự đến độ này.

Bà Ánh Tuyết hỏn hển nói:

- Con tôi nó đã đứng về phía bên kẻ thù, nó đã cầm đao kẻ cớ uy hiếp tôi... Nó muốn tôi phải chứng minh là yêu nó nên có thể làm bất cứ điều gì, dù là chống lại luân thường đạo lý... Bằng không có nghĩa là tôi cũng ghét bỏ nó...

Rồi bà lắc đầu, bắt đầu khóc.

- Lạc Mai... Con đúng là không hiểu ta! Con nhẫn tâm chà đạp lên tình yêu của ta dành cho con... Có hận ta cũng được... Nhưng ta vẫn mãi mãi yêu con... Không bao giờ ghét bỏ con cả con ạ... Ta có chết đi cũng thế...

Bà nói mà lòng tan nát bà xúc động đến độ ôm lấy bài vị của chồng, rồi xông về phía hòn giả sơn. Dĩ nhiên là để kết thúc mọi thứ. May là Hùng Đạt nhanh chân chặn lại. Bị kích được ngăn kịp thời!

Lạc Mai hồn phi phách tán... Chuyện đến nước này thì đành chịu thua... Mười tám năm qua. Hai mẹ con sống nương tựa vào nhau. Nếu bây giờ mẹ vì hận nàng mà chết. Thì không những cái oan khiêng với nhà họ Kha không những không rửa được mà nàng... sống cũng chẳng còn cái ý nghĩa gì. Trái lại...

Vâng đúng là oan nghiệt... Khi biết rõ thân thế của Kha Khởi Hiên... Cuộc đời Lạc Mai như biến thành một sợi dây thừng mà một đầu đã bị Khởi Hiên nắm lấy, đầu còn lại là mẹ. Hai lực lượng phản nhau cứ kéo mạnh về hai phía, kéo căng đến độ Lạc Mai muốn phát điên lên... Mai chẳng còn biết phản ứng ra sao nữa. Hai đầu dây đều tình thân. Một bên là máu mủ, cốt nhục. Một bên là tình yêu... Theo đầu nào, bỏ đầu nào? Bây giờ, mẹ lại cương quyết tìm đến cái chết... Mai chẳng còn sự chọn lựa nào khác hơn.

- Mẹ! Con xin mẹ! Mẹ đừng chết... Con hứa sẽ bỏ hết tất cả, chỉ cần mẹ khỏe mạnh...

Rồi Lạc Mai ôm mẹ khóc ngất.

- Từ đây về sau... Con hứa với mẹ là... Cuộc đời con sẽ không còn cái hình bóng của Kha Khởi Hiên nữa...

Lạc Mai vừa dứt lời là có cảm giác như vừa nghe một tiếng “Bựt”. Sợi dây thừng đã đứt và nàng loạng choạng ngã xuống.

o0o

Cuộc gặp đã cắt đứt, nhưng nỗi nhớ lại không nguôi. Đến ngày hẹn ba ngày sau. Lạc Mai nhờ Hùng Đạt ra điếm hẹn gặp Khởi Hiên nhắn lại chàng biết là. Đôi bên không duyên nợ. Từ đây về sau đoạn tình, miễn gặp nhau và hãy bảo trọng lấy thân.

Khởi Hiên nghe tin như sét đánh. Chàng muốn xông đến nhà họ Hàn ngay lập tức, tìm Lạc Mai hỏi cho ra lẽ. Vạn Lý thấy thái độ gần như

muốn điên lên của bạn, không thể không can ngăn.

- Kha Khởi Hiên này. Bình tĩnh một chút nào? Mi suy nghĩ cho kỹ đi. Người ta vì con mà định tự sát. Vậy thì mi đến đây sẽ gặp phản ứng ra sao? Họ đang căm thù mi... Đến đây chỉ tổ đập đầu vô đá... Họ hận mi đến độ muốn ăn tươi nuốt sống mi chứ chẳng vừa...

Hùng Đạt nghe Vạn Lý nói, phản kháng:

- Mi làm gì hình dung dì của ta hung dữ như vậy?

Vạn Lý nhún vai.

- Đó là mi nói chứ không phải ta.

Hùng Đạt nhìn về phía Khởi Hiên đang ngồi dưới đất.

- Đừng có đến đây... Dì ta sẽ giết ngươi đây!

Vạn Lý nói với Hiên:

- Đây mi có nghe chưa? Đến đây một là mi một sống một chết, hai là đứng yên để mẹ Lạc Mai muốn xử thế nào thì xử. Cả hai cùng đưa đến một kết quả xấu thôi... Lạc Mai chỉ còn nước đi tự vẫn...

Khởi Hiên nghe lòng đau nhói. Lời của Vạn Lý tuy phóng đại, nhưng không phải là không có lý.

- Tôi... Tôi không có ý định làm Lạc Mai khó xử. Tôi chỉ muốn nói cho nàng biết là... trái tim tôi mãi mãi không thay đổi.

Và Khởi Hiên quay qua Hùng Đạt.

- Thôi... Như vậy thì tôi không đến đây. Tôi sẽ viết một lá thư nhờ anh chuyển cho Lạc Mai giùm, tôi không quên ơn anh.

Hùng Đạt trợn mắt:

- Cảm ơn! Nhưng mi hại một người còn chưa đủ sao? Chính vì mi nhờ Tiểu Bội chuyển thư, mới đưa tới nông nỗi này. Bây giờ mi lại nhờ ta.

Muốn ta chết nữa à?

Vạn Lý chen vào:

- Vậy thì khỏi cần viết thư, nhắn miệng thôi nhé? Như vậy không có vết tích.

Hùng Đạt liếc nhanh về phía Khởi Hiên.

- Không, ta không làm việc trung gian nữa đâu.

- Nhưng mà ban nãy mi cũng đã chuyển lời cho Lạc Mai rồi?

Vạn Lý nói khiến Hùng Đạt lúng túng:

- Hai thứ khác nhau chứ bộ?

Và định bỏ đi, Vạn Lý nói khích.

- Đúng là thứ nhất gan.

Hùng Đạt tức khí quay lại:

- Mi nói ai thế? Mi bảo ai nhất gan?

Vạn Lý chậm rãi:

- Bởi vì người thấy người ta yêu nhau thậm thiết là ganh tức. Anh hùng gì lạ vậy? Tuy vậy cũng có người trước mặt cô em họ thì hay tỏ ra mình anh hùng khoan dung đại lượng, khẳng khái chuyển lời, nhưng đến nơi rồi lại làm khó làm dễ. Sợ trách nhiệm, hỏi vậy chứ không phải là nhất gan là sao?

Hùng Đạt nổi nóng:

- Trượng phu như ta chưa hề biết sợ là gì cả!

Vạn Lý gài độ:

- Thật không, nếu vậy thì cứ cách ba ngày mi hãy ra đây một lần...

Chúng ta trao đổi tin tức nhau. Được chứ!

Hùng Đạt mắc kè, trợn mắt. Chưa kịp nói gì thì Vạn Lý đã bước đến, vỗ mạnh lên vai hắn.

- Nhất mi thật! Tuy còn trẻ mà khí khái hơn người. Ta thích kết làm bằng hữu với người như vậy.

Khởi Hiên đứng gần đấy, nhưng nào có để tâm đến chuyện Vạn Lý với Hùng Đạt. Mắt mãi mê theo dõi tận cuối đường mòn... Trong đầu Khởi Hiên... Hình ảnh Lạc Mai ba hôm trước còn hiện rõ... Cái bóng dáng vội vã của Lạc Mai khi bỏ đi... Lần đó... Ngập đầy hy vọng vậy mà bây giờ sao chỉ còn là khoảng trống hư vô?

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên đời thường có chuyện lạ chẳng hạn như cái không hay không vui, thường tới một cách dồn dập.

Ngày hôm qua trời mưa suốt đêm. Cái không khí ẩm thấp hay làm cho người già đau khớp. Kha lão phu nhân bực dọc khó chịu, vậy mà còn phải chịu đựng cái khuôn mặt gằn như lúc nào cũng dàu dàu của thằng cháu trai...

Cái chứng đau khớp xương thì cũng dễ trị. Nhất là khi có con a đầu Tử Yên. Không biết nó học ở đâu mà được cái bí quyết. Lấy muối rang nóng bỏ vào bọc rồi chà sát mạnh lên mấy khớp xương. Chẳng mấy chốc cái cơn đau hịu hẳn đi, còn cái bệnh của thằng cháu bà thì...

Kha lão phu nhân ngồi trên ghế dựa, để Tử Yên quỳ bên cạnh phục vụ. Hết khớp tay, khớp chân, nói lại xoa lên thái dương làm bà thấy đầu cũng nhẹ hẳn. Bà bắt đầu vui vẻ nói:

- Nhà chúng ta kinh doanh nghề muối đã bao đời nay. Nhưng ngoài chuyện dùng muối để ăn chưa có ai biết là muối còn có khả năng trị bệnh

như vậy đâu?

Rồi bà vỗ nhẹ lên tay Tử Yên nói:

- Này cái con ranh con đáng yêu. Mi có được bao nhiêu bí quyết nữa chứ? Để mai ta cho hộp mặt lữ a đầu trong nhà này lại, cho mi mở lớp dạy chúng nhé?

Tử Yên ồng ẹo:

- Dạ không được đâu. Con mà dạy cho bọn chúng biết hết nghề, thì ai cũng giống con, như vậy làm sao con còn được bà thương chứ?

Lão phu nhân cười nói:

- Mi đúng là tinh ranh! Nhưng mà chúng nó có thông minh thì cũng làm sao hơn được mồm mép của người chứ?

Tử Yên giả vờ hỏi, rồi bước đến bên kỷ trà, bung một chén yến sào đến, cười nói:

- Thiệt vậy ư bà? Vậy thì để thưởng con, bà ăn hết giùm con chén cháo bổ này đi!

Kha lão phu nhân nhìn chén cháo, chột do dự.

- Để chút nữa hãy ăn vậy.

Tử Yên hơi bất ngờ, nhìn tô cháo rồi nói.

- Để chút nữa nguội mát, sợ ăn không ngon...

Lão phu nhân nói:

- Nếu vậy khỏi ăn cũng được. Không hiểu sao mấy bữa rày cái bụng ta thế nào đấy, nó cứ đau râm râm, ăn gì cũng chẳng ngon, uống thuốc cũng không giảm.

Tử Yên có vẻ suy nghĩ, rồi lẳng lặng đặt chén cháo lên kỷ trà.

Lão phu nhân lại thở ra.

- À... Người già như ta quả vô dụng...

Tử Yên vừa xoa vai cho lão phu nhân, vừa nói:

- Bà đừng nói vậy. Nếu chỉ là những bệnh thông thường thì có gì phải lo, con sẽ giúp trị liệu mau hết cho bà.

Lão phu nhân cảm động.

- Phúc là ta có con an ủi nên cũng không đến nỗi. Ngày tháng như tươi hơn. Ít bận tâm hơn... À... Mà con có biết không, từ cái hôm con vào nhà này đến giờ cái thông minh lanh lợi của con làm ta liên tưởng đến một người. Một con a đầu cũng rất trung thành với ta...

Rồi bà thở dài, nói.

- Nó tên là Phường Cô.

Hình như Tử Yên giật mình, nhưng lúc đó có lẽ vì đang đắm chìm trong câu chuyện cũ, nên lão phu nhân chẳng để ý.

- Cái con a đầu đó, nó cũng giống như con, ngoan ngoãn dễ thương, lanh lợi... Làm việc gì cũng đến nơi đến chốn, không cần phải chỉ bảo. Nó lại rất được lòng ta... Ta rất quý nó...

Một cái gì khó hiểu hiện lên trên nét mặt Tử Yên, nói hỏi:

- Thế rồi sau đấy? Chuyện gì xảy ra?

Bà lão không đáp. Con người bà đang thả hồn ngược về dĩ vãng. Về mười tám năm về trước, khi gia đình họ Kha còn ngụ tại Hàn Tùng Viên.

o0o

Phường Cô rõ là một cô gái ngoan, dễ thương được lòng nhiều người lại có sắc... Và chính vì vậy mà Phường Cô đã lọt vào mắt xanh của Thiếu Triển, một người cháu của Kha lão phu nhân.

Thiếu Triển không phải là người đứng đắn, hấn chơi bời lêu lổng, ăn chơi sa đọa tuy gia đình sa sút, vẫn không từ thói ăn chơi. Đến đâu là nhậu nhẹt, trái gái đến đó... Phường Cô xinh đẹp đương nhiên là không thoát khỏi hấn... Và trong lúc Phường Cô chân tình, thì hấn lại chỉ là một tên Sở Khanh.

Khi Phường Cô đã cần thai, hấn lẩn tránh chối bỏ hết trách nhiệm. Và ở thời phong kiến còn đậm mùi như bấy giờ. Con gái không chồng mà chưa, là cả một nỗi nhục lớn. Trong khi cái bào thai nào có chờ đợi, nó cứ lớn dần theo thời gian, khó che đậy được với mọi người... Và là cả một khổ tâm lớn, Phường Cô không còn cách nào khác hơn là cầu cứu với Kha lão phu nhân... Phường Cô sẵn sàng làm thiếp cho Thiếu Triển cũng được. Miễn sao đứa bé sinh ra được danh chánh ngôn thuận, có tên tuổi đàng hoàng... Ở lúc bấy giờ chuyện chủ nhà nạp đầy tớ làm thiếp cũng bình thường. Nhưng không may lúc đó. Thiếu Triển lại sắp cưới vợ. Mà đàng gái lại là gia đình có máu mặt ở địa phương. Ho đâu dễ dàng chấp thuận chuyện con gái chưa vào nhà chồng thì chồng đã có thiếp mà lại đang có chưa? Vì vậy chuyện bình thường lại thành bế tắc.

Kha lão phu nhân qua nhiều ngày tính toán thấy chỉ còn một cách duy nhất. Đó là cho Phường Cô một số tiền, đẩy Phường Cô rời khỏi Hàn Tùng Viên. Rồi sao khi sanh nở xong, sẽ tính sau.

Nhưng với đứa như Phường Cô. Tuy là A đầu nhưng đâu phải là hạng mèo mả gà đồng? Thất thân, có thai, bị tình nhân hất hủi đã là một nỗi khổ. Bây giờ, người mà cô gái hằng quý trọng tin yêu, xem như chỗ dựa, lại cũng ơ hờ, chẳng chịu hiểu nỗi khổ của nàng, lại còn lấy cớ đuổi đi. Cái tình cảm chủ tớ lâu nay chỉ là bọt nước. Lúc quý thì ân cần, khi hữu sự... Phường Cô thấy mình giống như một chiếc giẻ rách, lấm dơ, hư mục, người ta xài xong muốn vứt bỏ đi. Cái cảm giác vừa nhục vừa tuyệt vọng đó, làm Phường Cô nghĩ đến cái chết nhưng chưa thực hiện được.

Và trong thời gian còn lưu lại nhà họ Kha. Lúc quá xúc động, Phường Cô có nhiều cử chỉ, thái độ bất loạn, phát ngôn bừa bãi khiến Kha lão phu nhân dù thương yêu Phường Cô, nhưng vì để bảo vệ thanh danh gia đình. Nên phải nghĩ cách càng sớm đưa Phường Cô ra khỏi nhà càng tốt và dịp ấy đã đến. Trong một bữa gây náo loạn. Phường Cô bị đuổi ra khỏi nhà. Kha lão phu nhân còn ra lệnh bắt đầu từ đây không cho Phường Cô léo hánh đến cửa. Mọi liên hệ với nhà họ Kha coi như cắt đứt và còn mạnh hơn là bà tuyên bố “ai nói giúp cho Phường Cô cũng bị

đuổi luôn”.

Hôm đó trước khi đi, Phường Cô đã nói:

- Nhà họ Kha các người sống vô tình, vô nghĩa như vậy rồi một ngày nào đó sẽ bị báo ứng. Chắc chắn như thế, mấy người hãy chờ xem, oán sẽ được trả bằng oán, ơn bằng ơn...

o0o

Đây là một câu chuyện nguyên rủa! Tuy bao nhiêu năm trôi qua rồi, mà cái ảnh Phường Cô vừa khóc vừa hét kia vẫn hiện rõ trong đầu. Kha lão phu nhân nghĩ đến rùng mình hình ảnh của Phường Cô. Cái đôi mắt trợn trừng, tóc tai rối rắm, rồi những lời nguyên rủa ác độc của cô gái... Bất giác lão bà đưa tay ra, nắm lấy tay Phường Cô, như muốn cứu vãn một tội lỗi...

- Thưa lão phu nhân... Phu nhân cần chi!

Tiếng nói làm Kha lão phu nhân giật mình. Thì ra là Tử Yên chứ không phải là Phường Cô. Bà vội buông tay Tử Yên ra, dựa người ra sau ghế, lảm bảm.

- Không có gì cả... Ta cũng không sao cả!

Tử Yên như hiểu ra, nói:

- Xin lỗi... Đúng ra con không nên hỏi. Thôi bà cũng đừng nhắc lại chuyện cũ làm gì...

- Không sao, không sao đâu! Ta cũng định kể lại với con...

Kha lão phu nhân chồm người tới trước, nắm lấy tay Tử Yên.

- Ta muốn nói cho con biết là... chuyện tuy xảy ra bao nhiêu năm qua rồi... Nhưng ta vẫn không hề quên... Ta vẫn yêu nó... Lúc đó nó còn trẻ quá đâu biết mình sai, còn ta... Ta thì đang giận dữ... vì vậy, nó đã rời khỏi nhà ta... Sau đấy khi nghĩ lại, ta chợt thấy hối hận vô cùng, nhưng ta cứ nghĩ là... Nó rồi sẽ còn quay lại... để năn nỉ ta, không ngờ. Cái con A Đầu đó cứng cổ, không chịu hạ mình... Nó đi và đi luôn không trở về

nữa...

Chuyện giữa Phường Cô và Thiếu Triển ngoài người nhà trong nhà ra chẳng ai biết. Bởi vì chuyện đó cũng nào có hay ho gì tiết lộ ra người ngoài họ cười cho vì vậy. Bí mật giữ kín cho mãi đến hôm nay... chỉ có những khi xúc động thế này... Bà mới tiết lộ nhất là với con a đầu cung như Tử Yên.

Kha lão phu nhân nắm chặt lấy tay Tử Yên.

- Tử Yên này... Phường Cô vốn mồ côi, không nơi nương tựa chẳng khác con hiện nay chút nào. Vì vậy, khi nó rời khỏi gia đình ta. Không biết nó đã đi đâu, nó sống thế nào?... Có một khoảng thời gian dài, ta chẳng yên tâm, ta có cho người đi dò la tin tức, nhưng chẳng ai biết cả. Vì vậy có muốn tiếp tế cho nó cũng đành chịu... Hừ! Mà cái con a đầu này, hình dong nó nào đâu phải là đũa bạc mệnh nên ta hy vọng, ra ngoài rồi nó sẽ gặp được người tốt bụng cho nó một chỗ dựa bền vững... Không để nó phải sống lang thang... Ta chẳng an tâm...

Nói đến đây, bà không cầm được nước mắt.

- Có lúc ta chờ đợi và hy vọng, một lúc nào đó, cái con Phường Cô kia lại xuất hiện. Nó trở về thăm ta. Chủ tớ sẽ xóa hết chuyện cũ. Những cái không vui cũ ta sẽ kể cho nó nghe nỗi lòng mình, để nó thấy rằng ta đã hối hận thế nào...

Rồi Kha lão phu nhân buông tay Tử Yên ra, lấy khăn chấm nước mắt.

- Không hiểu vì sao đột nhiên rồi... Bữa nay ta lại kể cho mi nghe chuyện này. Nhưng mà chuyện ta đã kể, bây giờ ta thấy lòng mình cũng thanh thản vô cùng...

Tử Yên yên lặng một cách kỳ cục. Bà lão hơi ngạc nhiên. Bà nhìn lên nhưng bất ngờ, bà thấy Tử Yên cũng đang khóc. Bà cảm động.

- Xem kìa! Cái con a đầu khờ dại này. Sao vậy? Mi cũng khá nước mắt, ta hết khóc rồi... Mi còn vì chuyện của ta mà xúc động ư?

Nhưng Tử Yên chỉ đứng yên, lặng lẽ khóc. Cái con bé đa cảm, nó dễ cảm động quá... Kha lão phu nhân nghĩ. À! Đúng rồi! Có lẽ vì hoàn cảnh

sống của nó, nó gặp nhiều khó khăn, bi thương trên đường đời, nên dễ liên tưởng, dễ hòa nhập nỗi đau buồn của người khác với mình.

Bà không muốn để chuyện buồn tiếp tục, nên cười, và lái câu chuyện qua chỗ khác.

- Nay, vai của ta hết mỏi rồi! Nghề xoa bóp của con hay quá... Và bây giờ ta cũng thấy đói bụng rồi... Con hãy mang chén cháo yến ban nãy của con nấu lại đây, ta muốn ăn!

Nhưng Tử Yên lắc đầu.

- Thôi bà đừng ăn nữa, nguội cả rồi!

Kha lão phu nhân nói để làm vui lòng Tử Yên:

- Nguội cũng không sao đâu! Cháo mà con nấu, có nguội ta ăn vẫn thấy ngon. Con cứ mang qua ta ăn liền!

Tử Yên bước tới bên kỹ trà, nhưng vẫn không động đến tô cháo Lão phu nhân ngạc nhiên nói:

- Tử Yên này! Sao còn chưa mang lại?

Nhưng chưa kịp nói thêm thì Tử Yên đã cầm tô cháo lên rồi tạt mạnh ra ngoài sân. Khi nó quay lại, nó phủ phục dưới chân Kha lão phu nhân, vừa khóc vừa nói.

- Tô cháo ban nãy... nó nguội quá... Con sợ bà ăn vào, đau bụng... nên con phải đổ đi... bà tha cho con.

- Ô cái con a đầu này... Nhưng sao nó lại làm như vậy? Phải rồi... Có lẽ vì cái câu chuyện ban nãy làm nó xúc động quá thôi.

Lão phu nhân thấy lòng dâng lên một thứ tình cảm ấm áp. Bà cúi xuống, ôm con bé vào lòng. Con của ta! Con thật là ngoan ngoãn đáng yêu!

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không phải mãi bây giờ, mà ngay khi từ lúc Lạc Mai mới lên mười lăm, nhiều người đã cho mai mới đến dạm hỏi. Nhưng bà Ánh Tuyết không chịu. Trước hết là vì với bà... Lạc Mai còn nhỏ quá. Phải được ở cạnh bà để dạy dỗ thêm vài năm. Cạnh đó bà còn thấy chưa có đám nào môn đăng hộ đối, lọt vào mắt xanh bà.

Nhưng mấy hôm gần đây. Chẳng hiểu sao bà Ánh Tuyết lại thấy Lạc Mai mau lớn quá. Nó gần như sắp vượt khỏi tầm tay bà. Và nếu giữ nó mãi trong nhà... Không khéo chẳng có phúc mà là... tai họa

Vì vậy sau nhiều đêm trăn trở không ngủ... dù đã được Lạc Mai hứa là sẽ không qua lại với tay Kha Khởi Hiên nữa... Nhưng mà ở chỗ riêng tư bà Ánh Tuyết lại lo làm sao kiểm soát được. Nếu chuyện đó cứ tiếp tục thì sao?

Cứ nhìn vào cái sắc mặt dầu dầu kém vui của Lạc Mai, bà Ánh Tuyết biết... hình bóng của anh chàng đáng ghét kia chưa phai mờ trong tim con gái bà. Nếu trong một phút bất đồng, kém suy nghĩ nào đó... Nó lại hành động dại dột. Thì làm sao? Một tiểu thư con nhà khuê các không thể để mang tiếng xấu. Có vết nhơ trước khi lấy chồng. Và như vậy bà sẽ mất tất cả... Bà lỗi cả với cha của nó...

Vậy thì không gì tốt hơn... Trước khi những thứ không hay đó xảy đến... Phải ra tay trước... Và biện pháp tốt nhất không gì hơn là tìm chỗ gả Lạc Mai ngay! Càng sớm càng hay!

Nghĩ vậy... bà Ánh Tuyết lặng lẽ tiến hành... Bà nghiên cứu tất cả đối tượng có thể được với Lạc Mai... Rà soát... Cuối cùng bà nhận thấy... Hùng Đạt là xứng đáng nhất. Hấn tuy không xuất sắc, nhưng được cái thật thà, lại là bạn từ nhỏ của Lạc Mai đương nhiên cả hai đã có tình cảm. Hấn sẽ bảo vệ Lạc Mai tốt, như bảo vệ một đứa em gái.

Chuyện này chắc không gặp khó khăn. Bởi vì... Thật ra... đã có mấy lần Thục Bình, chị của bà, trong những lần vui vẻ đã nửa đùa nửa thật với cái ý định kết thân cho Hùng Đạt và Lạc Mai.

Được như vậy thì càng hay? Mối dây liên hệ hai bên sẽ bền vững hơn nữa. Bà Ánh Tuyết nghĩ trong lúc này. Trong cái thời điểm bức bách này... Nhưng mà... liệu Lạc Mai có chịu hồi tâm thật sự không? Hùng Đạt có chấp nhận quên những gì không hay xảy ra không? Bởi vì chỉ có như vậy chúng mới có hạnh phúc...

Và đúng như điều bà Ánh Tuyết đã tiên liệu. Khi đem chuyện ra nói với ông Bá Siêu và bà Thục Bình thì...

Bà Thục Bình sau giây phút đắn đo, đã nói.

- Cái chuyện này trước kia chị cũng mong như vậy. Nhưng với tình thế bây giờ... Chị thấy tốt hơn, em nên hỏi lại ý kiến của mấy đứa nhỏ...

Ông Bá Siêu cũng nói:

- Vâng... Với tình hình của Lạc Mai hiện nay tôi nghĩ là nói chuyện hôn nhân với nó thì cũng tương rợ như một cưỡng ép buộc.

Bà Ánh Tuyết còn chưa biết làm sao thì Hùng Đạt từ bên ngoài bước vào, anh chàng lớn tiếng.

- Vâng, không phải với Lạc Mai, mà cả với con cũng vậy... Đó không còn là một tự nguyện, mà là một sự miễn cưỡng.

Ba người lớn cùng ngạc nhiên nhìn lên. Hùng Đạt tiếp.

- Dì Tuyết ơi! Nếu cách đây mấy tháng mà dì báo cho con biết là muốn gả Lạc Mai cho con thì con sẽ sụp xuống lạy dì ngay, con sung sướng nhận ngay cái ý tốt đó, nhưng còn bây giờ, họ đã yêu nhau thắm thiết rồi... con chen vào như một vật thừa... Chen vào làm gì chứ?

Bà Thục Bình liếc nhanh về phía bà Ánh Tuyết thấy khuôn mặt em gái mình tái hẳn vì giận, vội quay qua trách con.

- Này cái thằng chết tiệt! Chuyện của người lớn đang bàn trong này, mày chen vào làm gì chứ?

Hùng Đạt lớn tiếng cãi:

- Không chen vào sao được! Chuyện có liên hệ cả đời của con cơ mà... Cha mẹ và dì Tuyết có thể lấy tư cách người lớn để ép buộc Lạc Mai, muốn Lạc Mai không thương Khởi Hiên... Có thể thành công, nhưng đừng kéo con vào chuyện... Ở đây con xin trình trọng tuyên bố... Mặc dù con thích Lạc Mai thật đấy... Nhưng con không muốn là kẻ thừa nước đục thả câu. Con không thích làm tiểu nơn...

Bà Thục Bình sợ bà Ánh Tuyết buồn, quay qua chồng.

- Ông nói vô vài câu đi. Sao lại để nó phát ngôn bừa bãi vậy?

- Hừ?

Nhưng ông Bá Siêu lại chăm chú nhìn con trai, rồi chậm rãi.

- Đúng! Con như vậy mới là đàn ông con trai.

Bà Ánh Tuyết giận tái mặt, trái tim bà rướm máu. Đúng là vô phúc. Cái số thế nào đó. Đứa con gái đẹp như hoa như ngọc của bà. Vậy mà nay bị chê. Hùng Đạt như vậy, thì người khác tài hơn giỏi hơn đâu ai đụng đến? Đó là chưa nói, nếu chuyện giữa Lạc Mai và Khởi Hiên mà đồn ra ngoài, kể như... Càng nghĩ bà càng thấy bối rối. Bây giờ phải làm sao? Thôi thì hãy nhìn thấp xuống một chút vậy...

bà Ánh Tuyết quay qua hỏi ý kiến anh chị

- Anh Chị thấy thế nào? Vậy thì con trai nhà họ Hạ nhé? Gia đình họ tuy không được khá giả lắm, nhưng đó là một gia đình lễ giáo có học chẳng đến nỗi nào. Hoặc là gia đình họ Vương, nếu họ Vương cũng không thành, thì còn họ Trần...

Hùng Đạt đứng đấy không dẫn được, chen vào.

- Tại sao dì không hỏi ý kiến Lạc Mai?

Bà Ánh Tuyết trừng mắt.

- Bây giờ nó đâu còn tư cách gì để chọn lựa. Hống cả rồi!

Lời của bà Ánh Tuyết làm ông Bá Siêu và bà Thục Bình đưa mắt nhìn

nhau. Mọi người còn chưa biết phản ứng ra sao, thì Lạc Mai xuất hiện trước cửa.

Hùng Đạt ngạc nhiên.

- Lạc Mai!

Nhưng Lạc Mai như không nghe thấy, nàng đi thẳng đến trước mặt mẹ, quỳ xuống, run rẩy.

- Mẹ ơi, con van mẹ! Mẹ đừng gả con đi! Con xin được ở lại nhà này để hầu hạ mẹ, hầu hạ dì dưỡng...

Không khí trong phòng đột ngột căng thẳng. Hình như sắp có cơn bão to xảy ra đến. Mọi người không hẹn cùng hướng mắt về phía bà Ánh Tuyết.

Bà Ánh Tuyết lạnh lùng nói:

- Ta giữ mi lại để làm gì? Giữ mi lại nhà này để mi gây rắc rối, cho gia đình dì dưỡng mi thêm ư? Để mi cứ tiếp tục lén lút liên hệ vợ tay Kha Khởi Hiên đó? Để rồi có một ngày nào đó bụng mi to lên cho xấu hổ mọi người à? Hừ... Dì dưỡng mi đã bỏ ra suốt mười tám năm cuu mang người, bây giờ còn phải gánh họa...

Hùng Đạt không đành được, cắt ngang.

- Dì Tuyết!

Nhưng lời của bà Ánh Tuyết đã tuôn ra hốt lại không được nữa. Rõ ràng đây là những lời quá cay nghiệt. Lạc Mai bị choáng như vừa lãnh một tát tay nẩy lửa. Đôi vai run rẩy. Ông Bá Siêu bất mãn, không đành được, ông nói:

- Lời của dì thật là quá đáng... Tại sao dì có thể nói với con những lời như vậy được chứ?

Nhưng bà Ánh Tuyết vẫn như chưa hả cơn giận, bà nói:

- Một chút cũng không quá đáng! Máy người nào có phải là cha mẹ ruột của nó đâu mà có sự căm tức như tôi. Vâng tôi phải xử dụng những ngôn

ngữ nặng nề như vậy... Bởi vì... Máy người cũng đừng quên chuyện năm cũ. Cha nó đã chết như thế nào... Nếu bây giờ Lạc Mai nó lại bị tan đời dưới tay họ Kha nữa. Thì mấy người thử xem. Anh Hoài Ngọc của tôi thế nào? Có phải là sẽ chết một lần thứ hai dưới suối vàng không?

- Mẹ đừng nói,... Con van mẹ đừng nói như vậy!...

Lạc Mai như một chiếc lá rụng giữa cơn giông bão, trái tim tan nát từng mảnh.

- Nếu mẹ không tin tưởng con... Thì mẹ cứ tự ý xem con như một món hàng ném ra ngoài chợ bán... Bây giờ con không biết phải nói thế nào... Phải thế với mẹ thế nào... Để mẹ tin con... Mẹ cứ làm đi... Mẹ muốn thế nào con sẽ hoàn toàn tuân theo ý mẹ... Con chỉ tha thiết mong mẹ một điều... Hãy để con được giữ mình... Thì mẹ muốn gì con cũng chịu.

Bà Ánh Tuyết lớn tiếng:

- Con nói gì? giữ mình à? giữ mình cho ai? Mi định ở như ta ư? Hừ! Ai dạy mi nói điều đó? Mi thủ tiết cho ai chứ?

Lạc Mai thú nhận:

- Vâng con xin thú thật... Con không muốn lấy chồng là vì anh Kha Khởi Hiên... Con thủ tiết vì anh ấy!

Bà Ánh Tuyết giận run, thóa mạ.

- Đúng là thứ vô liêm sỉ nói mà không biết hổ thẹn.

Lạc Mai xuống nước, năn nỉ.

- Mẹ hãy thông cảm, thương hại con. Con đã quyết định rồi, nếu kiếp này con không được kết hôn với anh Kha Khởi Hiên, thì con sẽ không lấy ai nữa. Bởi vì con đâu còn yêu? Lấy chi cho khổ, cho mang tiếng là phản bội; là bất trung. Không lẽ mẹ muốn con như vậy? Mẹ đã từng yêu, từng biết. Chuyện mẹ ở vậy mười tám năm qua là vì yêu cha con. Mẹ muốn trung trinh suốt đời với người mình yêu thì mẹ nên để con cũng được như vậy. Con van mẹ, mẹ hãy thương hại con.

Lời Lạc Mai khiến mọi người trong phòng cảm động, trừ bà Ánh Tuyết.

- Mà còn dám đem chuyện của mà ra so sánh với ta nữa à?

Bà Ánh Tuyết trừng mắt, bà giận tột độ:

- Sao lại có chuyện so sánh hồ đồ như vậy? Cha mà lấy tao là do mai mới đang hoàng, có sự đồng ý của cha mẹ. Tao hoàn toàn vâng theo lời mẹ cha, đặt đâu ngồi đấy... Lễ cưới hỏi có kiệu hoa... có đủ mọi nghi lễ trước bàn thờ tổ tiên... Đến lúc hợp cẩn hoa chúc, ta mới thấy được mặt cha mi... Sau lễ cưới tương kính như tân, tình yêu mới dần dần vun đắp. Còn mà? Chưa gì đã học thói trăng hoa lãng mạn của bọn gái lãng loạn, dám yêu thương lén lút, khi chưa có phép tắc của cha mẹ... Vậy thì con người mà đâu có trinh khiết, tâm hồn đã hoen ố... Nó gần đồng nghĩa với thất tiết. Vậy mà còn dám lớn tiếng đòi thủ thân như ngọc, giữ gìn trung trinh... Mi không thể so sánh với ta như vậy. Nếu mi nói thế là mi muốn hạ nhục tình yêu của ta với cha mi vậy.

Lời bà Ánh Tuyết làm Lạc Mai càng thấy như mình rơi sâu xuống đáy vực, mắt tái không còn giọt máu. Bà Thục Bình thấy vậy, bước tới nắm lấy tay bà Ánh Tuyết.

- Thôi đủ rồi! Đủ rồi... Chị không ngờ em lại có thể nặng lời như vậy với Lạc Mai...

Ngay lúc đó, những uẩn ức trong lòng Lạc Mai sau những đè nén quá tải, như bùng nổ, Lạc Mai cũng lớn tiếng không kém.

- Vâng mẹ nói đúng. Con là thứ gái lãng loạn, mất nết vô liêm sỉ! con là thứ dơ bẩn! Dưới mắt con người trinh tiết như mẹ, con chẳng là cái gì cả... Chính vì vậy mà mẹ nào có thèm để ý đến những gì con nghĩ đâu? Phải rồi! Chỉ có anh Kha Khởi Hiên... Anh ấy là tốt với con! Mặc anh ấy là gì... Con chỉ yêu có một mình anh ấy!

Bà Ánh Tuyết giận đến độ không còn kềm chế được, bà đẩy bà Thục Bình qua một bên, và xông tới đưa con gái. Một tát tai như trời giáng tung ra. Lạc Mai loạng choạng ngã nhào xuống đất. Mọi diễn biến xảy ra quá nhanh. Mọi người chỉ kịp ồ lên. Hùng Đạt vội bước tới đỡ Lạc Mai dậy.

Mặc dù có tiếng là giáo dục con một cách nghiêm khắc, nhưng đây là lần đầu tiên. Bà Ánh Tuyết đánh con. Đứa con gái ngoan ngoãn mà bà hằng yêu thương từ trước đến nay. Lần đầu ăn đòn nặng như vậy. Lạc Mai ngoan, nhưng vẫn hưởng cái gien di truyền cứng cỏi, cố chấp của mẹ. Vì vậy bị đánh ngã. Lạc Mai đẩy Hùng Đạt ra. Lạc Mai ngồi ngay dậy lấy tay xoa lên vết đỏ nóng bỏng trên má mình. Đau khô, tuyệt vọng nhìn mẹ.

Lạc Mai không nói gì cả. Nhưng ánh mắt của Lạc Mai làm bà Ánh Tuyết đau như cắt, nhưng rồi điều đó làm bà giận dữ lên.

- Được rồi! Mày hay lắm! Mày lại dùng cái ánh mắt thù hận kia nhìn tao ư? Vậy thì có gì khó đâu... Cứ cắt đứt tình cảm mẹ con của tao với mày ngay từ bây giờ! Cắt đứt liền ngay!

Bà Ánh Tuyết hỏn hển thở nói:

- Tao, Lý Ánh Tuyết này, xem như chẳng hề có một đứa con như mày. Cái con Viên Lạc Mai nó đã chết! Không hề tồn tại... và bây giờ mày hãy đi đi! Hãy đi tìm cái tay Kha Khởi Hiên kia đi... Và đừng liên hệ gì đến ta nữa.

Rồi bà xông tới, nắm lấy tay Lạc Mai lôi xệch ra ngoài cổng. Cả nhà ồn lên, đuổi theo, ngăn chặn. Nhưng chẳng ai làm gì được. Bà dùng cả sức mạnh, và khi đẩy Lạc Mai ra khỏi cổng rồi. Bà khép cổng lại lấy thanh cài, cài qua. Đứng chặn ở đó, tiếp tục thở.

Lạc Mai hoàn toàn băng hoại trước hành động và lời nói của mẹ. Mọi thứ trở thành vô nghĩa. Vừa đẩy ra khỏi cổng. Trước mặt Lạc Mai tối sầm, Lạc Mai xông về phía trước không nghĩ gì cả mặc chân muốn đưa đến đâu thì đến thôi...

Hùng Đạt đứng trong nhà gọi với theo:

- Lạc Mai! Em hãy ở lại, đừng đi đâu hết!

Bà Ánh Tuyết thì chán lỏi ra. Bà Thục Bình chỉ còn nước năn nỉ:

- Ánh Tuyết! Em hãy mở cửa ra... Trong tình hình này em để Lạc Mai nó chạy ra ngoài, rồi có chuyện gì không hay xảy ra thì sao?

- Dì làm gì kỳ cục vậy? Đã đuổi Lạc Mai ra khỏi nhà, lại còn đứng chắn nơi cửa không cho ai đuổi theo nó... vậy thì dì còn coi tôi ra gì. Tôi là chủ nhà mà chẳng có một quyền gì sao?

Bà Ánh Tuyết vẫn đứng bất động. Hình như bà đã trở thành một bộ phận của đôi cánh cổng đó. Ai nói, ai làm gì cũng không cần thiết. Đôi mắt ráo hoảnh, hư vô... Nhưng rồi mọi thứ như xoay tròn trong đầu quá khứ... Đám người thân trước mặt... Anh chị... Những người cùng sống chung dưới một mái nhà hơn mười tám năm qua. Nhưng có thể nào họ cũng chỉ là thân thích... Còn trên đời này... Bà chỉ có một núm ruột... Đứa con gái duy nhất mà bà mới đuổi nó ra khỏi nhà. Hối hận chẳng?

Bà Ánh Tuyết nhắm mắt lại. Bất giác hai dòng lệ nóng chảy xuống... Vâng. Bà hối hận đấy, hối hận vì hành vi nông nổi vừa rồi của mình

o0o

Lạc Mai bị đẩy ra khỏi cổng. Lòng tan nát. Lạc Mai không còn biết gì nữa. Trời đất bao la này... sẽ đưa ta về đâu? Lạc Mai thực mạng chạy một cách vô thức. Lạc Mai vừa khóc vừa chạy về phía làng Vụ Sơn.

Có lẽ một phần vì rối loạn tình cảm. Cũng có thể vì nước mắt làm nhòa hướng nhìn. Lạc Mai chỉ chạy được một khúc đường, qua con hẻm núi nơi mưa lớn đêm qua làm sạt lở thì chân Lạc Mai đã lạc xuống hố cạn Lạc Mai rơi tòm xuống đó...

Khi bà Ánh Tuyết chịu đứng qua một bên, Ông Bá Siêu cho người mở cửa tung ra khắp nơi tìm. Nhưng chẳng ai tìm thấy Lạc Mai chỉ có Hùng Đạt lạnh trí. Hùng Đạt nghĩ đến Vụ Sơn... Và lần về hướng đó. Kết quả là tìm được Lạc Mai đang nằm hôn mê dưới chân núi Đan Phương.

Rồi Lạc Mai được đưa về nhà, vẫn ở trạng thái mê man, Một vết tét dài trên trán. Máu thấm ướt cả vai. Ngoài ra hơi thở yếu ớt ra, không còn một biểu hiện nào của sự sống. Máy thầy thuốc được đưa đến bắt mạch, đều lắc đầu.

Màn không khí bi thảm bao trùm cả nhà. Lúc đó bà Ánh Tuyết có vẻ tỉnh táo hơn. Bà ngồi mép giường và chỉ biết có khóc.

- Lạc Mai! Tại sao con lại nông nổi như vậy?

Bà Ánh Tuyết vừa vuốt nhẹ lên khuôn mặt trắng bệch của con vừa thút thít nói.

- Nếu con mà có mệnh hệ gì, thì mẹ làm sao sống nổi? Làm sao mẹ có đủ can đảm để gặp lại cha con chứ?

Mi mắt Lạc Mai rung động nhẹ. Bà Ánh Tuyết mừng rỡ.

- Lạc Mai! Mẹ ở đây này... Con hãy mở mắt ra nhìn mẹ đi?

Lạc Mai có mở mắt ra, nhưng ánh mắt lại không hồn.

- Đứng... Đứng... Đứng có đụng vào người tôi! Mặc tôi!

Nó đã tỉnh dậy! Bà Ánh Tuyết mừng, nhưng cũng đau lòng.

- Diên nào! Mẹ làm sao để mặc con cho được?

Và bà nắm lấy tay con gái.

- Mẹ muốn con bình an khỏe mạnh... Mẹ rồi bỏ hết những lời khi giận dữ đã nói. Chẳng có gì cả. Con yên tâm, mẹ vẫn là mẹ của con.

Người trong nhà nghe Lạc Mai đã tỉnh dậy, chạy vội đến. Bà Thục Bình cúi xuống cô cháu gái hỏi:

- Lạc Mai, con cảm thấy thế nào? Không có gì phải sợ nữa. Con đã được cứu về đây. Bây giờ con đang nằm trên giường mình, trong phòng mình, rất an toàn con ạ.

Đến người khác... Người người tranh nhau nói...

Không khí ồn ào. Nhưng Lạc Mai vẫn nhìn mọi người với đôi mắt thất thần. Ông Bá Siêu can thiệp.

- Nào... Nói nhỏ một chút. Con bé nó mới tỉnh dậy mà?

Chợt nhiên Lạc Mai kêu lên:

- Đứng đứng! Anh Khởi Hiên! Chúng ta không thể sống bên nhau...
Không được! Em không muốn cha mẹ em buồn... em không thể anh ạ...

Tiếng hét của Lạc Mai làm mọi người ngẩn ra, yên hẳn. Chỉ có tiếng Lạc Mai lải nhải...

- Thôi được rồi... Được rồi. Anh muốn vậy cũng được... Chúng ta sẽ cùng chết... Cùng tan xương nát thịt... Cùng xuống tận cùng đáy giếng...

Thì ra Lạc Mai chưa tỉnh... Đó chẳng qua chỉ là những tiếng nói nhảm trong cơn mê.

Bà Ánh Tuyết ôm mặt òa khóc lớn!

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đến bữa hẹn. Trông mãi mà Hùng Đạt không đến. Vạn Lý cũng nôn nóng. Nhưng chưa kịp mở lời với Khởi Hiên để hai người đến nhà họ Hàn trông ngóng động tịch xem sao. Thì đã thấy Khởi Hiên đi xăm xăm về phía đó.

Vạn Lý chỉ còn biết lắc đầu đi theo.

Trên con đường mòn dẫn đến tới nhà họ Hàn. Có một bóng người. Nhìn kỹ, thì ra là Hùng Đạt. Họ bước tới. Định hỏi. Không ngờ. Hùng Đạt thấy họ lại giật mình, muốn né tránh, cuối cùng thấy không xong. Hùng Đạt đành thú nhận.

- Tất cả cũng tại dì Tuyết của mình. Chợt nhiên rồi nổi cơn điên. Muốn bắt Lạc Mai gả bán. Lạc Mai năn nỉ, van xin, khóc lóc thế nào cũng không được. Cuối cùng. Dì Tuyết giận dữ, muốn dứt tình mẹ con với Lạc Mai, không nhận Lạc Mai là con nữa, đuổi nó ra khỏi nhà... Mọi người phải đổ xô đi tìm để rồi sau cùng thấy nó nằm trên con đường mòn về phía làng Vụ Sơn của các anh.

Hùng Đạt nói không rõ ràng lắm, nhưng Vạn Lý cũng đoán ra sự việc chẳng lành lo lắng.

- Rồi sau đó thế nào? Mi nói nhanh cho ta biết xem!

Hùng Đạt chẳng đáp ngay, quay qua Khởi Hiên.

- Tôi nghĩ, cô ấy định sang Vụ Sơn tìm anh, nhưng khi đến đoạn đường núi Đan Phương thì vì bất cẩn nên sẩy chân, rơi xuống núi.

Khởi Hiên tái mặt. Lặng người một chút, hỏi khẽ.

- Cô ấy... cô ấy chết rồi à?

Hùng Đạt lắc đầu.

- Cô ấy bị vỡ đầu. Ói mưa rồi mê sảng chưa biết sống chết ra sao?

Khởi Hiên nhắm mắt lại...

- Cảm ơn trời! Dù gì thì Lạc Mai cũng còn sống.

Hùng Đạt tiếp:

- Trong cơn mê... Lạc Mai cứ gọi tên cậu luôn!

Khởi Hiên nghe nói càng đau lòng hơn. Và không suy nghĩ gì cả. Anh chàng ba chân bốn cẳng chạy về hướng nhà họ Hàn. Mặc cho Vạn Lý gọi giật cản ngăn và không biết làm sao hơn là chạy theo.

Lạc Mai đã gặp tai nạn... Lạc Mai đang ở bên bờ vực nguy hiểm. Khởi Hiên phải gặp Lạc Mai... Phải có mặt bên cạnh... Dù ai đó có cấm đoán, có dùng dao chặn cổ. Khởi Hiên cũng sẵn sàng để họ chém miễn sao có mặt cạnh nàng!

Nhà có chuyện, người ra vào tấp nập, nên đôi cánh cổng mọi khi khép kín nay cũng chỉ khép hờ. Do đó khi Khởi Hiên đến, chàng đã không khó khăn lắm lọt vào trong.

Nhà rất rộng, Khởi Hiên không rành nhưng thấy người lằng xằng đi về phía trong Khởi Hiên đoán có lẽ phòng Lạc Mai ở đây. Khởi Hiên đi theo và xác định dễ dàng nhờ thấy a hoàn Tiểu Bội ngoài thềm với nước mắt đầm đìa.

Khởi Hiên chẳng đắn đo xông vào ngay vào đến bên giường Lạc Mai, Khởi Hiên gọi lớn, làm mọi người có mặt ở đây giật mình nhìn lên.

Bà Ánh Tuyết đang ngồi bên giường con. Thấy Kha Khởi Hiên xuất hiện bất chợt bao nhiêu cơn giận dữ, buồn phiền, chợt bùng lên.

- Mày là tên giết người! Dao phủ thủ! Mày đã hại Lạc Mai đến nước này, còn dám mò đến đây nữa à?

Rồi bà Ánh Tuyết đứng dậy xông tới. Bà đâm thùm thụp vào người Khởi Hiên.

- Cha mày đã giết chồng tao! Mày còn hăm hại cả con gái của tao! Vậy thì tao phải liều mạng, sống mái một phen với mày... Con gái tao mà có mệnh hệ gì... Thì cả nhà bọn bây phải chết hết... Đồ giết người! Bọn sát thủ!...

Nếu lúc đó mà trên tay bà Ánh Tuyết mà có con dao có lẽ bà đã không ngần ngại gì chém chết Khởi Hiên... Và vì Khởi Hiên lúc này chỉ tập trung tâm trí vào Lạc Mai nên mặc cho bị đánh đấm. Khởi Hiên không chống trả. Những người đứng chung quanh bấy giờ mới bu lại, họ ra sức can ngăn, kéo bà Ánh Tuyết ra xa.

Bà Ánh Tuyết bị ngăn cản, bực tức, bà vừa khóc vừa hét.

- Tại sao mấy người còn bênh nó? Không tổng cổ nó ra ngoài? Hãy đuổi nó đi!

Khởi Hiên chẳng để ý đến những gì đang xảy ra chung quanh. Chàng cúi xuống nhìn khuôn mặt tái bệch của Lạc Mai. Đôi mắt nhắm nghiền, bất động, mà đau lòng. Khởi Hiên nhớ, lần trước gặp nhau trên sườn núi trước khi bỏ đi, Lạc Mai còn cười nói với chàng. Còn bây giờ? Lạc Mai chẳng khác nào một cái xác chết! Bất giác không kiềm chế được lòng. Khởi Hiên quay lại nhìn bà Ánh Tuyết.

- Bác nói ai? Bác bảo ai là kẻ giết người? Chính bác! Vâng chính bác mới là thủ phạm!

Lời của Khởi Hiên làm bà Ánh Tuyết run rẩy. Bà ngưng khóc và chột nhiên. Một nỗi sợ len lỏi trong đầu. Bà xua đuôi ngay.

- Hãy im mồm!

Nhưng Khởi Hiên không yên, anh ta tiến tới trước mặt bà Ánh Tuyết.

- Bác nói đi! Từ đầu chí cuối, cháu đã làm gì để gây hại, gây khổ cho Lạc Mai? Không! Cháu chưa hề làm điều đó... Chỉ có bác. Bác đem ân oán cũ đời trước ra gây áp lực với Lạc Mai, đe dọa Lạc Mai... Bác còn định đem gả bán Lạc Mai nữa!

Khởi Hiên như nhắc nhở bà Ánh Tuyết những xung đột giữa hai mẹ con bà trước đó không hề có, bà trả đũa.

- Vâng, nhưng tất cả những cái đó, cũng đều do cậu mà ra cả. Trên đời này đâu phải không còn đàn bà con gái? Tại sao cậu cứ lựa con Lạc Mai của tôi mà dụ dỗ... Cậu chia cắt tình mẹ con của chúng tôi... Muốn cướp con Lạc Mai trên tay tôi...

Khởi Hiên kích động nói:

- Đúng ra tôi phải làm chuyện đó lâu rồi! Tôi phải kéo Lạc Mai ra khỏi vòng kềm tỏa của bác từ lâu... Nhưng mà tôi ngại thơ quá. Tôi cứ tưởng là bằng tình cảm tôi có thể làm bác cảm động. Tôi nể vì bác, vì Bác là mẹ của Lạc Mai. Bác đã trải qua bao đau khổ. Mất chồng, ở vậy nuôi con. Bác đã dành cái tình thương của mình cho Lạc Mai, đưa con gái duy nhất của bác. Và với tôi, những người đàn bà cứng cỏi, kiên định như vậy là những người đàn bà vĩ đại... Chớ đâu có ngờ bác lại tàn nhẫn, vô tình, ngoan cố thế này. Bác đã bức bách đẩy Lạc Mai vào con đường chết. Bác ác như vậy đó!

Khởi Hiên nói liền một hơi, làm bà Ánh Tuyết bối rối.

- Cậu... cậu...

Rồi bà quay qua nhìn đám người chung quanh, thấy tất cả yên lặng, bà

phản ứng.

- Tại sao các người đứng yên thế? để mặc hắn muốn làm gì thì làm à? Muốn đổi trắng thay đen thế nào cũng được ư? Hắn còn dám phê phán ta...

Khởi Hiên quay qua nhìn Lạc Mai nằm thiêm thiếp, rồi quay lại tiếp.

- Bác là người đã tạo ra bi kịch trước mắt. Sự phải đối vô lý của bác là cánh tay vô tình, đã đẩy Lạc Mai rơi xuống núi suýt mất mạng đó!

Bà Ánh Tuyết liếc nhanh về phía Lạc Mai, yếu ớt.

- Con gái ta nó còn chưa...

Cái tiếng “ chết “ bà kịp thời không nói ra, bà trừng mắt với Khởi Hiên.

- Mi định nguyên rửa con ta à?

Nhưng giọng nói thấp hẳn. Hình như bao nhiêu thành lũy chống đối trong người bà sụp đổ cả. Bà chỉ còn là một người đàn bà đáng thương.

Khởi Hiên bình tĩnh nói:

- Không phải là nguyên rửa. Chuyện đó với tôi rất tự nhiên. Nếu Lạc Mai chết, con sẵn sàng chết theo, vì lúc đó chẳng còn ai chia cắt chúng con được nữa. Như vậy chuyện chết đâu phải là chuyện đáng sợ? Hẳn bác lúc đó cũng sẽ đau khổ. Nhưng bác thì bác đã trả được cái hận thù xưa... Cái thù mà thật ra không đáng thù hận. Một tai nạn chẳng ai muốn lại là cái có để thù. Mặc gia đình con đã làm mọi cách để chuộc lại lỗi lầm. Vẫn không được chấp nhận. Tại sao bác lại cố chấp như thế? Con nghĩ đó cũng không phải là điều bác trai mong muốn.

Những lời của Khởi Hiên, làm cả phòng yên lặng. Bà Ánh Tuyết thì run rẩy đi về phía Lạc Mai nằm. Bà đứng yên nhìn con gái, rồi đột ngột ôm mặt khóc.

Vạn Lý lúc đó cũng có mặt ở trong phòng, bước tới vỗ vai Khởi Hiên.

- Bạn đừng thất vọng, dù gì cũng còn có tôi nhé!

Và quay sang đám đông; Vạn Lý tự giới thiệu:

- Tôi tên là Dương Vạn Lý, là một thầy thuốc, tuy tuổi tôi còn trẻ, nhưng đã học y từ năm mười lăm, nên có khá nhiều kinh nghiệm trong việc trị liệu. Xin quý vị hãy cho phép tôi được xem mạch, bốc thuốc cho Lạc Mai.

Hùng Đạt đứng gần đây lên tiếng hỗ trợ cho Vạn Lý:

- Đúng! Đúng! Đúng! Nhà anh này đã hành nghề y đã năm đời, nên có khá nhiều kinh nghiệm trong việc trị bệnh... Hãy để anh ấy bắt mạch cho Lạc Mai thử xem!

Không có sự hỗ trợ của Hùng Đạt, thì Vạn Lý muốn bắt mạch cho Lạc Mai chắc cũng không bị ai phản đối. Vì mãi đang ở trong cái tình huống khá nguy kịch đã có mấy y sĩ lắc đầu. Thứ đến là cái tác phong chững chạc của Vạn Lý. Sau khi xem mạch. Vạn Lý lại giải thích bệnh trạng của Lạc Mai cho mọi người nghe một cách thuyết phục. Vết thương trên đầu là một phần nguyên nhân của chứng mê sảng.

- Bệnh không nặng lắm, nếu trị đúng cách thì có thể khỏi thôi.

Tuyên bố của Vạn Lý làm mọi người nhẹ nhõm không ít. Sau đó Vạn Lý ra toa để người nhà họ Hàn đi bốc thuốc. Ông Bá Siêu bước đến bày tỏ sự cảm ơn. Vạn Lý vội đứng dậy nói:

- Xin đừng khách sáo. Đây là thiên chức của tôi. Thứ nữa là vì tình cảm với Khởi Hiên, nên tôi có bổn phận phải tận lực cứu Lạc Mai. Và mong rằng, khi nào Lạc Mai hồi phục, xin bác giúp đỡ cho họ vuông tròn.

Khi ông Bá Siêu biết Vạn Lý là bạn thân của Khởi Hiên ông chợt áy náy. Vạn Lý như hiểu ra trấn an.

- Xin bác hãy tin tưởng, có thể nào tôi cũng đặt thiên chức hành nghề y lên tất cả. Ở trong tình hình này, tôi nghĩ là sự có mặt của Khởi Hiên bên cạnh Lạc Mai rất cần thiết. Có thể giúp Lạc Mai lành bệnh sớm. Vì vậy tạm thời bác nên để hẳn ở lại đây.

Ông Bá Siêu suy nghĩ thấy có lý, nên nói:

- Được rồi tôi đồng ý mọi chuyện có tôi lo liệu.

o0o

Thế là Khởi Hiên được lưu lại

Và như Vạn Lý đã định mệnh. Lạc Mai tuy mê sảng nhưng lại không hoàn toàn mất đi cái cảm xúc về sự hiện diện của Khởi Hiên...

Khi Lạc Mai ói mửa, mọi người bó tay, thì chỉ có Khởi Hiên là giúp Lạc Mai trở lại được trạng thái an tĩnh. Chính vì vậy mà Khởi Hiên được tạm chấp thuận được ở lại họ Hàn. Khởi Hiên đã ngồi bên giường bệnh người yêu suốt ngày chăm sóc. Rồi theo dõi từng diễn biến trên khuôn mặt người yêu.

Cái thái độ của Khởi Hiên làm mọi người cảm động bà Ánh Tuyết hình như cũng có sự lay chuyển. Nhưng bà cố nén không để lộ ra.

Buổi tối hôm ấy, chợt có mấy người khách lạ xuất hiện ở nhà họ Hàn. Khi Hùng Đạt đưa họ đến phòng của Lạc Mai. Khởi Hiên đã bất ngờ đứng dậy, kêu:

- Ô nội! Cha mẹ! Có phải Vạn Lý đã về nhà báo tin để nội và cha mẹ đến đây không?

Những người có mặt trong phòng bấy giờ mới giật mình thì ra nhà họ Kha đã tới, họ nghe Kha lão phu nhân nói:

- Xin lỗi, thật là mạo muội khi đột ngột ghé qua. Nhưng có lẽ các vị không chấp. Bởi vì khi nghe Vạn Lý về nói là Lạc Mai trên đường chạy sang làng chúng tôi, đã bị té và bị thương. Già này chợt thấy tội cho nó quá... Nên dù có thế nào, cũng phải sang đây xem thử nó bây giờ thế nào...

Cái phong thái trượng thượng phúc hậu của bà khiến cho mọi người e dè kính nể. Ông Bá Siêu hướng mắt về phía bà Ánh Tuyết, thấy bà vẫn im lặng, nên quay qua đáp lễ.

- Dạ thật phiền hà... Hiện nay cháu Lạc Mai nó còn mê man chưa tỉnh.

Vậy cho phép chúng tôi đại diện cho nó cảm ơn bà.

Lễ tất. Kha lão phu nhân bước tới nhìn Lạc Mai, rồi ra lệnh cho Tử Yên mang giỏ thuốc mà Vạn Lý đã bốc đưa cho người họ Hàn. Dặn cách uống, cách trị liệu. Tử Yên là đứa ý tứ. Nó còn làm dấu trên từng gói thuốc rõ ràng. Bà Thục Bình và Di quân thấy nhà họ Kha chu đáo như vậy cảm ơn. Nhưng Tử Yên đã khoát tay.

- Đừng khách sáo! Cháu chỉ làm nhiệm vụ. Tất cả chỉ vì muốn Lạc Mai tiểu thơ sớm bình phục thôi.

Kha lão phu nhân nói:

- Chắc chắn là nó sẽ bình phục! Ở đây bây giờ có mặt đông đủ nhà họ Hàn, họ Viên và cả họ Kha chúng tôi nữa. Tất cả chúng tôi đều cầu mong cho Lạc Mai khỏe mạnh thì không lẽ trời xanh không thuận à?

Ngưng lại một chút, bà tiếp:

- Sẵn đây xin hỏi. Mẹ ruột của Lạc Mai là vị nào?

Bà Ánh Tuyết nãy giờ ngồi yên, nghe hỏi giật mình. Bà không muốn ra mặt, nhưng mọi cặp mắt đang đổ dồn về phía bà, nên tuy bà không lên tiếng. Kha lão phu nhân vẫn phát hiện và bước tới.

- Bà là Ánh Tuyết đây phải không?

Rồi lão phu nhân chăm chú nhìn người đàn bà trước mặt, tuy tiêu tụy, nhưng vẫn đẹp, bà gật gù.

- Đúng ra tôi nên đến đây sớm hơn để gặp cô, nhưng không có dịp. Còn nhớ khi chuyện không hay xảy ra. Mấy năm đầu chúng tôi đã từng đến đây tạ lỗi nhưng không được cảm thông. Tôi là mẹ. Tôi rất hiểu tánh của thằng Sĩ Bằng. Nếu mà chuyện đó bây giờ lặp lại. Tôi chắc chắn là nó đã phản ứng bằng cách vung đao tự sát.

Ông Sĩ Bằng đứng gần đấy nghe mẹ nhắc lại chuyện cũ giật mình. Kha lão phu nhân liếc nhanh về phía con trai, rồi tiếp:

- Điều đó con trai tôi không nói ra, nhưng tôi biết. Tôi nói. Và còn rất

nhiều chuyện đáng nói nữa... Tôi thật ra không nên câu nệ chuyện gặp cô. Bởi vì, với tư cách một người từng làm mẹ, nói chuyện với người mẹ. Một người vợ nói chuyện với người vợ. Cũng có thể là một người mẹ nói chuyện với con. Chúng ta dễ nói với nhau hơn, dễ cảm thông và hòa giải những oán và hận hơn. Nếu tôi đã làm được điều đó thì bây giờ tôi nào có phải đau lòng mà đến đây, buồn bực mà đến. Chúng ta hẳn đã vui vẻ hạnh phúc với tư cách thông gia gặp nhau rồi.

Bà Ánh Tuyết như bị lay chuyển. Nhưng bà vẫn cố gắng bèn chỉ, Kha lão phu nhân nói tiếp.

- Người xưa nói. Kẻ trước trồng cây, kẻ sau hưởng. Chúng ta những người đi trước lại không làm được vậy, trái lại còn bắt lũ trẻ dọn dẹp đồng gạch đổ nát mình tạo ra. Cái câu ân oán còn đó, ta cứ ngỡ để lũ trẻ khóc than hết nước mắt. Xa hơn nữa còn muốn cướp đi cả mạng sống của chúng. Thật là xấu hổ! Làm cha làm mẹ mà có thể như vậy được sao?

Những người lớn đưa mắt nhìn nhau. Bà Ánh Tuyết thì đau lòng như cắt. Kha lão phu nhân tiếp.

- Năm tay tôi cũng đã trên bảy mươi tuổi rồi. Tôi có nói năng gay gắt một chút, quý vị cũng thông cảm nên hiểu là xuất phát từ lòng thành mà lượng thứ cho. Tôi nghĩ mình có quyền nói thế. Tóm lại, đời người mà bình an hạnh phúc. Cuộc sống phẳng lặng... thì phải nói là phúc thần. Nếu không được như vậy. Có một ít sóng gió, thù hận thì cũng nên hóa giải cho xong, để thành thơ thoải mái. Đời mà... Sinh ra đã khóc, vui sao chẳng cười? Ta đừng đòi hỏi nhiều quá.

Tử Yên đứng gần nghe lão bà nói nó có vẻ cảm động. Nước mắt nó rung rung. Nó bắt đầu nhìn xuống, thút thít.

Giọng Kha lão phu nhân lại đều đều.

- Quý vị nếu thấy lời của lão già này có lý, thì xin bắt đầu từ giây phút này,... Hãy biến hận thù thành tình thương. Đừng để cho Lạc Mai nằm trên giường mà vẫn không yên ổn.

Rồi bà hướng mắt về phía Lạc Mai:

- Quý vị đừng tưởng nó nằm trên giường, mê man như vậy mà chẳng biết gì hết. Nó nghe hết đấy. Và để cho lũ trẻ hạnh phúc sau này. Những người lớn chúng ta nên xóa hết mọi ân oán cũ. Phúc tuy chưa đến, nhưng họa cần phải sớm xóa đi... Chúng ta cần phải đồng tâm một lòng vì hạnh phúc của con trẻ.

Mọi người yên lặng. Trong phòng chỉ có tiếng khóc nhỏ. Ông Sĩ Bằng bấy giờ không dẫn được, ông bước tới trước mặt bà Ánh Tuyết.

- Bây giờ xin chị hãy cho phép tôi được đốt một nén hương trước bài vị của anh Hoài Ngọc... Đã bao nhiêu năm qua rồi, tôi mong mỏi được làm cái việc này. Tôi muốn được anh ấy tha thứ... Và bây giờ tôi cũng muốn anh ấy về phù hộ để bệnh Lạc Mai dữ hóa lành... Tôi chân thành mong mỏi như vậy...

Trong phút giây... Bà Ánh Tuyết không biết phải xử trí thế nào. Bà đưa mắt về phía ông Bá Siêu cầu cứu. Nhưng chỉ thấy ông Bá Siêu lắc đầu.

- Dì đừng có nhìn tôi như vậy. Bây giờ tất cả là do dì quyết định chứ? Dì là chủ mà.

Vâng. Ân oán thù hận... Nó giống như một cuộn chỉ rối, Người cầm kéo trong tay là bà Ánh Tuyết. Bà muốn giải quyết thế nào, cắt đứt hay vẫn kết là tùy bà...

Sau một phút giây suy nghĩ. Bà Ánh Tuyết quay qua ông Sĩ Bằng. Lần đầu tiên nhìn ông với ánh mắt không thù hận.

- Bài vị của anh Hoài Ngọc ở trong phòng tôi. Nếu anh muốn, tôi sẽ đưa anh sang đấy.

Câu nói của bà Ánh Tuyết làm mọi người thấy nhẹ nhõm. Kha lão phu nhân gật đầu hài lòng. Bà lớn tiếng nói:

- Tử Yên đâu, đưa ta, Diên Phương, Khởi Hiên... Cả nhà họ Kha chúng ta cùng sang đây dâng hương cho cha của Lạc Mai chứ?

oOo

Suốt buổi lễ dâng hương, ông Sĩ Bằng cố kèm chế. Nhưng rồi khi cả ba

đòi nhà họ Kha làm lễ xong tất. Ông Sĩ Bằng không còn dần được. Ông chỉ nghẹn ngào đọc mấy chữ “Anh Hoài Ngọc ơi!”... Là òa lên khóc lớn.

Cái kết u ần suốt mười tám năm được dịp vỡ tan... Nỗi hận lòng như được giải phóng theo nước mắt tuôn tràn.

Bà Ánh Tuyết đứng gần đó, lặng lẽ... Nhưng cái khung cảnh kia cũng không làm bà lạnh cho được. Hai dòng nước mắt nóng cũng tuôn dài xuống má...

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trong lúc mê sảng, Lạc Mai đã nằm mơ, những giấc mơ thật dài nối tiếp. Khi ần khi hiện lúc đầy như tình, khi là ác mộng. Có khi như chiếc bóng đổ bên dòng nước. Khi là áng mây lững đặng trên không. Khi là cánh một hoa rơi trôi theo dòng.

Rồi như dưới ánh đèn chói sáng của hội chợ đêm. Lạc Mai tìm kiếm Khởi Hiên. Họ gặp lại, chỉ mới nói được đôi câu, thì dòng người đông quá. Dòng người đã cuốn trôi mất Hiên. Mặc cho Lạc Mai, kêu gào, gọi tên, vật vã... Khởi Hiên vẫn mất hút...

Rồi như... Trước bài vị thờ cha, Mẹ lại lui cui với mảnh vải màu đỏ. Có lẽ người đang cắt gì đó. Lạc Mai hỏi: Mẹ làm gì vậy mẹ? Mẹ không nhìn lên lạnh lùng đáp:

- Ta đã đồng ý gả mi cho thằng Vương mặt rỗ rồi, mi quên ư? Ta đang cắt áo cưới cho mi đây! Lạc Mai nghe nói khóc ngất, không chịu. Thế là mẹ chẳng nói chẳng rằng, đâm ngay cái mũi kéo vào ngực tự vẫn. Máu đỏ bắn ra thành vòi. Lạc Mai sợ hãi chồm tới ôm mẹ. Nhưng người mẹ vẫn quỳ đó, bình thản nói “Con đã giết ta! Con đã giết ta rồi, con có biết không...?”

Hình như... Trên con đường mòn về phía làng Vụ Sơn, Lạc Mai đã chạy một cách vấp vả. Vừa chạy vừa vấp té, lồm cồm ngồi dậy chạy tiếp. Lạc

Mai nôn nóng muốn gặp Khởi Hiên. Nhưng nước mắt đã làm nhòa đi khung cảnh trước mặt và đột nhiên Lạc Mai lại vấp ngã. Lần này Lạc Mai thấy có bàn tay màu đen lông lá kéo Lạc Mai xuống đáy giếng đen ngòm.

Nước giếng lạnh thấu xương, nó làm tê cứng cả người Lạc Mai. Lạc Mai muốn cử động thế nào cũng không được... và mặc cho tóc biến thành rong, mi mắt biến thành râu. Nước phân rã cơ thể tách rời phần thể xác và hồn của mình...

Thời gian cứ thế kéo dài không biết bao lâu... Cái giếng sâu kia chợt hiện ra một cánh cửa... có ánh sáng lọt vào, lúc tỏ lúc mờ... Lạc Mai cố tập trung tâm trí... Nhìn thẳng về phía cửa. Hình ảnh hiện rõ hơn... Cái đôi mắt của Khởi Hiên... Ồ! Cuối cùng rồi ta cũng tìm được chàng... Lạc Mai sung sướng. Thì ra chàng vẫn đứng dưới ánh đèn hội chợ chờ ta... Chàng đứng rất gần... Gần đến đôi chỉ cần đưa tay là đụng phải. Nhưng mà đôi mắt chàng... Tại sao lại sâu hoắm, buồn rầu như vậy... Lạc Mai định đưa tay lên sờ... Nhưng không hiểu sao không làm được. Người Lạc Mai cứng như đá. Lạc Mai định lớn tiếng kêu. Nhưng có mở miệng to thế nào cũng chỉ thều thào.

- Anh Khởi... Hiên!

Khởi Hiên cúi người xuống, đôi mắt bán tín bán nghi rồi mừng rỡ.

- Lạc Mai! Em tỉnh rồi! Em tỉnh rồi phải không?

Lạc Mai ngơ ngác nhìn Khởi Hiên chưa hiểu chuyện gì, thì một khuôn mặt khác lại hiện ra trước mặt. Khuôn mặt của mẹ. Hộc hác mệt mỏi? Nhưng cũng như reo vui.

- Lạc Mai! Lạc Mai! Con có nhìn thấy mẹ không? Mẹ đây này? Con gọi mẹ đi, trả lời mẹ đi!

Mẹ và Khởi Hiên lại đứng cạnh nhau? Làm gì có chuyện đó? Lạc Mai chăm chú nhìn, rồi buồn bã nhắm mắt lại tự nhủ.

- Rõ ràng là ta đang nằm mơ!

Bàn tay Khởi Hiên nắm ngay lấy tay Lạc Mai, xúc động:

- Không! Không phải mơ đâu! Em nghe anh nói này. Em đã rớt xuống hố, em bị thương... Nhưng mà em đã được cứu... Anh và mẹ đã túc trực cạnh em, để chăm sóc cho em... Ai cũng mong là em sớm hồi phục, sớm tỉnh lại... Em đã mê sảng mấy ngày đêm rồi, Lạc Mai! Bây giờ em hãy mở mắt ra, nhìn xem. Để mọi người tin là em đã tỉnh, đi em! Nghe em!

- Con của mẹ!

Lời của mẹ nghẹn nước mắt. Lạc Mai cũng cảm thấy tay mẹ đang lướt trên mặt mình:

- Sự thật là như vậy đó! Mẹ và Khởi Hiên hiện đang đứng trước mặt con. Rất hòa nhã, không có sự tranh cãi, bực dọc... Con có nghe rõ chưa... Mẹ sẽ không bức bách gì con nữa... Bây giờ con được phép có cả tình yêu của mẹ và của Khởi Hiên... Tất cả chuyện cũ qua rồi, con hãy yên tâm tỉnh lại... Mọi chuyện tốt đẹp đang chờ con...

Tay của Khởi Hiên thì đang nắm tay Lạc Mai, còn tay của mẹ thì đang vuốt ve trên mặt... Lạc Mai lúc đầu cũng không tin nhưng sau đó cũng cảm nhận được sự thật... Nhưng Lạc Mai cũng không dám mở ngay mắt ra. Yên lặng hưởng thụ cái hạnh phúc mong manh hiếm có. Bởi vì nếu mở mắt ra. Nó chỉ là mơ chứ không phải là thật thì sao? Cái hạnh phúc quý giá quá! Bất chợt hai dòng nước mắt chảy dài xuống má Lạc Mai.

Nếu thật đây chỉ là mơ, thì Lạc Mai mong là mình sẽ mãi mãi được mê sảng như thế này.

Và... Cuộc đời có những khúc quanh kỳ diệu.

Mọi thứ đã đổi khác. Tháng sau khi Lạc Mai hoàn toàn hồi phục. Thì cuộc đính ước mười tám năm trước cũng được phục hồi.

Họ làm lễ đính hôn trước sự chúc phúc của họ hàng hai bên. Và chỉ còn chờ trên ba tháng nữa họ sẽ chính thức làm lễ cưới. Lúc đó theo sự sắp xếp Bà Ánh Tuyết và Tiểu Bội sẽ có mặt trong đám đưa dâu và qua ở hẳn nhà họ Kha. Còn họ Kha thì ngay từ ngày lễ đính hôn, đã lo chuẩn bị mọi thứ khá bận rộn. Một sự bận rộn vui vẻ phải sắp xếp, bố trí phòng cho đôi tân nhân, rồi in thiệp cưới, sắm sửa chăn mền, mùng màn. Rồi đặt kiệu hoa, dự trù bàn tiệc. Ông Sĩ Bằng còn dự định mời cả phường

hát, rồi ban nhạc, đội kèn trống... Đây là đám cưới thằng con trai út. Mọi thứ phải xôm tụ đến nơi đến chốn, chứ không thể xuề xòa được. Kha lão phu nhân rất tin cậy Tử Yên, bà giao chìa khóa cho Tử Yên, Tử Yên xem xét trong nhà ngoài cửa. Coi còn thiếu món gì, cần trang trí thêm thì cứ mang ra trang trí.

Phải nói là Lạc Mai là tốt phúc, vừa là hột ngọc của nhà học Hàn, sắp tới lại được dâng tui ở nhà họ Kha. Còn đòi hỏi gì hơn? Nhà họ Kha rất chu đáo. Tuy sức khỏe của Lạc Mai đã hồi phục nhưng sau cơn sốc nặng, sức khỏe còn yếu, nên mặc dù nhà họ Hàn có tâm bổ đủ thứ cho Lạc Mai, họ vẫn cử Vạn Lý mỗi ngày sang bắt mạch, rồi dạy cả Lạc Mai thái cực quyền... Vạn Lý cực nhọc như vậy mà về đến làng còn bị Khởi Hiên chất vấn:

- "Sao cô ấy thế nào? Khỏe không? Hôm nay ăn được mấy chén mặc áo gì...?"

Vạn Lý phải đáp nhiều lần, đến độ có lần chàng than vãn.

- Từ đầu đến cuối, ta chỉ là một thứ đàn kéo quân bên người. Vậy mà tình yêu của người lại cuốn hút, ảnh hưởng cả tình cảm của ta. Mi khiến ta phải đau khổ, bực dọc, sung sướng rơi lệ, hồi hộp... Những gì mi bị ta đều lãnh đủ, ta như một kẻ ôm ghen giùm.

Khởi Hiên vỗ mạnh lên vai người bạn thân thiết của mình, với ánh mắt biết ơn nói:

- Ô! Vạn Lý, anh bạn của tôi. Bạn phải hiểu cho là. Tình yêu mà không phải trải qua đau khổ thì làm sao cảm nhận được mật ngọt của tình yêu? Không có nước mắt làm sao biết được cái quý của nụ cười? Đây ta cho bạn biết nhé. Chỉ có biết những người biết yêu, mới thấy cuộc đời hạnh phúc, đáng sống.

Vạn Lý trừng mắt với Khởi Hiên, rồi nhún vai nói:

- Vậy ư? Nhưng mà đâu phải trong những câu chuyện tình sôi nổi nào, cũng phải có một thầy thuốc khổ thân như tôi? Có để người ta “sống nổi” còn không có, chắc “sống không nổi”.

Khởi Hiên nhìn bạn thăm dò.

- Hình như mình vừa nghe phải một câu “chán chường”?

Vạn Lý hơi lúng túng một chút thú nhận.

- Vâng cậu nói đúng! Chán chường đấy... Như cậu tình yêu đến bằng vị đắng trước vị ngọt sau... Tiếng khóc trước mới tới nụ cười. Cậu thích thú gì cuối cùng có một kết quả viên mãn. Nhưng đâu phải ai cũng được như cậu. Họ chẳng được gì cả. Chẳng hạn như...

Vạn Lý ngẩn ngơ một chút, vỗ ngực tự thú.

- Như tôi đây, chẳng hạn!

Lời của Vạn Lý làm Khởi Hiên giật mình. Hiên nhìn bạn với ánh mắt dò xét. Vạn Lý có cảm giác như mình bị lột trần. Vạn Lý nói:

- Thú thật với bạn, mình cũng thích Lạc Mai. Bạn có kinh ngạc không? Bạn tưởng mình là một người vô tư hồn nhiên lắm ư? Vì muốn giúp đỡ bạn, cứu bạn, mình đã cùng bạn nhảy vào cơn lốc, kết quả, đầu mình cũng quay cuồng. Bây giờ bạn hạnh phúc bạn có người đẹp còn mình? Tay không! Vậy mà bạn chẳng chịu an ủi mình lấy một câu.

Khởi Hiên lắc đầu, định nói một câu bông đùa nhưng không hiểu sao chẳng nói được. Khởi Hiên giả lả.

- Thật không ngờ, con người sắt đá như người mà cũng biết động tình... Hừ... Hừ đó cũng giống như kim loại mà cũng nở hoa.

Rồi Khởi Hiên nghiêm chỉnh nhìn Vạn Lý hỏi:

- Bao giờ vậy? Có phải lúc nhà người dạy Lạc Mai đánh thái cực quyền phải không? Hai người gần gũi cười nói nhau thì tình cảm dễ nảy sinh lắm.

Và Khởi Hiên dậm thật mạnh vào vai Vạn Lý:

- Tao biết ngay mà để lừa gần rơm không tốt. Mi thật là con người nguy hiểm! Vậy thì phải làm lễ cưới sớm mới được. Ta phải đích thân chăm sóc cho Lạc Mai.

Tục lệ Trung Quốc lúc bấy giờ, khi con trai làm lễ đính hôn. Thì từ hôm đó, đến lúc cưới mới được gặp nhau. Khởi Hiên vì bị ngăn cách, nhớ người yêu nên dễ ghen, dễ hờn.

Vạn Lý thấy đùa như vậy thì đủ rồi, nên cười lời sởi.

- Thôi đi ông, đừng có ghen ầu. Tôi mà có nguy hiểm cỡ nào cũng thua ông. Cái cô Lạc Mai của ông từ đầu đến cuối chỉ có biết có ông, Tôi vừa định mon men thì đã bị chặn lại chỉ công cóc! Chắc tôi chỉ mong ở kiếp sau thôi!

Khởi Hiên cũng cười, nhưng nói:

- Ông bạn làm rồi... Không phải chỉ kiếp này mà kiếp sau và kiếp sau nữa... Mãi mãi và mãi mãi... Lạc Mai cũng là của tôi! Của tôi! Tôi thề có trời đất, trăng sao chứng minh. Đòi đòi kiếp kiếp, tôi chỉ biết có Lạc Mai, chúng tôi sẽ chung thủy với nhau mãi đến lúc bạc đầu!

Và cái không khí hòa hợp cởi mở chan hòa. Gần như ai ai cũng vui vẻ. Nhưng người cảm thấy êm ấm và hạnh phúc nhất là Lạc Mai. Cô gái suốt ngày giam mình trong phòng thêu thùa chờ đợi. Sau cơn mưa, trời lại sáng, một kết thúc tốt lành. Từ đây Lạc Mai và Khởi Hiên sẽ không bao giờ bị chia cách nữa. Chẳng có cái sức mạnh nào có thể phân chia hai người... Lễ cưới rồi sẽ diễn ra... Những ngày mới đầy hứa hẹn sẽ bắt đầu. Không những Lạc Mai mà ai cũng không nghi ngờ điều đó.

Nhưng trên đời này, đâu phải tất cả sự việc đều diễn biến một cách suông sẻ đâu? Chuyện không ngờ thường đến một cách đột ngột và chuyện vui chưa kịp tới thì bi kịch đã bắt đầu...

Bi kịch đến một cách đột ngột không ngờ...

Một buổi tối cách lễ đính hôn không lâu. Nhà họ Kha đột nhiên bị phát hỏa.

Đám cháy rất lớn. Không gì dập tắt được và chỉ sau một đêm... mọi thứ tan thành mây khói...

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhà họ Kha bốc hỏa. Đám cháy làm kinh động cả làng Vụ Sơn. Chẳng ai biết nó bắt đầu từ đâu. Nó đến một cách quá đột ngột, đến trong lúc trời không có trăng mà gió lộng, làm mọi người trở tay không kịp. Mặc dù trai tráng trong làng đã được huy động hết. Nhưng lửa với sức tiếp của gió đã khiến mọi nỗ lực trở thành vô hiệu. Kha gia trang bị thiêu rụi.

Nhưng điều đau lòng hơn là, tai nạn không buông tha Kha Khởi Hiên.

Khi đám cháy xảy ra, Tử Yên đầu tiên phát hiện. Cũng nhờ có sự báo động của nó, mà phần lớn người trong nhà đã chạy ra khỏi lửa. Chỉ có một mình Khởi Hiên, có lẽ vì mệt nên ngủ say. Đến lúc mọi người nhớ ra, thì lửa đã vây bốn phía. Vạn Lý mạo hiểm xông vào phá cửa. Mang Khởi Hiên ra thì anh chàng đã ngất xỉu, người bị cháy nám.

Khởi Hiên đã phải nằm trên giường bệnh suốt hai tháng, với sự cứu chữa tận tâm của nhà họ Dương mà bệnh cũng không khá được bao nhiêu. Vết bỏng gần như có ở khắp cả người. Nó khiến Khởi Hiên đau nhức, rên la... mỗi cử động đau như xé da xé thịt. Vì vậy, Vạn Lý phải cho cột chặt Khởi Hiên vào giường để Khởi Hiên nằm yên.

Không ai có thể nhìn Khởi Hiên trong cảnh này mà không thương tâm, nhất là Vạn Lý. Chàng thấy bạn mình quá bất hạnh. Tại sao tai nạn đến trong lúc hạnh phúc trong tầm tay? Trong lúc mọi chuyện tưởng chừng tốt đẹp cả? Ông trời rõ thích trêu người. Nhưng trong lúc mọi người vẫn dài với nước mắt, thì Vạn Lý vẫn cắn răng kèm chế. Chàng thấy nước mắt cũng chẳng giúp ích được gì. Bây giờ cái ưu tiên hàng đầu là phải tìm mọi cách phải cứu sống Khởi Hiên.

Và trong cái khung cảnh bối rối đó. Tử Yên trở thành một trợ thủ đắc lực cho Vạn Lý.

Không ai bắt buộc, đòi hỏi, nhưng Tử Yên gần như túc trực thường xuyên bên giường bệnh của Khởi Hiên. Chuyện chăm sóc sức khỏe cho người bị phỏng nặng là chuyện khó khăn khôn cùng. Thịt da Khởi Hiên

lở loét chảy nước, có mùi cần phải rửa vết thương thường xuyên. Đó là một việc khó nhọc. Nhưng cái căng thẳng và mệt mỏi hơn là phải chịu đựng những cơn thịnh nộ, gắt gỏng vô cớ của Khởi Hiên nữa.

Vậy mà tất cả những điều đó, Tử Yên gần như chịu đựng được cả. Dù khó khăn vẫn tiếp tục công việc, chứ không bỏ cuộc. Có lúc Vạn Lý phải ngạc nhiên tự hỏi động lực nào khiến Tử Yên phải tận tụy như vậy? Đây chỉ là tình cảm của tớ với chủ? Và lại Tử Yên cũng chỉ phục vụ trong nhà họ Kha chưa được mấy tháng hơn? Mà chủ yếu là phục vụ cho Kha lão nhân, chứ với Kha Khởi Hiên, Tử Yên cũng ít tiếp xúc thì nào có tình cảm nào sâu đậm? Chẳng lẽ chỉ vì nhờ Khởi Hiên mà Tử Yên được vào phục vụ trong nhà? Không đơn giản như vậy! Vạn Lý nghĩ bởi vì cái thái độ phục vụ tận tâm. Gần như hợp nhất của Tử Yên lại biểu lộ như đó là nỗi đau của mình. Tình cảm đã vượt qua khỏi giới hạn người dung. Đó là chưa kể có lần Vạn Lý còn nghe Tử Yên nói với Kha lão phu nhân là nó sẵn sàng phục dịch cho Khởi Hiên suốt đời.

Không phải chỉ có vậy. Một lần chính mắt Vạn Lý chứng kiến. Lúc đó giờ uống thuốc vì một nguyên nhân nào đó. Khởi Hiên lại lớn tiếng cự tuyệt. Ai nói gì cũng chẳng nghe. Và lúc mọi người tưởng chừng chịu thua thì Tử Yên đi vào, Tử Yên đã lẳng lặng đỡ chén thuốc, nhai nạy từ miếng từ miếng cho Khởi Hiên. Cái thái độ ân cần của Tử Yên, làm Khởi Hiên không chống trả mạnh mẽ nữa, cuối cùng Khởi Hiên cũng chịu uống thuốc. Khởi Hiên khuất phục khiến mọi người có mặt trong phòng cũng giật mình.

Ngay lúc đó Vạn Lý như hiểu ra. Tử Yên hành động như vậy được. Là chỉ có tình yêu. Tình yêu mới có thể làm ta quên, bất chấp mọi thứ, kể cả bản thân mình. Bởi vì, Tử Yên dù gì cũng còn là con gái chưa chồng, nếu không có gì thì phải giữ kẽ để phòng hậu vận chứ?

Vạn Lý ngắm một Tử Yên tươi mát bên một Khởi Hiên tật nguyên bệnh tật, chợt nhiên thấy nổi giận.

Ông trời bất công nữa. Cái trang trại nhà họ Kha tuy bị thiêu rụi, nhưng vẫn còn khả năng xây dựng lại, còn cái vóc dáng cũ của Khởi Hiên, làm sao không phục lại như cũ? Họ Kha không dựng lại nhà mới, lui về nhà cũ ở Hàn Tùng Viên, còn Khởi Hiên... Nếu có phục hồi, thì cũng không làm sao khôi phục lại vóc dáng cũ.

Vạn Lý biết là Khởi Hiên không chết! Vâng, chắc là Khởi Hiên sẽ sống. Nhưng sống sẽ khổ hơn chết... thì... Vạn Lý không dám nghĩ tiếp.

Nhưng rồi những điều muốn hay không rồi cũng xảy ra. Theo thời gian vết thương Khởi Hiên lành. Khởi Hiên đã nói được, nhưng giọng nói đã biến đổi, chỉ là những tiếng âm ừ, ngọng nghịu. Khởi Hiên cũng đi được... nhưng những biến dạng của cơ thể làm bước đi trở nên khó nhọc, phải cố gắng, chân khập khễnh mà nào chỉ có vậy đâu. Các vết bỏng trên người có lành, lại để lại các vết sẹo mà khi mở băng ra. Khởi Hiên nhìn thấy đã không thiết sống.

Con hỏa hoạn chẳng những làm hư giọng nói và chân phải của Khởi Hiên. Mà còn làm biến dạng cả cơ thể chàng. Nhất là khuôn mặt những vết sẹo ngang dọc trên mặt sẽ tồn tại mãi đến suốt đời. Số mệnh! Nhưng như vậy sao không để cho Khởi Hiên chết đi? Tại sao bắt Khởi Hiên phải hành tội? Khởi Hiên có cảm nghĩ như mình đang sống trong ác mộng, và cái ác mộng kỳ quái đó lại diễn ra ở cảnh cũ, chỉ có con người mình xấu xí đi quái đản đi!

Với cái vóc dáng này, làm sao ta có thể thành thân với Lạc Mai được? Hiên nghĩ bản thân Khởi Hiên cũng không đủ can đảm đối diện với chính mình thì làm sao đối diện với Lạc Mai? Nếu Lạc Mai nhìn thấy chân dung mình. Liệu lúc đó Lạc Mai có hét to bỏ chạy, hoặc ngất đi? Lạc Mai rồi sẽ hối hận với cuộc tình đã trải qua với chàng? Mà ví dụ như Lạc Mai vẫn trung thành... Liệu Khởi Hiên có chấp nhận khi bây giờ người đầy những mặc cảm tự ti. Ta sẽ cư xử với Lạc Mai thế nào trong đời sống? Những tươi đẹp của ngày cũ đã mất. Bây giờ Lạc Mai có đồng ý lấy Khởi Hiên đi nữa, về sống bên chàng nằm bên nhau trong những đêm thanh vắng lúc giật mình thức dậy, bất chợt phát hiện người chồng nằm bên cạnh mình chẳng khác gì một con quái vật gớm ghiếc thì Lạc Mai sẽ ăn năn hối hận ra sao? Chắc chỉ biết khóc? vậy thì... Khởi Hiên lắc đầu.

- Không! Không thể như vậy được! Ác mộng ta một mình gánh là đủ rồi. Đừng để Lạc Mai phải khổ theo. Cuộc đời mình đã tan nát... Lạc Mai còn trẻ, còn đầy hy vọng. Ta đâu có quyền phá nát cái thế giới đẹp đẽ của nàng? Không thể bắt Lạc Mai cùng chung nấm mộ! Chuyện vợ chồng là chuyện chung thân, nếu sự kết hợp đó không còn là tình yêu, mà chỉ là một sự ràng buộc đau khổ, làm tội tình nhau thì kết hợp làm gì?

Lừa đã cướp đi của Khởi Hiên mọi thứ. Bây giờ có còn lại chẳng chỉ là cái ký ức tình yêu... Nếu cái này mà mất nữa, thì Khởi Hiên chẳng biết sống làm sao.

Vậy thì làm sao để giữ lại? Cái phương pháp hay nhất là chết. Chết mới có thể làm băng kết lại... Mới có thể khiến Lạc Mai giữ trọn được hình bóng tươi đẹp cũ của chàng. Rồi sau đó Lạc Mai sẽ lấy chồng khác... Và sẽ sống hạnh phúc về sau. Đó là điều hay nhất, Khởi Hiên có thể làm, nhưng liệu Khởi Hiên làm được không?

Khởi Hiên cuộn mình trong bóng tối chàng đưa mắt nhìn ra khung cửa sổ. Bên ngoài ánh sáng vẫn chói chang. Ánh sáng vẫn còn chói lọi quá, nhưng hình như nó không còn là của chàng mà là tất cả phải khép lại...

oOo

Lạc Mai thì chưa biết gì cả? Mọi người giấu kín chuyện với Lạc Mai, khiến Lạc Mai vẫn chờ đợi ngày cưới, chờ cái giấc mơ đẹp sắp thành sự thật.

Gia đình họ Hàn không phải là không biết chuyện bất hạnh ở nhà họ Kha. Chỉ qua ngày hôm sau, là họ biết rõ mọi thứ và ông Bá Siêu đã ra lệnh cho gia nhân, mở kho mang hàng cứu phẩm sang Hàn Tùng Viên. Nhưng ông cũng ra lệnh cấm tuyệt đối mọi người không được cho Lạc Mai hay Tiểu Bội biết một tí về tai họa trên.

Mặc dầu biết đó chỉ là giải pháp tạm thời. Nhưng chuyện về sau thế nào thì hậu tính.

Hai tháng chạp chạp trôi qua. Nỗi buồn ở nhà họ Kha chưa lắng xuống, còn nhà họ Hàn cũng hơn họ như kiến bò trên nắp vung nóng. Hùng Đạt thường qua lại Vụ Sơn, Hùng Đạt biết nhà lo, nên có cái hay là, kèm chế và giảm nhẹ tình tiết nghiêm trọng.

Nhưng sắc mặt của anh chàng lại làm mọi người âu lo hơn. Mọi thứ rồi sẽ như thế nào? Nếu kéo dài sớm muộn gì Lạc Mai cũng biết, vậy thì chuẩn bị một chút tinh thần cho Lạc Mai chứ? hay phải có biện pháp gì?

Hôm ấy khá đặc biệt. Nhà họ Hàn tiếp một lúc cả ông Sĩ Bằng và bà Diên Phương. Sau khi ông nói với bà Ánh Tuyết.

- Tai nạn đến bất ngờ chúng tôi, ngoài sự ân hận và xin lỗi ra, không biết còn nói gì hơn. Có lẽ cái duyên của gia đình hai họ không có. Qua bao nhiêu năm sóng gió tưởng rồi hạnh phúc sẽ đến, không ngờ kết quả lại bi đát như vậy.

Nói xong ông chậm chậm đứng dậy. Ông gặp người trước vợ chồng Bá Siêu và bà Ánh Tuyết nói:

- Tôi thành thật xin lỗi xui gia.

Bà Diên Phương cũng đứng dậy xá mọi người. Bà không nói nhưng nước mắt chảy dài. Cái khung cảnh đầy tang thương. Vợ chồng ông Bá Siêu vội vàng đỡ vợ chồng ông Sĩ Bằng dậy an ủi. Chỉ có bà Ánh Tuyết là ngồi yên như khúc gỗ. Chuyện xảy ra như sấm nổ bên tai. Mọi thứ đã đến rồi đi một cách đột ngột. Bà phải tự chấn tỉnh mình rất sâu, mới nói với ông Sĩ Bằng.

- Không! Không thể chấp nhận sự việc thế này được! Ông có biết mấy ngày qua, ngày nào tôi cũng chờ đợi, cầu trời, mong mỏi... để một kết thúc như thế này xảy ra được, và cuộc tình của hai đứa đã qua trăm cay ngàn đắng mới có được? Thế này không ổn tình trạng của Khởi Hiên nguy lắm ư? Thôi thì thế này... Tôi sẽ theo anh chị sang Hàn Tùng Viên... Tôi phải được thấy được nghe đích thân Khởi Hiên cho biết ý kiến.

Về tình yêu của Lạc Mai và Khởi Hiên không ai hiểu hơn bà Ánh Tuyết bởi vì bà là người đã theo dõi, bà từng là người đi từ thái cực chống đối đến tác thành... Bà thấy cái tình cảm sâu sắc, yêu nhau của họ ra sao... Sự ly tan rồi hòa hợp. Hợp rồi tan... Mọi thứ như ảo mộng. Bà biết Lạc Mai không thể chấp nhận sự chia tay dễ dàng. Nhưng tình thế này phải làm sao? Ông trời thù hận gì mà cứ để bi kịch tái diễn không ngừng? Cái hôn nhân của bà sớm đã là một bi kịch. Vết thương còn đó... Bây giờ đến lượt con gái. Nó có tội tình gì mà cũng phải bạc phận như vậy? Không! Không! Không thể được! Phân ly chết chóc là điều khổ đau trên đời. Con gái bà vô tội... Nó không thể bị trùng lặp lên vết chân cũ.

Bà Ánh Tuyết ngồi trong vườn hoa của Hàn Tùng Viên với trạng thái bất an. Không biết vì lý do gì người nhà họ Kha sắp đặt cho bà ngồi ở đây. Bầu trời thì đầy mây đen như sắp mưa bà lại nóng lòng chỉ muốn gặp một người thôi.

Đang bồn chồn nghĩ ngợi thì chợt nghe có tiếng động phía sau. Bà quay lại, giật mình... Có một người, tay nách nạng gỗ, mặt mang mặt nạ đang bước tới.

- Thưa bác!

Giọng anh ta khản đục, rè rè thật khó nghe. Bà Ánh Tuyết sợ hãi, hỏi.

- Ông là ai?

- Con à?

Cái người tàn tật kia lập lại như tự hỏi. Nhưng rồi cũng trả lời bằng giọng đầy xúc động.

- Con chính là người mà bác sang đây để mong gặp.

Khởi Hiên à? Bà Ánh Tuyết giật mình. Không thể như vậy được! Làm sao có thể như vậy? Một Khởi Hiên cao lớn, đẹp trai, lịch sự... Bỗng chốc biến thành một hình thù khô đét đầy sẹo trong cháng khác quý đội mồ... Bà Ánh Tuyết ngẩn người ra. Khởi Hiên lại chậm chạp tiến tới với cây gậy trên tay mà nhìn mà trái tim bà tan nát. Trời ơi! Khủng khiếp thật! Nó mới tròn hai mươi tuổi cái tuổi tràn đầy nhựa sống... Vậy mà trời cao quá khắc nghiệt, bất công... Nó phải mãi mãi sống bằng gậy và mặt nạ thế này suốt đời ư?

Hông cả đời!

- Bác hãy ngắm con cho kỹ đi!

Khởi Hiên dừng lại trước mặt bà Ánh Tuyết, với giọng nói đầy cay đắng.

- Bác thấy đấy chứ! Bây giờ ngoài ba chữ Kha Khởi Hiên còn nguyên vẹn ra con người con... Nó đã hoàn toàn đổi khác.

Bà Ánh Tuyết nhìn lên. Khởi Hiên đầu đội nón, có thêm một chiếc khăn lót trong đầu, rồi áo dài quần dài phủ kín cơ thể... mục đích che giấu những vết sẹo, bộ trang phục quái dị này đã nói rõ... Vợ chồng Kha Sĩ Bằng đã không dối gạt bà. Nước mắt chợt dâng lên, bà nghẹn giọng nói.

- Ta... Thật ta không ngờ... Con lại biến đổi thế này... Ý ta muốn nói là... Ta đã biết con phải đi bằng gậy, giọng nói con đã đổi khác... Nhưng ta không ngờ con khổ sở thế này... Con có biết là ta cũng đau lòng lắm không? Còn cái khuôn mặt của con thì sao?

Bà Ánh Tuyết chồm tới định gỡ mặt nạ của Khởi Hiên. Nhưng Khởi Hiên đã quay lại đi nơi khác, hét:

- Đứng!

Bà Ánh Tuyết đau khổ:

- Sao vậy! Dù khuôn mặt của con có thay đổi, có gớm ghiếc thế nào, con nên nhớ rằng, nó cũng không làm người thân mình, người thương mình khiếp sợ. Con nghĩ xem có đúng không? Nên ta muốn biết rõ, vì đối với ta, con đã là con rồi! Ta đã là mẹ con. Hãy để ta nhìn đi! Ta muốn biết tác hại con như thế nào?

Nhưng Khởi Hiên đã lùi lại, chàng loạng choạng bỏ đi:

- Con không muốn bất cứ ai trên cõi đời này nhìn thấy sự thật trên khuôn mặt con. Tiếc là khi tai nạn xảy ra, con hoàn toàn bất tỉnh. Nên đã để cho nhiều người nhìn được khuôn mặt ghê tởm của mình... Trời ơi... Nên lúc được cứu sống khi tỉnh lại, có thể cầm gương... thì bây giờ con mới hiểu rõ tại sao, ai ai cũng nhìn mình bằng ánh mắt thương hại. Bởi vì... Họ đâu phải trực diện với thằng Kha Khởi Hiên ngày nào?... Mà chỉ đối diện với một kẻ tật nguyền có khuôn mặt gớm ghiếc... Ngay bây giờ đây... con phải mang mặt nạ. Nhưng mà... con phải nhận những ánh mắt thương hại kia nhìn con...

Lời của Khởi Hiên tắt nghẹn, vì đang khóc.

Bà Ánh Tuyết thở dài, bà cố dần những cảm xúc xuống tận đáy lòng.

- Thôi được, ta không ép con. Nhưng mà ta muốn nói với con là mặc dù giọng nói con thay đổi. Nhưng với ta thì... Con lúc nào cũng là Kha Khởi Hiên... Và ta nghĩ là... Lạc Mai nó cũng...

Khởi Hiên kêu lên:

- Đứng! Đứng! Đứng! Bác không thể nói thay lời của Lạc Mai được!

- Đúng! Con nói đúng! ta không có quyền... Vậy thì để ta bảo nó...

Kha Khởi Hiên lại cắt ngang lời bà Ánh Tuyết:

- Đứng! Đứng áp lực với Lạc Mai nữa! Bác chỉ nên nói lại với Lạc Mai là Kha Khởi Hiên sau tai nạn nghiêm trọng đã bất trị và chết rồi. Dĩ nhiên... Lúc đầu Lạc Mai sẽ không tin, sẽ đau khổ điên cuồng. Sẽ đòi chết theo. Nhưng mà... Bác ơi... Lạc Mai rồi còn có bác... Giống như con còn có cha mẹ thân nhân... Nên chắc rồi Mai sẽ sống... sẽ thỏa hiệp được với cuộc sống... Thời gian trôi qua... Lãng quên... Rồi Mai sẽ đi lấy chồng khác. Cô ấy có quyền... Người đẹp, dễ thương như Mai không thể thấy con, không thể có một người tương lai tăm tối... Mọi thứ rồi sẽ tốt lành cả.

Lời của Khởi Hiên tuy chua xót nhưng thật chắc chắn. Bà Ánh Tuyết buồn buồn.

- Con nói chuyện đó làm gì? Ngay trước mắt đây, con muốn ta nói dối với Lạc Mai đã là một chuyện khó... Ta thật chẳng biết làm sao mở miệng với nó.

Khởi Hiên quay qua nhìn bà Ánh Tuyết, với ánh mắt lạ kỳ.

- Nếu bác không nói dối được thì con sẽ để chuyện đó biến thành sự thật!

- Này con...

- Con không nói dọa đâu. Vì con cũng không còn thiết sống!

Khởi Hiên bình thản nói tiếp:

- Bây giờ bác chỉ mới thấy một phần dáng dấp bên ngoài con không mà bác đã khiếp sợ. Chớ nếu bác biết là con hỏa hoạn vừa rồi nó không chỉ tàn phá cái khuôn mặt, cái bề ngoài của con mà nó còn tàn phá cả niềm tin và hy vọng của con nữa thì... Tóm lại... Bây giờ mọi thứ đã hết, mất hết từ hình thức đến nội dung. Con không còn gì cả. Chẳng lẽ bây giờ bác lại muốn ép buộc Lạc Mai phải sống chung với một xác chết xấu xí

không hôn? Cô ấy sẽ có hạnh phúc không?

Khi cuộc đời con đã hoàn toàn mất hết hy vọng. Không lẽ bác lại nhẫn tâm đẩy con gái cưng của mình vào một hoàn cảnh tăm tối vô vọng như vậy sao?

Lời Khởi Hiên làm lòng bà Ánh Tuyết rôi như tơ vò. Bà biết những gì Khởi Hiên nói ra đều là sự thật. Những ngày qua Khởi Hiên bị thương tổn từ ngoài lẫn trong. Khởi Hiên mất hết mọi hy vọng, ý chí... và điều Khởi Hiên nghĩ và làm là hợp lý. Nhưng còn con gái bà? Bà biết rất rõ tính nó... Bà nói an ủi.

- Con không nên mất niềm tin với Lạc Mai như vậy... Con đừng có quên là, nó đã vì con mà suýt chết... Con quan trọng với nó hơn cả ta. Đúng không? Bằng chứng là mấy tháng trước đây, mười tám năm mẹ con chung sống. Nhưng khi gặp con con lại sẵn sàng bỏ ta để theo con. Nó coi trọng tình yêu hơn tình mẫu tử mà...

Khởi Hiên lắc đầu tuyệt vọng những điều bà Ánh Tuyết nói làm Khởi Hiên căng thẳng hơn và Khởi Hiên quyết định chấm dứt câu chuyện ở đây, chàng nói:

- Được rồi! Bác đừng nói gì nữa và hãy đứng cách xa con ba bước.

Bà Ánh Tuyết ngạc nhiên:

- Chi vậy?

- Ban này có phải bác đã muốn nhìn rõ mặt con phải không? vậy thì hãy xem này?

Khởi Hiên nói và lấy hết can đảm, lột chiếc mặt nạ mình đang mang trên mặt ra.

Bà Ánh Tuyết dù chuẩn bị tâm lý sẵn sàng. Bà biết là khuôn mặt khi bị bỏng sẽ biến dạng, nhưng bà vẫn không ngờ... Khi Khởi Hiên vừa lột chiếc mặt nạ xuống. Một khuôn mặt quý xuất hiện với toàn bộ kinh dị, quái đản hiện ra trước mặt của bà. Bà không dám được trợn mắt há hốc mồm và cuối cùng lùi bước lại hét to.

Kinh khủng quá! Bà lão đảo suýt ngã. Phản ứng của bà Ánh Tuyết không ngoài sự dự đoán của Khởi Hiên. Nhưng Khởi Hiên vẫn thấy lòng bị thương tổn. Và trong cơn đau khổ tột cùng, Khởi Hiên đã mang chiếc mặt nạ lên, nhưng lụp chụp lại khiến chiếc mặt nạ rơi xuống đất, tay chàng cố vói theo chiếc mặt nạ, như đang cố bám theo chiếc phao cuối cùng của cuộc đời.

Giả sử bây giờ người đang đứng trước mặt Khởi Hiên là Lạc Mai, thì đó sẽ là một màn kịch tàn nhẫn nhất. Chuyện này chắc chắn sẽ xảy ra nếu sống với Lạc Mai. Khởi Hiên nghĩ và úp mặt vào lòng bàn tay đau khổ. Một lúc Khởi Hiên nghẹn lời nói:

- Đấy bác rõ rồi đấy! Xin bác hãy quay về nói lại với Lạc Mai là..., Con đã chết... Con không còn tồn tại... trên cõi đời này nữa. Con nghĩ chỉ có bác nói Lạc Mai mới tin... Cuộc hôn nhân này nên chấm dứt.

Lời của Khởi Hiên đầy bi thương.

- Con nghĩ chỉ có như vậy... tình yêu của con với nàng mới đạt được vĩnh hằng, và chúng con mới giải thoát cho nhau khỏi những ràng buộc đau khổ.

Vâng, chỉ có như vậy...

Đôi chân bà Ánh Tuyết nhũn đi, bà ngồi phịch xuống đất. Mưa bắt đầu rơi... Bà Ánh Tuyết nhìn lên bầu trời xám xịt, cố tìm trong cái bầu trời mây đen kia một tia nắng.

Nhưng đó chỉ là một ước muốn hão huyền.

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.VN

Từ làng Vụ Sơn trở về nhà họ Hàn. Bà Ánh Tuyết đi thẳng vào phòng Lạc Mai, bà đã quyết định và thu hết can đảm để nói lên sự thật. Nhưng rồi khi đối diện với con, bà lại im lặng người không biết mở lời thế nào.

Lạc Mai thì chẳng hiểu. Cứ tưởng mẹ có chuyện gì định bàn riêng. Nên ra lệnh cho Tiểu Bội đi ra ngoài. Khi Tiểu Bội đã đi ra rồi, nhìn thần sắc không vui của mẹ với thái độ ngập ngừng Lạc Mai lại linh tính.

- Sao mẹ? Lại có chuyện gì nữa ư?

Lạc Mai ôm tấm áo gối đang thêu dở đôi uyên ương vào ngực, hỏi.

- Chắc là tin không vui phải không? Mẹ cứ nói đi, con sẵn sàng nghe đây. Chẳng có gì phải ngại.

Người mẹ buồn bã nhìn con gái:

- Chắc vậy không? Đúng, đây là một tin buồn... Không phải dành riêng cho con mà cho cả gia đình chúng ta nữa... một tin sét đánh...

Bà ngưng lại nhìn con gái lần nữa, rồi nói nhanh.

- Con có biết là Kha gia trang mới bị một trận hỏa hoạn lớn... Nó thiêu rụi tất cả không?

Lạc Mai vừa nghe, đã nhảy dựng lên.

- Sao? Mẹ nói gì? Mẹ vừa nói gì vậy?

Chuyện quá tàn nhẫn. Nhưng đã mở đầu, không thể không nói tiếp. Bà nâng cằm Lạc Mai lên, nhìn vào mắt con mà ứa nước mắt.

- Tất cả những người trong nhà đều bình yên thoát hiểm trừ một người... Đó là Khởi Hiên... nó bị phỏng rất nặng...

Lạc Mai tái mặt, lùi người ra sau.

- Không... không... Không thể như vậy được...

Bà Ánh Tuyết tiếp.

- Chuyện đã xảy ra hơn hai tháng qua, cả nhà ai cũng biết, nhưng đã giấu con...

Lạc Mai loạng choạng:

- Hai tháng rồi ư? Vậy mà mọi người đều giữ kín...

- Chuyện đó con không nên trách, bởi vì ai cũng sợ con chịu đựng không nổi. Lúc đó Khởi Hiên bị thương nặng lắm. Không biết nó sống chết thế nào. Vạn Lý và gia đình ai cũng hết lòng, tận tâm cứu chữa... nhưng mà...

Bà Ánh Tuyết hạ thấp giọng, nghẹn ngào.

- Nhưng mà... Sức khỏe của Khởi Hiên càng ngày càng suy sụp... Và cuối cùng ngày hai mươi bốn tháng mười hai vừa qua... Tức là mười ngày trước đây, nó... nó đã qua đời.

Tin như sét đánh Lạc Mai làm sao có thể chấp nhận được? Lạc Mai sững sờ nhìn mẹ. Khuôn mặt trắng bệch, Lạc Mai chết lặng. Bà Ánh Tuyết sợ hãi nắm lấy tay con gái bà lay nhẹ.

- Lạc Mai con!

Mắt Lạc Mai nhìn vào khoảng không, chẳng còn cảm xúc:

- Anh ấy chết rồi à? Mẹ vừa nói với con là... Anh Khởi Hiên chết rồi phải không?

Bà Ánh Tuyết hai tay ôm mặt gật đầu.

Không gian như đóng băng. Rồi băng tan, cảm xúc dần dần trở lại. Nỗi đau bắt đầu như những con sóng dữ, dồn dập. Lạc Mai lắc đầu dữ dội như cố xua đi những gì mà mẹ vừa nói. Nước mắt nàng chảy dài xuống má.

- Mẹ nói dối!

Lạc Mai đột ngột hét lên.

- Con không tin! Con không tin đâu!

Hét xong Lạc Mai bỏ chạy ra ngoài, vừa chạy vừa gào.

- Anh Khởi Hiên! Khởi Hiên ơi!

Người nhà nghe thấy tiếng hét, vội vã chạy ra giữ Lạc Mai lại. Nhưng Lạc Mai lại vùng vẫy.

- Hãy buông tôi ra! Buông tôi ra! Để tôi đi qua Vụ Sơn! Tôi muốn tận mắt nhìn thấy những gì đã xảy ra... Các người hãy buông tôi ra!

Bà Ánh Tuyết vừa chạy ra kịp, bà đau khổ nói với Lạc Mai.

- Con cần gì phải qua đây? Khi Khởi Hiên đã được chôn cất xong xuôi rồi?

Lạc Mai quay qua mắt mở trừng nhìn mẹ.

- Không thể như thế được! Con không tin! Trừ trường hợp con thấy tận mắt! Mà tại sao mọi người lại ngăn cản, không để con qua đây chứ? Lúc chuyện xảy ra đã giấu con. Bây giờ lại nói là Khởi Hiên chết, lại được chôn cất xong xuôi rồi... Chỉ toàn là nói... Làm sao con tin được? Con chẳng tin đâu!

Chuyện đến nước này. Ông Bá Siêu không thể không lên tiếng.

- Mẹ con nói thật đấy con ạ! Trước kia chúng ta phải giấu con vì sợ... sợ con sẽ không chịu đựng nổi...

Bà Thục Bình vừa khóc vừa nói tiếp.

- Mà nếu có sớm cho con biết chuyện, thì nhà họ Kha họ cũng không đồng ý để con sang đây đâu. Con phải biết là lúc hỏa hoạn xảy ra. Khởi Hiên bị bỏng nặng đến độ, chẳng ai còn nhìn ra hình hài của nó.

Di Quân gần đó cũng sụt sùi.

- Bên gia đình họ Kha, khi đã chôn cất Khởi Hiên xong mới thông báo cho chúng ta biết... Đó không phải là vì không nghĩ tình mà là vì họ không nhẫn tâm... Để ta phải khổ thêm vì họ...

Hùng Uy thì thở dài.

- Mấy ngày qua, cả nhà yên lặng là bởi vì... Không biết nên mở lời thế nào để làm giảm bớt cơn đau của em. Bởi vì chuyện bất hạnh này nó lớn lao quá, tàn khốc quá!

Mỗi người một lời, Lạc Mai đứng như trời trồng, trái tim hóa đá. Tiểu Bội đứng gần đấy sợ hãi, nó cũng không tin, vặn hỏi.

- Ai? Ai chết vậy? Anh Khởi Hiên ư? Con cũng không tin, chắc là không phải anh ấy?

Hùng Đạt không nén được nỗi đau, nói.

- Sao lại không? Chính hắn đấy... Hôm sang đây chính mắt tôi nhìn thấy Khởi Hiên bị cháy đen như than... Và người mà bị bỏng đến độ như vậy thì sống sao cho nổi...

Lạc Mai thấy như có hàng ngàn mũi kim đang đâm vào tim, nàng hét to:

- Đừng! Đừng có nói nữa!... Đừng ai nói gì nữa cả!...

Tiểu Bội khóc.

- Làm sao có thể như vậy được? Làm sao có thể...

Trong tay Lạc Mai còn tấm áo gối đang thêu dở. Đó là một bức hình uyên ương hợp hoan. Từng đường kim mũi chỉ là cả một sự mong đợi ân tình... Vậy mà bây giờ... Tất cả chỉ là hư ảo!

Cay nghiệt thay! Dở khóc dở cười thật! Khi chú rể gặp chuyện không may thì cô dâu vẫn bình thản ngồi dệt mơ hạnh phúc chờ đợi. Cô dâu cũng không có mặt bên cạnh chàng... Lúc chàng hấp hối đau đớn, nàng vẫn ngồi thêu... cái đôi uyên ương nghịch nước, cái hình ảnh hoa đẹp trắng tròn. Một tương lai đầy huyền ảo. Cô dâu không lo chăm sóc người yêu. Rồi khi chồng lìa đời... Cô vẫn ngồi đó chờ đợi ngày vui... Không tiền đưa... Chỉ dệt mộng...

Lạc Mai nhìn những người đứng chung quanh mình với ánh mắt thất thần, rồi quay sang mẹ.

- Mẹ hãy cho con biết. Mộ anh ấy bây giờ ở đâu? Hãy để con đến đây, đốt nén hương... Con muốn đi ngay bây giờ.

Nhưng Lạc Mai vừa dứt lời, thì đôi chân nàng như nhũn đi. Lạc Mai ngã xuống và không còn biết gì nữa.

Mọi người vội đưa Lạc Mai vào phòng, Lạc Mai vừa nằm xuống đã tỉnh, lại đòi đi.

- Hãy để con đi tề mộ... Đỡ con dậy, cho con đi!

Bà Ánh Tuyết vừa gạt nước mắt vừa nói:

- Sức khỏe thế này thì đi sao được? Ra đến cửa là con đã ngã quỵ rồi... Thôi thế này... Con hãy nằm nghỉ đi. Ngày mai, mẹ hứa sẽ đưa con đi lễ mộ... Con đừng lo... Cái mộ thì nó nằm yên một chỗ lúc nào đến viếng chẳng được, phải không?

Lạc Mai yên lặng, một lúc quay mặt vào vách, co người lại và khóc ngất.

Tại tòa nhà đại sảnh nhà họ Kha, khi được Hùng Đạt sang báo tin. Cái không khí nặng nề bao trùm tất cả. Thật lâu, Kha Khởi Hiên mới lên tiếng.

- Được rồi! Nếu Lạc Mai muốn viếng mộ thì hãy cho cô ấy một ngôi mộ!

Và chàng khập khễnh với cây gậy, bước tới trước mặt ông Sĩ Bằng và bà Diên Phương nói:

- Con thật bất hiếu, chỉ gây phiền hà cho cha mẹ... Con xin cha mẹ hãy vì con mà phí sức một lần nữa. Hãy xây cho con một nấm mộ. Khi Lạc Mai đến, chính mắt nàng trông thấy sẽ không nghi ngờ. Bởi vì có ai làm cha mẹ, con chưa chết mà nguyên rửa con? Vì vậy lúc đã nhìn thấy mộ Lạc Mai sẽ tin là con đã chết.

o0o

Va`

Giữa cảnh hoang sơ thanh vắng. Cỏ lan hoa dại toí bời. Trên trời đầy mây đen... Gió như than thổi. Có một ngôi mộ mới mọc lên với mộ bài có các hàng chữ sau:

“Ái nhi Kha Khởi Hiên chi mộ Cha: Kha Sĩ Bằng, Mẹ: Hứa Diên
Phương lập chữ dân quốc tứ niên tam nguyệt nhị thập tứ nhật”

Lạc Mai đưa bàn tay run rẩy lên sờ lấy mộ bia. Nước mắt không ngừng chảy xuống má. Trước lúc đến đây, Lạc Mai vẫn còn nuôi hy vọng. Đây chỉ là một chuyện đùa dại... Nhưng rồi bây giờ... Tất cả đã tan thành bọt nước... Sự thật sao phũ phàng như vậy?

Lạc Mai quỳ xuống, ôm lấy bia khóc òa.

- Anh Khởi Hiên... Em đã đến đây rồi nè... Anh có nghe em nói không?

Đám người đứng xung quanh phải quay mặt đi. Có tiếng nấc. Ai lại chẳng đau lòng trong cái hoàn cảnh này. Lạc Mai thút thít khóc:

- Anh Khởi Hiên! Anh Khởi Hiên! Anh xấu lắm! Anh lại gây thêm một bất ngờ nữa cho em... Mọi người cùng nhau lại, qua mặt, lừa dối em, vì họ thương em, họ không muốn em khổ nên tha thứ được. Còn anh? Anh lặng lẽ bỏ đi như thế này... Anh không thèm gặp mặt em nói lời ly biệt... Anh vô tình chỉ để lại nấm mộ xanh. Anh ác vậy, Làm sao em tha cho anh được chứ?

Dù chuyện sống chết hợp tan do số định. Nhưng Khởi Hiên rõ quá là quá vô tình. Đến trong cơn mơ của Lạc Mai, hồn cũng không thèm ghé qua... Mười ngón tay của Lạc Mai bấu chặt lên bia mộ. Bàn tay đỏ ửng, nhưng Lạc Mai vẫn không thấy đau. Cái tên Kha Khởi Hiên kia làm trái tim nàng rỉ máu:

- Em thật không thể nào tha thứ cho anh được... Có chết xuống suối vàng, em cũng tìm cho được anh, để hỏi cho ra lẽ...

Lạc Mai nói và, đột ngột đập mạnh đầu lên mộ bia

- Lạc Mai!

Bà Ánh Tuyết nhìn thấy cảnh đó, bà nhảy bổ đến ôm chặt con gái vào

lòng, rồi òa lên khóc.

- Lạc Mai! Tại sao con lại muốn chết. Sao vậy? Khởi Hiên nó có đoán mạng, chết trong lúc hoa niên đó là vì số trời. Con trách nó nhân tâm là không đúng. Con tự vẫn càng không đúng hơn. Con đã trong thấy mộ của nó, con đã nát lòng, thế con còn muốn theo, để tạo nên ngôi mộ thứ hai cho mọi người lại nát lòng vì con nữa ư?

Lạc Mai nằm trong lòng bà Ánh Tuyết yên lặng. Chỉ có nước mắt. Mọi người cũng không ai ngờ là... Núp sau một thân cây to, Khởi Hiên đã mục kích mọi chuyện. Và chàng đang gục đầu vào thân cây, những giọt nước mắt chảy dài sau chiếc mặt nạ, thấm xuống lòng đất đau buồn.

oOo

Cái cảm giác nát lòng kéo dài, đó là phút giây trời đất quay cuồng. Tận thế đã tới và chỉ có đêm dài vô tận.

Lạc Mai nằm trên giường. Mặt hướng lên trần nhà, nhưng đôi mắt thất thần lại không trông thấy gì cả. Trước mắt là một khoảng không. Mọi thứ là khoảng không. Lạc Mai không còn biết cảm xúc. Trái tim không còn. Vì cái tin Khởi Hiên chết đã khiến trái tim kia nát vụn rồi.

Từ cái hôm té mộ Khởi Hiên trở về. Lạc Mai trở thành lặng lẽ. Không nói năng, ăn uống. Nằm yên một chỗ như gỗ đá. Chiếc gối mấy lần đầm ướt, rồi khô, khô rồi lại ướt. Mặc cho mọi người yêu cầu năn nỉ. Tiểu Bội van xin. Vô dụng. Hùng Đạt dọa, vô ích. Vạn Lý khuyên, chẳng nghe. Lạc Mai chối từ mọi thứ, Lạc Mai tự phong kín con người mình. Một hình thức tự vẫn từ từ.

Lần trước rơi xuống hố. Lạc Mai đã hồi phục. Cái nguyên nhân để hồi phục là “sức mạnh của tình yêu”. Nó đã kéo Lạc Mai sống dậy. Lạc Mai khát sống vì muốn gặp lại người tình. Còn bây giờ? Cái “động lực” không còn nữa. Cái mà Lạc Mai muốn cùng “chung sống” không còn nữa. Cái ý niệm “chết chung” lại mạnh hơn. Từ “Vô thức “ cái ý niệm đó gần như làm chủ.

Và điều làm cho bà Ánh Tuyết lo lắng là đó... Bà biết Lạc Mai đang tự “giết” mình. Nhìn cái cơ thể con gái ngày càng héo hon, tiêu tụy. Bà đã khóc.

- Con ơi con, hãy nói cho mẹ biết, mẹ phải làm gì bây giờ để không phải mất con? Mẹ phải làm sao để con khát sống? Hãy nói cho mẹ biết. Mẹ sẵn sàng làm tất cả.

Lạc Mai nằm trong lòng mẹ, mắt ráo hoảnh nhìn về phía bức vải thêu hình con chồn lông trắng đặt ở đầu giường. Bên tai Lạc Mai như văng vẳng lời của Khởi Hiên.

- “Cô có quyền có bức thêu này, nếu nó là do cô xuất tiền ra mua phải không? Vậy thì có gì khó, cô cứ mang về. Còn tiền thì cứ để dành, bao giờ đủ thì đem trả lại cho tôi...”

Đó là lần thứ hai họ gặp nhau. Nhưng lúc đó Lạc Mai vẫn chưa biết chàng là ai... Cũng không ngờ là sau đó giữa hai người lại xảy ra quá nhiều chuyện lằng nhằng vậy. Để rồi tình yêu? Ân oán? Ân tình...

Lạc Mai nhắm mắt lại, hai dòng lệ rơi dài trên khuôn mặt xanh xao... Tấm vải thêu kia là kỷ vật duy nhất còn lại của chàng... Cái số tiền nòng thiếu lại đó... Bây giờ chỉ còn hoàn trả trong nỗi nhớ.

Lạc Mai chợt nảy ra một ý định, Lạc Mai nói với mẹ.

- Hãy cho con làm lễ cưới với chiếc bài vị của chàng.

Giọng Lạc Mai yếu ớt nhưng chắc nịch.

- Con sẽ vì chàng mà chung thủy. Con sẽ thờ chàng suốt cuộc đời này.

Cái quyết định của Lạc Mai làm chấn động cả gia đình hai họ Kha và Hàn.

Tại tòa đại sảnh của Hàn Tùng Viên, bà Ánh Tuyết nghẹn ngào kể lại ý nguyện của Lạc Mai. Cuối cùng bà nhìn lên, buồn bã.

- Mãi đến lúc tôi miễn cưỡng đồng ý, nó mới như sống lại. Nó bắt đầu ăn uống, nói năng chứ không chết lặng như trước đó. Vạn Lý nói đúng. Với tâm bệnh thì ta cần phải có tâm y. Cái ý niệm làm lễ cưới với bài vị như một ký thác tinh thần... Phải xua tan cái u uẩn trong lòng, mới cảm thấy thanh thản, an định... Và trong cái hoàn cảnh đó. Hỏi làm sao tôi có thể

từ chối lời yêu cầu của nó chứ? Vì vậy hôm nay tôi sang đây, để thương lượng với quý vị xem. Chúng ta nên làm sao đây?

Vâng. Tâm bệnh phải trị liệu bằng tâm y. Đã cật thì phải mở. Mọi người không hèn mà cùng nhìn về phía Khởi Hiên. Mong đợi Khởi Hiên vì sự kiên trì của người yêu mà siêu lòng, thay đổi ý định. Nhưng chỉ thấy Khởi Hiên đứng cúi đầu, yên lặng. Rất lâu mới nghe Khởi Hiên nói.

- Nếu vậy thì hãy để cho cô ấy làm lễ cưới với bài vị của con đi!

Hùng Đạt nhảy ra, tròn mắt nhìn Khởi Hiên:

- Mi có điên không? Lạc Mai đã ngỏ ý làm lễ cưới với cái bài vị của người. Chúng tớ là cô ấy đã chung thủy với người đường nào!... vậy thì Kha Khởi Hiên, mi tuy bị đốt cháy, nhưng cái đầu người của người, bộ óc của người còn nguyên vẹn... Sao mi không suy nghĩ cho thực tế?

Vạn Lý kéo Hùng Đạt qua không cho nói, nhưng Hùng Đạt vẫn tiếp tục.

- Tại sao lại cản. Hấn phải có ý kiến chứ? Hấn phải cảm thông với Lạc Mai. Mấy người đừng cái gì cũng sợ. Mấy người coi hấn như một tấm kính mỏng, sợ chạm đến là vỡ ra, rồi không dám ý kiến gì hết!

Khởi Hiên chống mạnh cây gậy xuống đất, anh chàng như chạm tự ái, nói lớn.

- Vâng. Tôi thế đấy, đừng ai chạm đến tôi, tôi sẽ vụn ra. Con người tôi đã bị cháy bỏng rồi. Từ trong ra ngoài. Nhưng tôi còn biết đắn đo, suy nghĩ... Chứ không phải là gỗ đầu. Lạc Mai chung thủy. Ai là người hiểu chuyện đó hơn tôi chứ? Nhưng mà... Mấy người nên nhớ một điều. Ở trước mộ giả. Lạc Mai đã đập đầu tự sát đòi chết... Rồi khi quay về. Lạc Mai bỏ ăn uống... Cũng như ngay cả chuyện Lạc Mai quyết ở vậy suốt đời thờ chồng. Thì cái tình cảm đó. Quý vị biết Lạc Mai dành cho ai không? Một Kha Khởi Hiên ngày trước. Chớ đâu phải một Kha Khởi Hiên hình thù quái gở như hiện nay đâu... Không! Quý vị không nên làm lẫn, không nên bị ám ảnh... Mà hãy suy nghĩ cặn kẽ điều tôi nói.

Hùng Đạt bàng hoàng nhìn cái vóc dáng thều nhão của Khởi Hiên đang bỏ đi vào trong. Khởi Hiên hoàn toàn có lý.

- “Tôi bây giờ không còn gì hết. Có còn chẳng chỉ là những mảnh vụn hồi ức giữa tôi và Lạc Mai... Và vì vậy, xin quý vị đừng phá hoại, đừng chiếm đoạt của tôi nữa. Vì nó là toàn bộ những gì còn lại để tôi bám víu vào mà sống. Quý vị có cho tôi là điên, là ích kỷ, là khùng cũng được. Thà tôi để cho Lạc Mai làm lễ cưới với chiếc bài vị. Đó không phải là chính tôi, mà bởi vì chỉ có làm như thế mới khuấy khóa cho Lạc Mai... Còn cái chuyện Lạc Mai vì tôi mà ở vậy không lấy chồng. Thì trong trường hợp này. Người bị dày vò cắn rứt nhất chẳng ai hơn tôi. Tôi là kẻ đau khổ! Tôi phải chịu đựng mãi cho đến lúc thời gian xóa nhòa, lay chuyển dần cái ý định thờ ơ và Lạc Mai đi lấy chồng. Lúc đó tôi mới an tâm. Mới thấy được thanh thản.

Khởi Hiên vừa đi vừa nói. Giọng thấp dần.

- Vâng, chỉ có cách đó! Tạm thời để Lạc Mai làm lễ cưới với bài vị, để cô ấy có lẽ sống. Đó chỉ là biện pháp tạm thời. Quý vị tin tôi đi. Hãy đồng ý để cô ấy làm đi!

Khởi Hiên đi khắp khếnh. Nhìn cái dáng đi của Khởi Hiên mà lòng Kha lão phu nhân đau như cắt. Cái thằng cháu đẹp trai nhất, mà bà đã kiêu hãnh ngày nào... Kha lão phu nhân nghẹn lời nói.

- Nội tin con! Con muốn gì, nội cũng theo ý con cả.

Rồi bà gạt nước mắt quay qua bà Ánh Tuyết.

- Thôi vậy được rồi, đợi chừng nào Lạc Mai nó khỏe hẳn, chúng ta sẽ chọn ngày lành để làm lễ cưới cho nó. Có được đưa con dâu như Lạc Mai là phúc mấy đời của nhà họ Kha này. Tôi bảo đảm với cô là, chúng tôi sẽ hết lòng thương yêu nó, coi nó như con ruột. Đợi bao giờ nó nghĩ lại, nói muốn sang ngang một lần nữa thì chúng tôi cũng sẵn sàng tác thành... Chỉ sợ là trong cái thời gian tới đây... Lạc Mai sẽ phải chịu dần vật về mặt tình cảm, mà chúng tôi không làm sao giúp đỡ được.

Bà Ánh Tuyết có nén lòng. Bà đã nghĩ mọi thứ đều là định mệnh. Bởi vì những gì cần thuyết phục đã thuyết phục. Khuyên can đã khuyên can. Nhưng trái tim của Lạc Mai vẫn vững như núi, không làm sao lay chuyển. Vậy, thì tạm thời chỉ còn tính như vậy...

Vâng, đó là giải pháp tạm thời... Nhưng sự tạm thời kia sẽ kéo dài đến

bao giờ? Một năm, hai năm hoặc là cả đời Lạc Mai? Không ai biết, và cũng không ai dám nghĩ...

Trong cái không khí nặng nề đó, Vạn Lý lên tiếng.

- Nếu bây giờ đã quyết định như vậy, thì chúng ta cần thực tế, giải quyết những vấn đề trước mắt ngay!

Và Vạn Lý quay sang Khởi Hiên, ngập ngừng hỏi.

- Khi Lạc Mai về ở đây rồi thì cậu phải thế nào? Không lẽ suốt ngày cứ trốn tránh? Giấu mặt? Cậu sẽ ở đâu?

Khởi Hiên suy nghĩ một chút, nói.

- Thì làm theo lời đồn của thiên hạ đi. Ngày xưa ai cũng nói là ở Hàn Tùng Viên, bên khu Lạc Nguyệt Hiên có ma lộng hành, ta cứ niêm phong cửa sang khu ấy. Tạo thành một cấm môn. Và tôi sẽ ở trong Lạc Nguyệt Hiên.

Đây là một biện pháp hay! Nhưng ông Sĩ Bằng suy đi nghĩ lại vẫn không thấy yên tâm.

- Tạm thời thì có thể được. Nhưng còn về lâu về dài? Tôi sợ có vấn đề.

- Cha nói thế là sao? Cha sợ Lạc Mai sẽ qua đây rồi chạm mặt với con ư?

Khởi Hiên cay đắng hỏi.

- Nếu thật sự mà Lạc Mai đụng mặt thì... Cũng chẳng sao cả. Cô ấy chỉ nghĩ là mình gặp quý. Chớ nào có nhìn ra Kha Khởi Hiên đâu mà sợ?

Đúng la cay đắng, nhưng đó là sự thật.

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm Lạc Mai xuất giá vu quy. Dân đứng hai bên đường từ Tứ An Thôn sang Vụ Sơn Thôn nhìn đoàn rước dâu. Xôn xao bàn tán.

Họ bảo: Lạ thật! Tại sao cũng kiệu hoa mà không khí ử rũ thế này? Tại sao cũng trống kèn mà chẳng có chút hồ hởi, nó rã rượi như một đám tang?

Như lệ thường của phong tục cô dâu đội khăn đỏ che kín mặt. Trước khi lên kiệu hoa, sụp lạy để bái biệt. Phải khóc. Rõ ràng là hôm ấy Lạc Mai cũng khóc, nhưng nước mắt kia chỉ là một sự tủ thân, thương tiếc cho người chồng vẫn số thôi.

Và đêm hợp cẩn hoa chúc đến. Trong phòng chỉ có chăn trôn màn lạnh Lạc Mai một mình một bóng. Nhưng Lạc Mai chấp nhận như thế, nàng không muốn ai, kể cả A đầu vào phòng. Biết Lạc Mai nghĩ người ấy sẽ về... Nếu không cũng là một hình thức hồi tưởng người xưa.

Không có lời thì thâm ân ái, không có những vuốt ve mật ngọt. Có chăng chỉ là chiếc bài vị với tên Kha Khởi Hiên trên bàn...

Nhà họ Kha đã đặc biệt dành căn phòng có tên “Ngâm Phong Quán” cho cô dâu mới. Đó là một căn phòng rộng với cách bài trí tỉ mỉ, đẹp đẽ... Nhưng những hoa văn những vật trang trí trong phòng cũng không xua được cái lạnh lẽo thê lương... Lạc Mai ngồi nơi mép giường... Ánh hồng lạp nhuộm đỏ gian phòng nhưng màu đỏ không đủ tươi để nhuộm hồng đôi má cô dâu.

Lạc Mai sững sờ nhìn hai chữ Song Hỷ dán trên bàn trang điểm. Và như chợt nhớ ra điều gì. Lạc Mai bước vội đến góc phòng, lôi từ trong hòm mây mang theo, ra cái bức thêu con chồn lông trắng và cái ví tiền. Lạc Mai cẩn thận đặt tất cả lên bàn trước tấm kính. Lạc Mai thâm thì nói.

- Anh Khởi Hiên, đây là kỷ vật duy nhất anh để lại cho em... Em rất trân trọng nó... Em cũng cố gắng dành dụm tiền. Mặc dù em biết là... Lúc đầu anh muốn em nhận, nên giả vờ bảo là dành dụm tiền trả lại sau cho anh cũng được. Nhưng em vẫn tích lũy. Chuyện đó em không biết là anh còn nhớ hay lại quên mất rồi?

Đêm lạnh như băng. Cây ngô đồng bên ngoài khung cửa sổ lay động theo gió, những cành lá đập vào nhau tạo nên những âm thanh buồn.

Lạc Mai lại cầm chiếc ví đựng tiền lên. Chiếc ví mà Lạc Mai đã bỏ không biết bao nhiêu công sức ra để may rồi thêu hình. Mục đích là để đưa cho Khởi Hiên. Vậy mà bây giờ âm dương đôi ngã cách biệt. Biết làm sao? Lạc Mai thì thầm.

- Anh có biết không. Hôm nào em cũng để dành, cố gắng làm sao cho đủ tám đồng... Em chuẩn bị là... Sau đêm tân hôn, sẽ trả số tiền đó lại cho anh... Em còn nghĩ là... lúc đó anh sẽ vui, ngạc nhiên lắm chắc chắn là anh sẽ không nhận lại... Nhưng em sẽ cắt nó với mảnh vải thêu chồn lông trắng. Coi đó là kỷ vật tình yêu của chúng mình.

Một cơn gió thổi qua lay động cành cây, những cành cây trườn đến tận cửa, như cái khoát tay chào giả biệt.

Lạc Mai đặt cái ví tiền bên cạnh tám vải thêu chồn lông trắng. Rồi lặng lẽ nhìn kỹ vật tiếp.

- Hừ! Ngay chữ hỉ cũng có đôi tám vải thêu có ví tiền. Còn ta? Cô dâu mà lại không có chú rể.

Gió hú bên ngoài song, như tiếng thở dài... Bóng cây lay động như có ai đó đang đứng bên ngoài chia sẻ nỗi buồn của người bạc phận. Lạc Mai rõ là nghe có tiếng động.

- Ai đó?

Lạc Mai hỏi, và bước nhanh về phía cửa sổ.

- Có ai đứng bên ngoài không?

Không ai trả lời, chỉ có tiếng gió. Lạc Mai chân chừ một lúc, không thấy động tĩnh. Bên ngoài hoàn toàn yên lặng. Lạc Mai thở dài. Đêm, chỉ có ta và chiếc bóng của mình, nào còn ai? Dầu đèn thấp sắp cạn, phải đi ngủ thôi, lại ngủ một mình. Đây là cuộc sống của ta từ đây về sau ư?

Tuy là quyết định của chính mình, không hề ân hận về sự lựa chọn, nhưng nghĩ đến cảnh sống bơ vơ Lạc Mai cũng không khỏi nã nê. Bất giác Lạc Mai bước tới, nâng bài vị đang thờ của Khởi Hiên lên, thì thầm.

- Anh Khởi Hiên này. Bây giờ thì em đã là vợ của anh, nếu nơi suối vàng mà anh có linh thiêng. Biết em cô đơn mòn mỏi... thì hãy thường xuyên về đây, để em được gặp anh trong mộng cũng được.

Đêm hôm ấy, có thể vì lạ chỗ, mà cũng có thể vì tiếng động của gió làm Lạc Mai ngủ chẳng yên giấc.

Qua hôm sau vừa thức dậy. Lạc Mai được bà Diên Phương đưa cùng bà Ánh Tuyết và Tiểu Bội đi một vòng quanh nhà để ngắm cảnh và làm quen cảnh vật.

Đôi với những tin đồn có tính cách truyền thuyết về Hàn Tùng Viên, Lạc Mai đã có nghe qua. Nhưng dưới cái ánh sáng chói chan, với cảnh trăm hoa đua sắc buổi sáng... Mai thấy Hàn Tùng Viên rất đẹp chứ nào có cái âm u thần bí với những vong hồn Lạc Mai nghĩ. Nhưng rồi khi nghe bà Diên Phương kể lại những chuyện xảy ra có liên hệ với Hàn Tùng Viên thì Lạc Mai cũng bắt đầu nghi ngờ. Và khi đoàn người đến Lạc Nguyệt Hiên thì... nhìn đôi cổng khép kín. Không hiểu sao lòng Lạc Mai lại xuất hiện một cảm giác ngỡ ngàng khó tả.

- Đây là Lạc Nguyệt Hiên? Và đôi cánh cửa này có phải là Cẩm Môn trong truyền thuyết đây không?

Lạc Mai tò mò hỏi. Bà Diên Phương thay đổi nét mặt.

- Đúng! Phần lớn những bi kịch ở Hàn Tùng Viên này, con đều có thể đến chớ ở đây thì tốt hơn không nên... Có thể là con không tin chuyện ma quỷ, nhưng mà ta cũng phải cho con biết, trước khi chỉnh trang và cải tạo lại cái khu gia trang này. Có một lần mẹ đến đây... Mẹ vào lúc ban ngày mà vẫn có cái cảm giác là lạ, lạnh lẽo làm nổi gai ốc. Vì vậy có hay không có ma quỷ. Tốt nhất là ta nên tránh xa không nên kinh động quỷ thần. Vậy tốt hơn phải không?

Bà Ánh Tuyết tiếp lời:

- Dĩ nhiên là vậy! Mà này, những gì mẹ chồng dặn thì tốt hơn là nên vâng theo, đừng tự ý lục lọi các ngõ ngách, nhất là đến ngôi nhà này...

Tiểu Bội thì nhát gan, nên vừa nghe nói đã tái cả mặt, nó gật đầu nói theo.

- Vâng, vâng, vâng, tốt nhất là mình không nên léo hánh đến đây...

Và nó sợ hãi lùi ra sau một chút rồi dục.

- Thôi mình đi qua chỗ khác đi! Đi ngay đi!

Nó bước trước như sợ đi sau là sẽ bị quỷ giữ lại.

Ba người rời khỏi Lạc Nguyệt Hiên. Bà Diên Phương vẫn không ngừng nhìn Lạc Mai thăm dò. Bà nghĩ con dâu nó mới đến cũng không nên hù dọa quá đáng nên bà nói.

- Ban nãy những gì mẹ nói với con chỉ là lặp lại những gì người ta đồn thổi, chứ mẹ không muốn con vì vậy mà khiếp sợ.

Lạc Mai lắc đầu, nói:

- Con không sợ đâu. Những gì mẹ dạy bảo, con sẽ ghi nhớ và làm theo, thì chắc chắn không có gì xảy ra, đúng không?

- Nhưng mà... Nếu như... Mẹ nói là nếu như...

Bà Diên Phương ngập ngừng một chút tiếp:

- Nếu như trong đêm khuya khoắc mà con có nghe tiếng gì lạ thì... Con cũng đừng có sợ hãi nhé?

Lạc Mai gật đầu.

- Vâng, có thể đó là ảo giác thôi? Con nhìn lầm.

Bà Diên Phương và bà Ánh Tuyết không hẹn cùng đưa mắt nhìn nhau. Bà Ánh Tuyết nghi ngờ.

- Con nói vậy là sao? Đêm qua... Đêm qua... con đã nhìn thấy gì? Hay đã nghe thấy gì?

Lạc Mai yên lặng một chút nói:

- Vâng... Nhưng mà con cũng không xác định được... Con có cảm giác là... Lúc ấy bên ngoài cửa sổ có người... Hình như... Như con nghe được cả tiếng thở dài nữa.

Lạc Mai nhìn qua thấy gương mặt nặng nề của bà Diên Phương, vội vã giải thích.

- Có thể lúc đó gió to quá! Cành cây bên ngoài lay động làm con... Xin lỗi... Thật ra có lẽ con khéo tưởng tượng...

Bà Ánh Tuyết nắm lấy tay con gái, lòng xót xa.

- Đúng!. Có nhiều khi ta bị sự tự kỷ ám thị. Nhất là lúc rối rắm trong lòng... À mà giả sử có ma quỷ đi nữa, nếu chúng ta đừng có đụng chạm đến họ, thì chắc chẳng có chuyện gì phải lo. Như lời mẹ chồng con nói. Oan hồn ở nhà họ Kha này phần lớn tập trung ở Lạc Nguyệt Hiền... Họ là nam hay nữ gì cũng mặc. Mong là họ yên nghỉ... Chẳng quấy động ai.

Lạc Mai yên lặng lắng nghe lời dặn dò của mẹ. Vâng, nếu như tin đồn là có thật... thì con người chết đi rồi, phần hồn cũng còn quanh quẩn đâu đó. Chết và sống là hai trạng thái chỉ chia cách nhau bằng một cánh cửa như vậy phải chăng... Đêm đen và bóng tối là chìa khóa để mở cửa đến với hồn ma? Nghĩ đến đây bất giác, Lạc Mai quay lại nhìn đôi cánh cửa đang khép kín Cẩm Môn.

Và với một tâm trạng bàng hoàng, buồn thảm. Một ngày trôi qua. Lạc Mai chờ đợi đêm tối đến.

Hôm ấy. Gió vẫn vi vu bên ngoài, bóng cây lay động. Lạc Mai cẩn thận lắng nghe, phân tích như cố tìm một sự khác lạ. Nàng chờ đợi rất lâu mà chẳng thấy động tĩnh gì. Đêm lại sắp tàn... Lạc Mai buồn bã xoa tóc nàng bước đến bên bàn trang điểm nhìn vào gương và muốn đi ngủ.

Trên bàn trang điểm, tấm vải thêu và túi đựng tiền vẫn còn đó. Nó nằm yên bên nhau như đôi bạn. Lạc Mai thở dài đầu bèn bồng với bao ý nghĩ lạc lõng. Bất chợt, Lạc Mai giật mình. Nàng vừa nhìn thấy qua gương. Một bóng người đứng bên ngoài cửa sổ... Người đó đang nhìn nàng!

Chắc chắn là Lạc Mai không nhìn sai, không hoa mắt! Cái người kia có

mang cả mặt nạ! Vâng, mặt nạ... Mà chiếc mặt nạ đó đã một lần Lạc Mai nhìn thấy. Đó là chiếc mặt nạ mà Khởi Hiên đã mang trong cái đêm lễ vũ hội hóa trang, cũng ở làng Vụ Sơn này cái lần gặp gỡ đầu tiên...

Chàng đã quay về rồi ư? Đúng là chàng! Lạc Mai kinh hãi pha lẫn mừng rỡ, quay lại.

- Anh Khởi Hiên!

Nhưng khi Lạc Mai nhìn lại ngoài cửa sổ, thì người mang mặt nạ biến mất.

- Anh Khởi Hiên!

Lạc Mai lại gọi lớn lần nữa... Nhưng trả lời cho Lạc Mai chỉ có tiếng gió hú, tiếng cành cây chạm vào nhau.

- Anh Khởi Hiên!

Lạc Mai tuyệt vọng...

Không! Không thể thế này được! Anh không có quyền bỏ em như thế này... Anh vô tình vậy sao? Lạc Mai chạy vội ra mở cửa hấp tấp băng qua thềm vào con đường trải sỏi của vườn hoa.

Vừa chạy trong bóng đêm, Lạc Mai vừa gọi:

- Anh Khởi Hiên! Anh hãy quay lại đây! Nếu hôn anh có linh thiêng, anh biết tội nghiệp em phải mòn mỏi đợi chờ thì anh phải ra đây gặp em... Để em được trong thấy anh... Anh Khởi Hiên! Đừng tàn nhẫn quá... Hãy để cho em được nói với anh đôi câu... đừng có trốn lánh em nữa... Anh Khởi Hiên...

Lạc Mai loạng choạng chạy trong đêm tối... Vừa khóc vừa gào. Lạc Mai giống như cây đàn đang căng thẳng chực chờ đứt. Tiếng khóc của Lạc Mai kinh động cả màn đêm. Bà Ánh Tuyết vội vã chạy ra, nhìn thấy cảnh đó, hiểu ngay.

Bà ôm lấy Lạc Mai vào lòng cố vỗ về, muốn anh chứng cho Mai biết đó chỉ là ảo giác, nhưng Lạc Mai lắc đầu nói:

- Không! Đây không phải là ảo giác, chính mắt con đã trong thấy anh Khởi Hiên cơ mà? Buổi sáng nay không phải là ở trước Lạc Nguyệt Hiên mẹ đã từng nói là mong các hồn ma ở nhà họ Kha này được an nghỉ. Có nơi nương tựa ư? Như vậy mẹ rõ ràng là mẹ cũng tin có thế giới vô hình sao mẹ lại chẳng tin những gì con nói?

Những điều bà Ánh Tuyết nói ban sáng, chẳng qua chỉ để rào đoán trước sau, để dọa cho Lạc Mai lo sợ mà tránh đừng léo hánh đến Lạc Nguyệt Hiên thôi. Để cái bí mật phía sau đôi cửa đóng kín đó không bị khám phá, chứ đâu ngờ nó lại tạo ra tác dụng ngược.

Bà Ánh Tuyết vừa buồn vừa đau xót.

- Nếu sớm biết thế này, mẹ đã không nói gì cả, để con không bán tín bán nghi, không bị ảnh hưởng!

Lạc Mai lại cãi:

- Không phải là bán tín bán nghi. Bởi vì tuy chỉ mới phát ngang, nhưng mà...

- Tại con suy nghĩ nhiều quá... Với lại lúc nào cũng tư tưởng đến thằng Khởi Hiên. Vì vậy chỉ cần nghe tiếng gió thổi, con tưởng đó là tiếng thờ dài, thấy bóng cây lay động... Con tưởng là bóng người mang mặt nạ... Tất cả những gì chúng ta nghĩ tới nhiều quá, đều có thể biến thành sự thật cả.

Bà Ánh Tuyết chậm rãi nói, bà thương xót nhìn con.

- Tội nghiệp cho con tôi! Con đã đau khổ nhiều quá rồi, nếu cứ để hồn ma khuấy phá thế này. Con càng đau khổ, mẹ càng không yên tâm... mẹ không muốn chuyện này tiếp tục xảy ra. Con hiểu ý mẹ không?

Có đúng là ảo giác không? Hay là sự thật? Lạc Mai ngồi dậy, đưa mắt nhìn quanh. Không có gì chần chẫn cả. Mai lắc đầu rồi gật đầu với mẹ. Có lẽ... Mẹ nói đúng... Minh nghĩ ngợi nhiều quá mới đưa đến sự việc thế này thôi.

o0o

Mọi chuyện tưởng đã êm. Vậy mà chỉ hai hôm sau. Cái con Tiểu Bội nó cũng cho biết là... Nó trông thấy ma.

Buổi tối hôm đó, nó định xuống nhà bếp, mang thức ăn tối lên nhà cho Lạc Mai. Nhưng vì mới đến, chưa quen thuộc đường xá. Trăng lại mờ, thay vì nó đến Ngâm Phong Quán. Nó lại lạc sang Lạc Nguyệt Hiên... Và trên đường nó chợt trông thấy một chiếc lồng đèn... Chiếc đèn không có ai cầm cả, nó leo lét và hướng về phía Cẩm môn... Nó như bay đi một mình.

Lúc đó, Tiểu Bội đã hồn phi phách tán, nó ném cả giỏ thức ăn trên tay và sợ hãi chạy về Ngâm Phong Quán mặt cắt không còn một chút máu.

- Ở đây rõ là có ma! Chiếc đèn lồng của ma đấy!

Nó vừa run rẩy kể cho Lạc Mai nghe vừa thối mắt.

- Con cũng không ngờ ma quỷ mà cũng xài đèn lồng nữa. Nhưng chắc chắn đây không phải là người. Vì người ai dám đi phía Lạc Nguyệt Hiên trong lúc trời tối như vậy?

Lạc Mai khi thấy nó vẫn còn khóc, trấn an con bé:

- Thôi bây giờ hoàn toàn vô sự rồi phải không? Tối nay tại mi đi lạc qua vùng cấm địa, nên mới gặp chuyện đáng sợ như vậy. Từ nay sắp lên, đừng có đi đêm một mình... Bây giờ ta cũng không thấy đói rồi, khỏi phải mang cái gì nữa. Mi vẫn bình an là ta vui...

Tiểu Bội lấm lét nhìn lên.

- Vậy là... Vậy là... Cô không tin em gặp ma thật sao?

- Tin chứ!

Tiểu Bội mở to mắt.

- Thế... Thế cô không sợ à?

Lạc Mai chỉ cười chứ không đáp.

Bởi vì... Lạc Mai chẳng những không sợ mà còn chờ đợi, hy vọng. Vâng, bây giờ Lạc Mai đã hiểu ra rồi, cái âm hương cách trở không có nghĩa là gì khác. Mà ta tin hay không tin. Sống và chết chẳng qua chỉ là một cách thay đổi bên ngoài. Người chết đi có nghĩa là liả bỏ cái xác trần... Tình yêu vẫn còn đó Lạc Mai tin như vậy. Nếu cái tình yêu mà Lạc Mai dành cho Khởi Hiên vẫn còn đó. Không thay đổi, thì cái ngăn cách giữa trần gian với thiên đàng chẳng có nghĩa nữa. Lạc Mai có thể không nhìn thấy cái xác trần của Khởi Hiên. Nhưng sức mạnh của tình yêu sẽ vượt lên tất cả. Hai người sẽ đạt đến trạng thái tiếp xúc tâm linh với nhau. Không nghe được tiếng nói vẫn có thể cảm nhận... Đó là sự thật! Lạc Mai nghĩ và tin tưởng Khởi Hiên vẫn tồn tại. Tồn tại ở khắp mọi nơi.

Sau khi Tiểu Bộ đi rồi. Lạc Mai bước đến bên bàn thờ, nàng đốt nén hương trước bài vị của Khởi Hiên và nói.

- Từ đây về sau... Em sẽ không còn nghi ngờ hay sợ hãi. Em cũng biết mình không còn cô đơn... Em sẽ sống một cách bình thản và hạnh phúc và hạnh phúc. Vì em biết là... Lúc nào anh cũng có mặt bên cạnh em...

Khói hương lan tỏa từ bàn thờ ra bốn phía. Lạc Mai nhìn theo khói thờ dài. Khói nhờn nhờn như hồn chàng đang quyện lầy, ôm lầy...

Lạc Mai nhắm mắt lại, Bình an và hạnh phúc.

Nhưng cái bình an và hạnh phúc đó kéo dài được bao lâu? Bởi vì đây là một chuyện không bình thường... Sống và chết không cùng một thế giới.

Lạc Mai có chồng, nhưng chồng lại thuộc cõi âm!

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nỗi khổ của Lạc Mai đã tìm được chỗ phát tiết, nên nó tạm lắng. Trong khi đó nỗi buồn của Khởi Hiên lại âm ỉ cháy, lan rộng dần ra. Nhiều lúc nó muốn bùng lên thành ngọn.

Rõ ràng là đám cưới dành cho Khởi Hiên. Vậy mà hôm đó. Khởi Hiên chỉ được núp phía sau bình phong, để lặng lẽ nhìn Lạc Mai ôm tấm bài vị mang tên mình, làm lễ ra mắt trời đất, tổ tiên.

Rõ ràng Lạc Mai đã là vợ. Mà chú rể Khởi Hiên phải nép trong bóng tối, chỉ được nhìn vào phòng hoa chúc buồn rầu... Rõ ràng là cả hai được cùng chung sống dưới một mái nhà, mà Khởi Hiên lại không thể đến gần. Không được lộ diện. Chỉ đứng xa xa, ẩn trong chiếc mặt nạ như một bóng ma để theo dõi. Để đau lòng mà trông thấy Lạc Mai, mơn mớn tuổi xuân lại phải chịu đựng cảnh góa bụa giả tạo. Sống bên cạnh cái bài vị vô tư.

Yêu nhau mà không được ở với nhau. Nhớ nhau lại không tương ngộ... Những ngày tháng như vậy đối với Khởi Hiên là những ngày nhục hình. Khởi Hiên phải chiến đấu một cách vất vả với chính mình. Khởi Hiên phải sống trong mâu thuẫn. Vừa muốn xuất đầu lộ diện để an ủi Lạc Mai. Vừa sợ hãi vì chuyện chạm mặt. Ta là người sống, nhưng lại như chết rồi! Khởi Hiên nghĩ. Về những bức rức, băn khoăn đó dày vò Khởi Hiên làm Khởi Hiên đau khổ nhiều lúc Khởi Hiên đâm lo... Một lúc nào đó không kèm chế được. Rồi thì... chuyện gì xảy ra? Nghĩ tới bao nhiêu thứ... Khởi Hiên thấy nếu mình mà chết đi không chừng hay hơn nhiều? Vì tránh được bao nhiêu dày dò đau khổ.

Thực ra, nhiều lúc Khởi Hiên cũng giật mình. Khởi Hiên có cái ảo giác là mình chết thật. Và Lạc Nguyệt Hiên chính là nắm mộ lớn chôn chàng... Bởi vì thế giới của Khởi Hiên là đêm là bóng tối. Còn ban ngày? Khởi Hiên phải ẩn mình đi.

Ngày ẩn đêm xuất hiện. Vậy là ma chứ gì? chỉ có bóng đêm buông xuống. Khởi Hiên mới rời khỏi Lạc Nguyệt Hiên mới dám đi đến bên khung cửa sổ phòng Lạc Mai, chỉ để được ngắm nàng trong giây phút rồi thôi. Bao nhiêu đó cũng đủ bù đắp cả một ngày ẩn mình chui rúc chờ đợi.

Nhưng bây giờ thì... Khởi Hiên thấy không thể sống mãi như vậy được. Cần phải chấm dứt những mâu thuẫn đau khổ đó. Đã quyết xóa tan hình bóng mình trong cuộc đời nàng, thì còn tiếc rẻ gì? Để đêm đêm xuất hiện ngoài khung cửa? Đã quyết định để Lạc Mai ôm bài vị làm chồng còn khiến nàng phải tư tưởng chuyện đâu đâu... Tối hôm qua, khi trùm áo

đen cầm lồng đèn đi trên đường. Khởi Hiên còn khiến Tiểu Bội sợ hãi, ngỡ là gặp ma... khiến cho Lạc Mai càng mơ tưởng chuyện hoang đường, dặt thêm mối tình âm dương cách trở.

Khởi Hiên suy nghĩ và thấy là mình mâu thuẫn quá! Muốn thời gian giúp Lạc Mai dần dần quên lãng mà cứ khơi dậy mãi... Khởi Hiên thấy không thể để Lạc Mai tiếp tục sống trong hoang tưởng với hồn ma như vậy. Bởi vì như thế sẽ không bao giờ mang lại hạnh phúc thật sự cho Lạc Mai... quấy rầy mãi kiểu này, có nghĩa là vô tình cưỡng bức Lạc Mai chờ đợi, phí hoài tuổi xuân. Cũng có nghĩa là bắt nàng phải ở góa giả tạo suốt đời.

Vì vậy Khởi Hiên quyết định. Bắt đầu từ hôm nay chàng sẽ phải thật sự biến mất khỏi cuộc đời Lạc Mai, để Lạc Mai không có dịp liên tưởng đến chàng nữa. Khởi Hiên sẽ cố gắng tránh ra mặt, không quấy rầy để Lạc Mai khỏi khơi đèn bắt bóng. Chàng cần thật sự biến mất trên cõi đời.

Quyết định thì dễ nhưng thực hành lại là cả vấn đề. Liệu Khởi Hiên có làm được điều đó không?

Vì Khởi Hiên sống cách ly với mọi người, nên để phục vụ cho cuộc sống của Khởi Hiên cần có Tử Yên.

Tử Yên tự nguyện làm việc đó, không phải vì bị ép buộc... Cô ta đã phục vụ Khởi Hiên với cái tình cảm vượt hơn giới hạn chủ và tớ.

Tử Yên vui vẻ, chịu khó, không ai rõ tại sao Tử Yên phải như vậy. Nhưng Tử Yên đã hết lòng chăm sóc cho Khởi Hiên... Đúng ra với cái hiểu biết và lương tri con người. Khởi Hiên phải cảm động, quý trọng Tử Yên mới phải, nhưng chẳng hiểu tại sao Khởi Hiên lại chẳng làm được việc đó, trái lại cứ thường xuyên cau có lúc gặp chuyện bực dọc hay phẫn nộ, hành hạ Tử Yên. Hình như Khởi Hiên chỉ xem Tử Yên như một thứ tôi đòi có bổn phận phục vụ mình. Nhiều lúc Khởi Hiên bình tâm cũng nghĩ lại, muốn tỏ ra biết điều, nhưng chẳng hiểu sao không thay đổi thái độ được, trái lại còn gây khó khăn cho Tử Yên nữa.

Rõ ràng là thông minh lanh lợi như Tử Yên, thì cũng chẳng có nghĩa vụ gì để phải chịu đựng, chia sẻ buồn thảm với Khởi Hiên, phải cùng táng trong cái nấm mộ Lạc Nguyệt Hiên. Vậy mà Tử Yên càng ngoan ngoãn chiều lụy, Khởi Hiên càng thấy khó chịu bực dọc. Tại sao?

Phải nói, Khởi Hiên chẳng hề có thành kiến gì với Tử Yên, tất cả chẳng qua là do mặc cảm. Vâng, Khởi Hiên nghĩ với tấm thân tàn của mình, người ta chỉ thương hại... Vì vậy... Tất cả chỉ tại tấm thân tàn phế. Khởi Hiên không muốn nhìn thấy nó. Khởi Hiên muốn hủy diệt cho nó đỡ sồn mắ hơn hủy diệt bản thân và mọi thứ chung quanh cho sạch hết.

Hôm ấy. Khởi Hiên lại hát đồ chén súp mà Tử Yên đã gắng nấu thật ngon hầu chàng.

Hùng Đạt và Vạn Lý tình cờ ghé ngang thăm, vừa đến cửa đã nghe thấy tiếng quát tháo của Khởi Hiên.

- Tôi có chết đói cũng mặc tôi! Nào có cần cô an ủi? Lo lắng chăm sóc làm gì? Cô lấy tư cách gì mà bắt buộc tôi phải uống thuốc? Tư cách gì? Tôi chẳng cần cô! Cô đừng chen vào đời tư tôi. Cô phải biết thân phận mình. Cô chỉ là một đầy tớ, một con a đầu thôi. Rõ chưa?

Hùng Đạt nghe qua là bất bình. Nếu chàng là Tử Yên chàng đã phản ứng ngay. Ai cũng có tự ái chứ, quá lắm! Nhưng Đạt lại thấy Tử Yên chẳng phản ứng, chỉ lẳng lẳng ngồi xuống nhật những mảnh vỡ, rồi lẳng lẽ rút lui. Đợi Tử Yên lui vào trong, Hùng Đạt mới lên tiếng.

- Anh sao vô lý như vậy? Tại sao có thể cư xử với Tử Yên cách đó được chứ? Gần như lúc nào anh cũng muốn sỉ nhục cô ta. Anh có biết là từ lúc anh bị phỏng nặng. Người bỏ công bỏ sức nhiều nhất để lo cho anh là ai không? Chẳng màng phiền hà, hôi hám, cực khổ, lại phải chịu đựng sự quát tháo, con bực dọc vô cớ... Có ai thậm trách như vậy? Thế mà anh còn không biết điều... Anh khinh bỉ, coi thường, nhiec mắ người ta là đầy tớ. Anh có thể xử dụng những ngôn từ như vậy được sao?

Khởi Hiên cũng biết mình sai nhưng lời của Hùng Đạt làm khơi sâu vết thương trong lòng chàng. Khởi Hiên chột nổi cơn thịnh nộ.

- Vâng! Tôi là quái vật không biết, không phân biệt được ân oán gì hết. Con người tôi bị cháy tiêu hết rồi. Tôi chẳng còn lại gì ngoài chút cảm giác, suy nghĩ. Nhưng mà... Cậu phải biết, nếu cậu không biết thì bây giờ hãy nghe tôi nói đây...

Khởi Hiên loạng choạng đi về phía cửa, chỉ tay ra ngoài.

- Nào phải tôi là kẻ vô tình? Tôi biết tôi lắm chứ, chính vì còn lương tâm mà... mà...

Khởi Hiên run rẩy...

- Cậu có thấy cái cô gái này... đã làm tất cả, đã hy sinh tất cả vì tôi không? Cô ấy đẹp thông minh. Đâu thể nào lãng phí cả cuộc đời cho một thân ma như tôi chứ... Không được! Tôi không muốn hại đời cô ta... Tôi không muốn cô ấy chôn đời mình trong cái Lạc Nguyệt Hiên này. Tôi muốn đuổi cô ấy đi! Anh hiểu ý tôi rồi chứ?

Hùng Đạt còn ngỡ ngàng, nhưng Vạn Lý thì rõ, chàng rất cảm thông với bạn.

Vạn Lý khoanh tay trước ngực, cố nén xúc cảm nói:

- Tôi biết, bạn không muốn hại đời Tử Yên, cũng giống như không muốn hại đời của Lạc Mai, nhưng mà phương cách làm của bạn lại không đúng, bạn không nhìn thấy điều đó sao?

Và ngưng lại một chút Lý tiếp:

- Này nhé. Những ngày gần đây... Bạn cứ tự xem mình là thuốc độc, không muốn mọi người đến gần, kể cả tôi, người bạn thân nhất của bạn. Nhưng mà bạn lại không nghĩ. Người khác nào có cùng cảm nghĩ như bạn đâu. Họ chỉ sợ bạn cô đơn. Họ nghĩ là bạn cần bạn như họ. Chính vì vậy mà Tử Yên mới phải âm thầm rơi lệ. Lạc Mai phải chịu sống cô đơn với bóng người chồng ma... Bạn bảo là bạn không muốn hại họ, nhưng thật ra chuyện đó sờ sờ trước mắt. Cách làm của bạn chẳng những không giải thoát được ai, mà còn khiến người ta bị tổn thương.

Nói xong, chẳng đợi phản ứng của Khởi Hiên, Vạn Lý bỏ đi vào trong tìm Tử Yên.

Tử Yên đang ngồi lui cui quạt lửa nơi bếp lò. Nàng lo nấu thuốc cho Khởi Hiên thì có tiếng chân phía sau. Tử Yên quay lại thấy Vạn Lý, cười chào, rồi tiếp tục công việc. Vạn Lý chọn chiếc ghế gần đây ngồi xuống, yên lặng ngắm Tử Yên, rồi nói.

- Thôi cô hãy quay về với công việc hầu hạ cho Kha lão phu nhân đi, còn

Khởi Hiên hãy dành cho người khác. Như vậy tôi thấy ổn hơn.

Tử Yên nghe Lý nói giật mình, quay lại

- Sao vậy? Tôi đã làm gì? Đừng... Đừng thay tôi... Lão phu nhân rất quý trọng ý của anh. Nếu anh mà đề nghị như vậy. Tôi sẽ không còn cơ hội để phục vụ thiếu gia nữa. Tôi biết là thiếu gia nóng tính, tôi lại phục vụ chưa giỏi. Nhưng tôi hứa với anh tôi sẽ cố gắng. Tôi sẽ làm hết sức mình... Tôi sẽ cố gắng không để thiếu gia bực mình. Tôi sẽ lưu tâm chuyện ấy.

Vạn Lý lắc đầu

- Vấn đề ở đây không phải chỗ đó. Tử Yên đã làm tròn trách nhiệm của mình, làm tốt nữa là khác. Nhất là từ sau khi trận hỏa hoạn xảy ra. Tôi hiểu hết những gì mà Tử Yên nghĩ...

Tử Yên giật mình.

- Anh nói vậy là sao?

- Cái đêm hôm ấy. Cô bắt chấp mọi thứ chạy vào phòng trị bệnh của tôi. Mặc tôi ngăn cản, cô vẫn sẵn sàng phục vụ tôi mọi thứ. Rồi suốt cái thời gian Khởi Hiên nằm trên giường bệnh. Nhiều lúc tôi phát hiện, cô đã lặng lẽ khóc. Nhưng cô cũng thật can đảm cô không sợ những vết phỏng chảy nước vàng, dơ bẩn, có mùi, cô cũng chẳng hề than mệt. Một mình tận tụy phục vụ chăm sóc dứt thức ăn đồ uống và thuốc cho Khởi Hiên... chuyện đó quả là... Nếu không có một tình cảm đặc biệt thì không làm sao làm được... Cũng như nếu chẳng có tình yêu mãnh liệt, cũng chẳng làm gì được.

Vạn Lý ngưng lại, Khói từ sắc thuốc tỏa ra che kín khuôn mặt Tử Yên. Vạn Lý lại tiếp.

- Tôi cũng biết là lời nói thẳng của tôi, làm Tử Yên khó chịu nhưng Tử Yên phải biết tôi rất thật tình khi khuyên can. Bởi vì với cái tình cảm vô vọng đó... Người thông minh như Tử Yên hẳn phải sớm biết mà rút lui, để khỏi phải lún sâu xuống hố như vậy chỉ đau khổ thêm.

Tử Yên ngồi sau màn khói, nhìn lên.

- Anh nói cái gì vậy? Cái gì mà vô vọng? Cái gì mà sớm rút lui.

Rồi Tử Yên như hiểu ra, đứng bật dậy.

- Anh nói cái gì? Anh tưởng là tôi tận tâm phục vụ nhị thiếu gia như vậy là có mưu đồ, là để được làm chủ nhân của Lạc Nguyệt Hiên này à?

Vạn Lý vội vã đứng dậy.

- Cô đừng có vẻ quá xúc động như vậy...

- Sao lại không xúc động được? Khi anh đã nhận định sai về con người tôi như thế?

Tử Yên nói với nước mắt lưng tròng.

- Ai cũng biết là cái nỗi đau đớn lớn nhất của Nhị Thiếu Gia là trong cơn hỏa hoạn vừa qua lửa đã tàn phá khuôn mặt của ông ấy, làm ông ta đau khổ khi nghĩ mình không còn xứng với cái đẹp của vợ mình. Cái nỗi đau kia ai không thương cảm? Ngay cả tôi nếu có thể làm được, tôi cũng có ý định lột cái mặt mình đắp lên cho Nhị Thiếu Gia. Tôi cũng tức là mình không nói kết hợp lại với nhau được. Nói ra thì anh không tin. Chớ trong đầu tôi chỉ có hai cái ý niệm, một là sức khỏe và hai là hạnh phúc của Nhị Thiếu Gia. Và vì vậy sự phục vụ của tôi hoàn toàn là tự nguyện chớ chẳng có mưu đồ, nếu tôi mà có ý muốn nắm ghé cái vị trí mà anh đã nghi ngờ, thì xin trời tru đất diệt tôi đi. Vì vậy, xin anh hãy rút lại lời đoán. Vì nó hoàn toàn sai.

Vạn Lý chăm chú nhìn Tử Yên như dò xét:

- Tôi hiểu lầm Tử Yên à? Tôi không phải nói Tử Yên có mưu đồ... Chẳng qua tôi nói thế là vì muốn Tử Yên được an toàn hơn, do tôi thấy Tử Yên nhiều lúc không bảo vệ được tình cảm mình. Không phải chỉ có tôi mà Khởi Hiên cũng nhìn thấy điều đó... Mà như vậy dễ bị xúc phạm lắm.

Tử Yên chau mày:

- Nhị thiếu gia cũng thấy như vậy à? Nhị thiếu gia đã nghĩ là... Tôi tự

nguyện phục vụ ông ấy là gì... nặng tình cảm ư? Ông ấy sợ tôi chiếm đoạt cái vị trí của Lạc Mai nên luôn luôn nổi cáu phải không?

- Cái trạng thái tâm lý đó là có thật! nói cho đúng hơn Khởi Hiên muốn có một người phục vụ bình thường với bốn phận hơn là cô, chẳng hạn như Lạc Mai, nhưng vì mặc cảm tự ti trước hình hài mình, Khởi Hiên sợ Lạc Mai khổ không hạnh phúc. Tương tự, Khởi Hiên cũng không muốn phá hoại hạnh phúc của cô hay bất cứ người con gái nào khác... Nhưng hẳn ta không biết phải hành động như thế nào, phản ứng thế nào cho phải đạo. Kết quả là càng lúc càng tạo cho mình cái vỏ bọc kỳ cục, bất bình thường, dễ nóng, dễ giận, chẳng ai đến gần được... Làm mọi người chán ghét... Mà Khởi Hiên có làm vậy chẳng qua chỉ là để ngăn chặn, không để cho một đáng tiếc nào nảy sinh.

Rồi Vạn Lý cười buồn, tiếp.

- Vì vậy cô có biết không? Khởi Hiên đã mang trong người đến hai chiếc mặt nạ, một chiếc mang ở mặt để người khác nhìn không ra, một chiếc khác mang trong tim, để ai lại gần.

Tử Yên khẽ nói.

- Thì ra là vậy! Thì ra là vậy...!

Vạn Lý nhìn Tử Yên rồi hỏi.

- Thế nào? Cô vẫn không thay đổi ý định chứ?

Tử Yên đáp nhanh:

- Tôi không có ý gì để thay đổi. Tôi chỉ làm hết vai trò của một đũa đầy tớ, một A đầu phục dịch chủ... Nhưng dù gì thì tôi cũng cảm ơn những điều khuyên bảo của anh. Từ đây về sau tôi sẽ hành động cẩn thận hơn.

Vạn Lý pha trò:

- Cẩn thận hơn là sao? Có nghĩa là bị bức hiếp, la hét thế nào cũng cam chịu, không rên la, cắn răng nhịn nhục.

Tử Yên yên lặng, Vạn Lý kêu lên.

- Nếu vậy thì không được, tôi đã hết lời thuyết phục, không những chẳng giúp ích được gì mà còn hại thêm cô. Sao vậy? Không lẽ cô cũng giống như Lạc Mai, bị bệnh hoang tưởng?

- Đừng có mang tôi ra so sánh với bà ấy. Tôi không xứng! Hoàn toàn không xứng!

Tử Yên lắc đầu, rồi tiếp.

- Anh hoàn toàn không biết... Nhưng mà thôi được rồi, anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, tôi không có ý kiến!

Và trong đôi mắt của Tử Yên chợt hiện lên cái nhìn u ám kỳ lạ, làm Vạn Lý phải ngại ngùng.

Vạn Lý nói:

- Thôi vậy cũng được! Mấy tháng qua, chúng ta đã vì Khởi Hiên mà hành động. Tôi nghĩ sự hợp tác đó đã giúp ta gần gũi nhau hơn, bạn bè hơn. Không ngờ Tử Yên vẫn coi tôi như người xa lạ không muốn tôi góp ý gì hết. Vậy thì tôi sẽ không góp ý nữa.

Nói xong, Vạn Lý đứng dậy, bỏ đi. Tử Yên ngẩn người nhìn theo, Tử Yên định kêu lại, nhưng chẳng hiểu tại sao lại thôi. Nhưng Vạn Lý chỉ đi được mấy bước, không biết nghĩ sao dừng lại. Vạn Lý quay lại nói:

- Có lẽ vì... Tôi là thầy thuốc... Vì vậy không thể làm lơ trước người khác. Thôi thì thế này... Khi nào Tử Yên thấy mình bị “chấn thương” thật sự cứ gọi tôi. Tôi sẽ có mặt ngay để chữa bệnh cho nhé?

Nói xong Vạn Lý mới bỏ đi luôn.

Tử Yên nhìn theo, mãi cho đến lúc Vạn Lý khuất bóng. Bây giờ Tử Yên lại cảm thấy lòng trở nên nặng nề hơn.

-----oOo-----

Chương 15

Tết đoàn ngộ.

Ngày tết đoàn tụ cả nhà.

Trên bàn ăn tối nhà họ Kha. Con cháu tụ họp đầy đủ. Chỉ thiếu vắng một mình Khởi Hiên.

Kha lão phu nhân đốc hối bọn gia nhân bày thức ăn lên đầy bàn, mặt khác động viên Lạc Mai ăn cho nhiều cho no. Lạc Mai thấy nội chồng hôm nay vui vẻ quá, nên cũng cố tỏ ra sốt sắng. Lạc Mai gấp lấy một miếng thịt quay ướp mật ong cho vào chén.

Lão phu nhân trong thấy, nói.

- Cái thằng Khởi Hiên nó cũng ưa món thịt quay lắm đấy!

Và rất tự nhiên bà quay qua bà vú phía sau lưng.

- Này để một đĩa đây cho nó nhé!

Mọi người nhìn nhau. Kha lão phu nhân biết lỡ lời, Tử Yên lạnh trí.

- Vâng, lát nữa mang cái đĩa thịt quay đấy vào phòng mợ hai, đặt lên bàn thờ cho cậu!

Mọi người nhẹ nhõm. Lạc Mai thì không để ý, vì đang thả hồn với bao ý nghĩ. Lời Tử Yên đưa Lạc Mai trở lại với thực tại. Lạc Mai nói.

- Không phải chỉ một món anh ấy yêu thích, mà tất cả các món khác cũng dọn lên. Hôm nay là ngày đoàn tụ gia đình. Ngày vui, không có anh Khởi Hiên ở đây, nhưng anh ấy cũng phải có phần, phải dọn ngay cho anh ấy.

Ông Sĩ Bằng và bà Diên Phương vội sai bọn a đầu làm theo ý Lạc Mai.

Lúc đó, Lạc Mai mới nâng ly lên, cười nói.

- Chúng ta kính anh Khởi Hiên một ly này!

Rồi Lạc Mai nâng ly rượu lên nốc cạn, Lạc Mai lại rót đầy một ly khác, tiếp.

- Còn ly này, tôi xin thay mặt chồng tôi, kính lại quý vị một ly.

Và Lạc Mai cạn tiếp một ly.

Lúc Lạc Mai ngồi xuống, đã thấy đầu choáng. Bà Ánh Tuyết thấy vậy, khuyên con không nên uống nhiều sợ sẽ say. Lạc Mai chỉ cười.

- Say à? Vậy càng tốt. Vì say con quên buồn, ngủ một giấc đến sáng, quên tất mọi việc.

Lạc Mai nói và nhớ lại. Lần đầu tiên gặp Khởi Hiên, cũng là lần nàng đã say. Chính vì say mới mở lòng thả con chồn lông trắng... Để rồi Khởi Hiên rượt đuổi theo, để rồi hai người gặp nhau. Nếu lần đó mà Lạc Mai không uống nhầm rượu. Có lẽ đã không có chuyện thả chồn, và như vậy cũng không có chuyện gặp Khởi Hiên... Và mọi chuyện đã đổi khác.

Nhưng nếu như vậy... Lạc Mai không có ngồi đây... Lạc Mai đã có một vị trí khác. Lạc Mai hạnh phúc hơn hay phải buồn hơn bây giờ? Không biết... hoàn toàn không biết... Nhưng Lạc Mai nghĩ, cuộc đời mà không có Khởi Hiên, chắc cũng chẳng có ý nghĩ gì đâu...

Vì vậy say thì cứ say, chẳng làm sao cả. Mọi thứ định mệnh cũng đã an bày...

Lúc về đến Ngâm Phong Quán, Lạc Mai say thật sự. Tiểu Bội đỡ Lạc Mai nằm trên giường, xong vội chạy ra ngoài nấu nước pha trà cho Lạc Mai giải rượu.

Nhưng Lạc Mai nào chịu nằm yên, Lạc Mai ngồi dậy và đi đến bên bàn thờ. Nhìn những đĩa thức ăn bày trên ấy, rồi nhìn lên bài vị. Lạc Mai gật gù nói.

- Anh Khởi Hiên... Anh từ từ dùng nhé... Em ngồi đây đợi anh ăn...

Rồi Lạc Mai ngẫm nghĩ gì đó nói thêm.

- Sai rồi... Lẽ ra phải mang những món này qua Lạc Nguyệt Hiên mới phải chứ? Anh ở bên ấy mà?

Nói là làm... Lạc Mai chắt hết thức ăn vào giỏ và loạng choạng đi về phía Lạc Nguyệt Hiên.

Những hàng cây cao che khuất ánh trăng. Con đường tối mò... Lạc Mai lại không mang theo đèn lồng, nên trong bóng tối, mọi thứ trở thành kỳ bí. Lạc Mai thấy trong cái yên lặng của đêm, ngoài tiếng bước chân của nàng, hình như còn có tiếng động gì khác. Lúc đầu Lạc Mai cho là ảo giác, không để ý, nhưng sau đó, Lạc Mai rõ ràng nghe thấy có tiếng cành cây gãy. Lạc Mai giật mình quay lại.

- Ai đó?

Và trong bóng tối, hình như có một bóng đen hiện rồi biến mất trong lùm cây. Lạc Mai căng thẳng.

- Anh Khởi Hiên đây phải không?

Lạc Mai mở to mắt tìm kiếm.

- Nếu là anh hãy ra đây đi?

Lạc Mai đợi nhưng chẳng thấy gì cả. Chỉ có tiếng gió đêm. Gió lạnh làm Lạc Mai tỉnh táo phần nào.

Lạc Mai nói và cầm chặt chiếc giỏ, nhìn quanh:

- Thôi được có lẽ là không phải Khởi Hiên. Không cần biết là ai. Tôi chỉ yêu cầu một điều, đừng có hù dọa tôi nữa...

Lạc Mai vừa nói vừa lui người. Lúc đó Lạc Mai có cái cảm giác lạnh lạnh cột sống.

Chung quanh một màu đen tối, phía sau Lạc Mai có một ao nước nhỏ. Nhưng vì Lạc Mai không biết rõ địa hình, lại là đêm tối, nên khi bước lùi, Lạc Mai không biết nguy cơ đã hiện diện sau lưng.

- Tôi chỉ muốn mang giỏ thức ăn này sang Lạc Nguyệt Hiền cho chồng tôi... Tôi chỉ xin bày ở trước cửa cũng được. Chẳng quấy rầy quý vị đâu... Được chứ?

Vừa lúc đó bỗng có một cánh chim ăn đêm bay qua, nó buông tiếng kêu nào nuốt rồi vỗ cánh đậu trên cành làm Lạc Mai giật mình và không giữ được bình tĩnh nữa. Lạc Mai lùi tiếp để rồi mất thăng bằng, rơi xuống ao nước.

Nhưng, ngay lúc đó, một bóng đen lại xuất hiện, giữ kịp Lạc Mai trên bờ.

Cũng cùng phút giây đó. Gió lùa đến làm lay động cành cây. Bóng trắng lọt qua kẽ lá và soi tỏ khuôn mặt vừa cứu Lạc Mai. Lạc Mai giật mình! cũng chiếc mặt nạ cũ! Mặt nạ của Khởi Hiền lần đầu tiên gặp nàng!

Thời gian và không gian bỗng chốc lùi ngay về thời điểm cũ. Cái cảm giác quen thuộc ngày nào... Cũng bên bờ nước... Khởi Hiền đến kịp lúc cứu nàng. Tim Lạc Mai đập mạnh, Lạc Mai vừa mừng vừa sợ. Lấp bắp hỏi.

- Anh Khởi Hiền.

Lạc Mai đang ngỡ ngàng giữa thực và mộng thì Khởi Hiền đã hốt hoảng buông tay Lạc Mai ra, bỏ chạy. Cái gậy của Khởi Hiền không cùng nhịp với bước chân. Nhưng bất cần, Khởi Hiền thấy càng thoát khỏi Lạc Mai càng nhanh càng tốt.

Và Lạc Mai sau phút nghi ngờ, như hiểu ra, Lạc Mai đuổi theo. Bóng Khởi Hiền trước, Lạc Mai phía sau.

Khởi Hiền đi thẳng đến Lạc Nguyệt Hiền. Chàng hoảng hốt đến độ dùng vai đẩy mạnh đôi cổng chó không dùng tay. Lọt được vào trong là Khởi Hiền cày ngay cửa lại, thở dốc.

Ở ngoài Lạc Mai vừa đến, là cổng đã khép kín. Lạc Mai động cửa, gào.

- Anh Khởi Hiền! Mở cửa! Mở cửa cho em!

Khởi Hiền đứng bên trong nghe rất rõ, tim còn đập mạnh. Không được!

không được! Ta mà xuất đầu lộ diện thì Lạc Mai sẽ nhận ra ta ngay!

- Tại sao anh lại bỏ mặc em? Tại sao anh lại trốn lánh?

Tiếng Lạc Mai đứng bên ngoài gào khóc.

- Anh ra đây đi! Anh Khởi Hiên! Em van anh mà... Anh đừng có trốn trong cảm môn mà bỏ mặc em bên ngoài...

Bàn tay của Khởi Hiên giữ chặt lên thanh cài cửa, chàng cố cắn răng để những giọt nước mắt không trào ra. Giọng của Lạc Mai vẫn vọng đều đều.

- Em biết, mọi người sống và chết có khoảng cách, âm gian và dương thế là hai vùng khác biệt... Không thể giao tiếp. Nhưng mà em biết anh còn thương em. Anh không đành bỏ em lại một mình, nên hồn anh cứ quanh quần để che chở, bảo vệ em. Hôm nay, trên đường mang thức ăn cho anh, nếu không có anh, em đã rơi xuống nước. Anh đã bất chấp sự phân cách. Tuy anh mang mặt nạ để em không nhìn mặt. Tuy anh không nói một lời, nhưng em biết đúng là anh. Vì cái mặt nạ quen thuộc đó đã biểu thị. Nghĩa là anh còn hiện hữu trên cõi đời này, đúng không? Đúng không?

Khởi Hiên nghe và... Bất giác đưa tay lên sờ chiếc mặt nạ. Chàng chợt hiểu. Mọi chuyện bắt nguồn từ đây. Lạc Mai đã nhận ra chiếc mặt nạ này, chứ không phải nhận ra chàng. Khởi Hiên thở dài. Nhưng rồi một nỗi buồn vô cớ lại xâm chiếm hồn Khởi Hiên. Khởi Hiên cười cay đắng. Lạc Mai đã coi chiếc mặt nạ là chàng. Nó không còn là chiếc mặt vô tri nữa.

Bên ngoài cửa hình như chờ đợi, một lúc không thấy phản ứng. Tiếng Lạc Mai lại vang lên.

- Nếu anh không ra thì em sẽ vào đây!

Giọng Lạc Mai đầy cương quyết.

- Em sẽ dùng búa bửa đôi cánh cửa này ra, em quyết phá vỡ cái ngăn cách âm gian và dương thế.

Nói xong, Lạc Mai quay người định đi, chợt nghe tiếng “Két!” Rồi cánh cửa mở ra. Lạc Mai giật mình, quay lại.

- Anh Khởi Hiên!

Nhưng phía trong cửa, người mang nạng lại bước ra với chiếc mặt nạ. Anh ta phân vân một chút, nói:

- Thưa mợ... Tôi không phải là Nhị Thiếu Gia...

Bây giờ nhìn kỹ. Lạc Mai thấy đúng anh ta không có cái vóc dáng của Kha Khởi Hiên. Hoàn toàn không có. Kể cả giọng nói. Chỉ trừ chiếc mặt nạ!

Lạc Mai chợt thấy thất vọng như vừa rơi xuống núi. Mọi hy vọng tiêu tan, thay vào đó là cảm giác sợ hãi.

- Mi là ai?

Lạc Mai hỏi. Đôi chân run rẩy, Lạc Mai lùi mấy bước về sau.

- Mi là người hay là... là...

- Mợ đừng có sợ, tôi không phải là quỷ đâu. Giọng nói của kẻ lạ mặt vừa lo lắng vừa sợ.

- Tôi chỉ là một... một tay làm vườn trong trang trại này, tôi phụ trách, chăm sóc vườn hoa ở Lạc Nguyệt Hiên... Tôi được lệnh không ra ngoài, nhưng vì thấy giờ đã khá khuya không bị ai bắt gặp. Nên tôi đi ra và... Thật là có lỗi với mợ, có phải cái hình dạng của tôi đã làm cho mợ hai sợ hãi không?

Lạc Mai ngỡ ngàng nhìn gã rất lâu, Lạc Mai mới nói.

- Mi bảo... Mi là tay làm vườn trong nhà này... thế tại sao... tại sao mi lại... mang chiếc mặt nạ của anh Khởi Hiên?

- Dạ... đây là chiếc mặt nạ mà... Nhị Thiếu Gia đã cho tôi. Thật tôi không ngờ, nó lại đưa đến sự ngộ nhận... Đáng tiếc! Mợ hãy nhìn kỹ đi. Tôi nào phải là Nhị Thiếu Gia. Tôi cũng không phải là ma quỷ, tôi là người thật,

một tay làm vườn...

Khát khao rồi thất vọng, cả sự sợ hãi nữa, những tình cảm dồn dập đó làm Lạc Mai muốn vỡ tung Lạc Mai run rẩy quy xuống và không còn biết gì nữa...

o0o

Khi tỉnh lại, Lạc Mai thấy mình nằm trên giường. Chung quanh là bà Diên Phương, mẹ ruột Ánh Tuyết và Tiểu Bội. Họ thấy Lạc Mai mở mắt thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ vì tác dụng của rượu và nỗi xúc động quá mạnh ban nãy làm Lạc Mai vẫn thấy nhưc đầu. Nhưng những gì xảy ra thì Lạc Mai vẫn nhớ rất rõ.

Lạc Mai chống người ngồi dậy, câu đầu tiên Lạc Mai hỏi.

- Cái ông ở... Cái ông già ở Lạc Nguyệt Hiên đó. Cái ông già có mang chiếc mặt nạ là ai vậy?

Bà Diên Phương đang cầm ly nước định đưa cho Lạc Mai, nghe hỏi giật mình, nước trong ly sóng sánh. Bà vội nói.

- Ai? Lão già nào?

Nhưng rồi bà cũng lạnh trí:

- À đúng rồi. Cái ông làm vườn ở Lạc Nguyệt Hiên đấy phải không? À ông ta tên là Tiểu... không phải, tên là lão Kha.

Lạc Mai lẩm bẩm:

- Lão Kha à? Có người thật ở đấy ư? Thế mà tôi tưởng là mình nằm mơ...

Tiểu Bội không dẫn được, chen vào:

- Đúng là như vậy. Tối hôm qua, cô say rượu, cô đi thẳng tới đó. Cô bị cái hình thù kỳ quái của ông ta làm khiếp sợ. Đừng nói chi cô, lúc chúng

tôi đến đây. Vừa nhìn thấy ông ta, là con đã điếng người. Nếu lúc đó không phải đi với đám đông, có lẽ con cũng đã ngã ra ngất xỉu. Sau đó con mới biết là ông ta không phải là quý, mà là người thật sự, nhưng thật là kỳ, cứ mang mặt nạ mãi trên mặt...

Bà Diên Phương quay sang trừng mắt

- Con biết gì mà nói. Người ta có nỗi khổ tâm riêng mới phải mang mặt nạ chứ?

Tiểu Bội sợ hãi nín khe. Lạc Mai định hỏi, nhưng bà Ánh Tuyết lại lên tiếng.

- Trước đó vì thấy chẳng cần thiết, nên mẹ chồng con không có cho ta biết sự hiện diện của lão Kha. Ông ấy là người hơi kỳ cục. Tính tình nóng nảy, thích sống cô độc nên không chịu giao tiếp với ai. Tối qua lúc mẹ vừa trông thấy ông ta, mẹ cũng giật mình, sau đó nghe nói lại. Mẹ mới biết là ông ta đã ở Lạc Nguyệt Hiên lâu lắm rồi. Sống như cách biệt với thế giới bên ngoài... Điều đó cũng không nói được, vì nghe nói mặt mày của ông ta nó có khuyết tật gì đó, nên không dám để mọi người trông thấy. Mà cũng chưa hề có ai trông thấy, vì suốt ngày ông ta cứ mang mặt nạ...

Nói đến đây, bà Ánh Tuyết như sực nhớ ra điều gì, bà đột ngột hỏi.

- À mà này... Ông ta cứ mang mặt nạ như vậy thì làm sao con biết là... là ông ta là ông già chứ?

Chuyện nói từ người này sang người khác. Lạc Mai không kịp suy nghĩ cặn kẽ, thì câu hỏi bất ngờ của bà Ánh Tuyết khiến Lạc Mai giật mình.

- Dạ... Dạ mà... con cũng không biết nữa... Con chỉ nghe giọng nói khàn khàn của ông ta nên đoán... Nhưng mà ông ta có thật già không hở me.?

Bà Diên Phương lúng túng...

- À... À... Ông ta... Ông ta...

Bà Ánh Tuyết liếc nhanh về phía Diên Phương rồi nói tránh.

- Thì ông ta già lắm rồi!

Bà Diên Phương bây giờ lên tiếng:

- Thật vậy. Ông ấy là một thầy tư gia ở đây lâu năm lắm rồi.

Lạc Mai nghi ngờ, nhìn mẹ chồng rồi nhìn mẹ ruột... Cách nói chuyện của hai người có cái gì là lạ... Bà Ánh Tuyết nhìn ra thái độ của con. Bà vội vã bỏ sung.

- Mẹ nghe nội con kể lại thì lão Kha này được lưu dụng từ đời nội, khi ông nội con qua đời, mọi người dọn nhà qua Kha gia trang thì lão Kha không chịu đi, lão ở lại Hàn Tùng Viên này. Đến lúc dọn nhà trở lại. Sự phân bổ trong nhà hoàn toàn do nội con quyết định. Vì vậy Lạc Nguyệt Hiên thay vì bỏ phước, đã giao cho lão Kha. Mẹ chỉ biết như thế!

Bà Diên Phương tiếp lời:

- Đúng đấy! Đúng đấy! Cái lão Kha này tính tình kỳ cục lắm! Chẳng chịu tiếp xúc với ai, suốt ngày cứ ẩn mình trong Lạc Nguyệt Hiên... Khiến mọi người cũng quên lãng... Vì vậy ngay lúc đầu. Nói chuyện về người trong nhà này... Mẹ cũng quên hẳn cả lão ta. Và lại Lạc Nguyệt Hiên có quá nhiều giai thoại làm mẹ cũng ngại nhắc đến. Chớ mẹ không cố tình giấu diếm điều gì với con đâu... Tóm lại... Chuyện cũng có gì quan trọng. Lạc Mai này đừng nên nghĩ ngợi nhiều... Cái lão Kha đó quen nếp sống cô độc, ông ta không thích bị quấy rầy... Ông ta ưa cau có lại hung dữ... Tốt nhất từ đây về sau, con đừng nên đến gần đó.

Tiểu Bội chen vào.

- Vâng, vâng, thái thái nói đúng đấy. Cô cần phải nghe lời thái thái, bằng không để chuyện như tối qua xảy ra nữa thì thật là khiếp. Con vừa đi pha trà cho cô trở về không thấy, chạy ra thì... đã tưởng cô bị quỷ bắt đi rồi chứ!

Lạc Mai chẳng để ý lời Tiểu Bội nói. Vì mãi thả hồn đâu đó với chuyện đêm qua.

Nếu Lạc Nguyệt Hiên không phải là chốn lành, thì tại sao lại để cho người già cô độc như lão Kha ở? Ông ta đánh bạn với ma quỷ đâu có

hay. Chẳng lẽ vì lý do tính tình ông ta kỳ quá, hay dung nhan xấu xí phải mang mặt nạ mà biệt lập người ta như vậy thì tội quá mà chưa chắc là ông ta kỳ quái. Bởi vì... Bởi vì... Ông ta đã được Khởi Hiên cho chiếc mặt nạ, có nghĩa là ông ta cũng có tình cảm. Giữa hai người phải có mối giao tình gì... Hay một sự liên hệ gì. Biết đâu? Càng nghĩ Lạc Mai càng thấy lòng phân vân hơn.

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một đêm không ngủ.

Khởi Hiên nôn nóng chờ đợi tin tức về Lạc Mai. Khi biết mọi thứ đã trôi qua trong bình an. Khởi Hiên thở phào nhẹ nhõm. Nhưng rồi sau đấy Khởi Hiên lại cảm thấy buồn phiền.

Khởi Hiên phân vân tự hỏi:

- Lão Kha? Ta lại tạo cho Lạc Mai cái cảm giác già nua như vậy ư?

Bà Diên Phương nhìn thấy con thiếu não, nói.

- Mẹ và mẹ vợ con cũng không ngờ nó lại nghĩ vậy, nhưng phải dựa vào cảm nghĩ của nó mà tạo ra chuyện, để nó tin chứ?

Tử Yên góp lời.

- Tuy sự việc xảy ra bất chợt, mọi người chưa hội ý nhưng mẹ hai đã có ý tưởng nhị thiếu gia là ông già... Như vậy cũng hay hơn là để mẹ hai nghi ngờ chứ?

Khởi Hiên suy nghĩ, rồi thở dài.

- Mi cũng có lý, vậy thì từ đây về sau ta sẽ là Lão Kha!

Bà Diên Phương và Tử Yên trao đổi ánh mắt cảm thông. Hai người chưa

kip rút lui, thì ngay lúc đó, bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa. Tiếng gõ khác hẳn ám hiệu mà mọi người đã thỏa thuận từ trước. Khởi Hiên biết ngay nếu không là Lạc Mai, thì là Tiểu Bội thôi. Tiểu Bội chỉ là một con A đầu nhát gan, hẳn không phải nó. Vậy thì chỉ có thể là Lạc Mai...

Tử Yên và bà Diên Phương lo lắng, nhưng Khởi Hiên đã đứng dậy.

- Mọi người ở yên đây, để tôi ứng phó.

Và Khởi Hiên lấy chiếc nạng, khập khễnh bước qua hoa viên, đi ra ngoài. Vừa kéo cái thanh cài cổng ra, đã thấy Lạc Mai đứng bên ngoài.

Lạc Mai rụt rè nói:

- Ông khỏe chứ, ông Kha? Tôi đến đây là để xin lỗi. Chuyện tối qua, tôi bậy quá, tại tôi cũng không biết là có ông ở trong ngôi nhà này. Tôi lại uống rượu, trong gà quá cước... Vì vậy... Vì vậy... Tôi đã làm phiền ông...

Khởi Hiên cố nén xúc động trong lòng, ra vẻ lạnh lùng.

- Không sao! Mọi thứ đã qua cả. Nếu không có gì nữa, xin mợ hai đi về cho. Từ đây về sau đừng có đến đây nữa.

Nói xong, Khởi Hiên định khép cửa, nhưng Lạc Mai chặn lại.

- Khoan đã, đợi tí... Tôi... Ông có thể cho tôi biết... Ngày trước anh Khởi Hiên có thân với ông không?

Câu hỏi của Lạc Mai quá bất ngờ, làm Khởi Hiên lúng túng. Khởi Hiên ngần ngừ một chút, gật đầu.

- Có... Tôi và cậu ấy rất thân nhau.

- Phải chăng vì chỉ có anh Khởi Hiên mới thường xuyên đến đây gặp ông, tâm sự với ông, hiểu ông?

Lạc Mai sốt sắng lạ thường, tiếp:

- Anh ấy đã tặng cả cái mặt nạ của mình cho ông, điều ấy cho thấy tình cảm hai người hẳn sâu đậm lắm. Vậy thì, ông có thể kể cho tôi nghe

chuyện riêng của hai người, được chứ?

Cái giọng nói nhỏ nhẹ gần như van xin của Lạc Mai làm Khởi Hiên mềm lòng. Từ chối không đành. Khởi Hiên ngần ngừ một chút nói:

- Thôi được! Nếu mợ tò mò thì tôi xin kể cho mợ nghe.

Khởi Hiên chua chát nói, kết hợp những tình tiết mà mẹ chàng và bà Ánh Tuyết đã vẽ ra với chút hư cấu tiểu thuyết thành câu chuyện tưởng tượng. Chàng bắt đầu vẽ bản thân. Ngày xưa... ngay thời niên thiếu... rồi thù hằn, đã bị kẻ thù gây trọng thương, phá hủy mặt này, chặt gãy chân... Khởi Hiên nói.

- Bị chặt gãy chân thì cũng không đến nỗi nào, nhưng còn chuyện phá hủy khuôn mặt tôi mới là đáng nói. Bởi vì từ đó, tôi phải mang một khuôn mặt quỷ. Ai nhìn thấy đều bỏ chạy, nếu chạy không kịp thì họ ngắt xiú tại chỗ. Tóm lại người nào mà trông thấy khuôn mặt thật của tôi là họ phát khiếp lên, như thấy một thứ ôn dịch... Như vậy... tôi làm sao sống. Ăn mày còn không ai dám cho chứ đừng nói là tìm việc làm... Và trong cái bước đường cùng sắp chết đói, như vậy tôi đã gặp ông nội Khởi Hiên... Ông ấy thông cảm cái hoàn cảnh đáng thương của tôi, lại biết tôi là người cùng họ nên thu dụng tôi. Từ đó tôi có được một chỗ dung thân... Có điều cũng chẳng ai dám gần gũi tôi. Trừ Khởi Hiên... Chỉ có cậu ấy là không khiếp hãi cái mặt xấu xí của tôi thôi...

Lạc Mai chăm chú nghe, ánh mắt đầy thông cảm.

- Sau đấy khi mọi người dọn qua Kha gia trang hết, một mình tôi ở lại đây. Tôi không buồn, trái lại cảm thấy như vậy càng thoải mái, càng ít bị quấy rầy... Rồi người ta như quên lãng sự hiện diện của tôi trên cõi đời này. Chỉ có một mình cậu Khởi Hiên... Cậu ấy thỉnh thoảng ghé qua đây trò chuyện... Hình như năm cậu ấy mười lăm tuổi thì phải. Cậu ấy tham dự một lễ hội hóa trang trong làng. Sau khi dự lễ, cậu ấy tạt ngang qua đây, và cho tôi chiếc mặt nạ này... Từ đó tôi mang nó luôn trên mặt, mãi đến bây giờ.

- À... thì ra là vậy.

Lạc Mai thở dài và chợt nhiên cảm thấy lão già trước mặt không còn đáng sợ như ban tối. Lão cũng chẳng kỳ quặc khó chịu? Ừ! Chẳng qua vì

bất hạnh và cô đơn làm lão cộc cằn với mọi người.

Lạc Mai nói:

- Như vậy Lạc Nguyệt Hiên đâu phải chỉ có toàn chuyện ma quỷ. Nó cũng có chuyện tình cảm đẹp. Tại mọi người không biết, nên họ sợ, họ xa lánh nơi này thôi.

- Cũng không hẳn là vậy.

Lạc Mai phát biểu làm Khởi Hiên lo lắng. Vậy là không ổn, nếu không dọa. Cứ cách vài ba hôm, Lạc Mai lại đến đây một lần cũng phiền, nên Khởi Hiên tiếp.

- Tại mợ không biết. Tôi được ở đây cũng không phải đặc quyền gì. Chỉ tại cái khuôn mặt quái gở của tôi làm quỷ thần kinh sợ, nên tôi mới được phân công trấn giữ ở đây. Tóm lại là... Ở đây dữ lắm... Người ta đồn cũng đúng... Vì vậy mong mợ tốt nhất, đừng có léo hánh tới đây nữa mà nên tránh xa nó càng xa càng tốt.

Lạc Mai như chẳng nghe tựa người vào cửa, mắt nhìn vào trong.

- Nhưng mà ở đây anh Khởi Hiên thường ghé qua mà, đúng không?

- Đúng, nhưng đó là lúc ban ngày... Và lại lúc nào cũng có tôi bên cạnh...

- Vậy thì... Bây giờ cũng là ban ngày, lại có ông bên cạnh, tôi vào được chứ?

Lạc Mai đột ngột nói, làm Khởi Hiên ngạc nhiên.

Nhưng Khởi Hiên cũng không nở từ khước.

- Thôi được. Nhưng mợ phải hứa với tôi là chỉ được dạo quanh vườn hoa và phải đi cạnh tôi, không được rời nghe?

- Vâng.

Trước đó, Lạc Mai cứ tưởng vườn hoa ở Lạc Nguyệt Hiên phải là một mớ hỗn độn của vườn hoang. Nhưng không ngờ khi vào trong rồi, Lạc

Mai mới thấy mọi thứ được chăm sóc, vén khéo. Cỏ cây tươi tốt.

Lạc Mai trầm trồ.

- Xem kìa! Ông hẳn đã bỏ công sức ở đây nhiều lắm. Và anh Khởi Hiên của tôi ngày xưa hẳn cũng thích nô đùa nơi này?

Đến một tảng đá phẳng gần bồn hoa. Lạc Mai ngồi xuống.

- Chắc ông và anh Khởi Hiên thường ngồi đây chuyện vãn.

Khởi Hiên gật đầu, yên lặng. Lạc Mai nói:

- Ở cái vườn hoa thế này. Ông và anh ấy, hẳn có một tình cảm sâu đậm?

Khởi Hiên không trả lời. Lạc Mai đột nhiên hỏi:

- Ông hãy kể cho tôi biết đi. Có phải toàn thể oan hồn ở nhà họ Kha này đều tụ tập cả nơi này? Kể cả hồn của anh Khởi Hiên? Tuy hôm qua chỉ là một ngộ nhận, nhưng không hiểu sao tôi vẫn tin rằng... Hồn của anh Khởi Hiên cũng ở đây, tôi cảm giác như thế, những người như ông... Ông hẳn biết điều này rõ hơn tôi, vậy ông hãy nói cho tôi biết đi! Anh ấy hiện có ở đây không? Ông có thấy anh ấy qua bao giờ chưa? Nói đi! Tôi van ông đấy!

Giọng của Lạc Mai khẩn thiết, làm Khởi Hiên không khỏi xúc động.

- Vâng, tôi cảm thấy và hình như cũng nhìn thấy cậu ấy qua!

Lạc Mai nghe giật mình. Lạc Mai sợ mình nghe lầm, nắm lấy vạt áo Khởi Hiên, Lạc Mai hỏi.

- Thật ư? Lúc nào? Buổi tối phải không? Chắc chắn là buổi tối mỗi ngày rồi?

Câu hỏi của Lạc Mai làm Khởi Hiên hồi hận. Nhưng Khởi Hiên nói.

- Không nhất định!

Lạc Mai hỏi tới:

- Anh ấy hiện rõ trước mặt ông? Hiện ra như thật, rồi nói chuyện với ông. Đúng không?

Khởi Hiên tránh né:

- Cũng không đúng như vậy. Tôi lúc đầu có nói là nhìn thấy cậu ấy một cách rõ ràng đâu? Tôi chỉ trông thấy chiếc bóng mờ mờ... Và sau đấy chúng tôi trao đổi nhau bằng tâm linh.

Lạc Mai thở ra, giọng như nghẹn lại.

- Miễn có trao đổi là được. Ông thấy... Ông thấy... Anh ấy khỏe chứ?

- Không!

Giọng Lạc Mai bức rức.

- Như vậy thì... Những gì liên hệ tới tôi chắc anh ấy đều hiểu rõ?

Khởi Hiên thấy mình đã đi quá xa, muốn dừng lại, nhưng những giọt nước mắt của Lạc Mai làm Khởi Hiên lại mềm lòng.

- Dĩ nhiên là cậu ấy biết tất cả. Từ chuyện mợ đi tảo mộ khóc lóc rồi định tự vận, đến chuyện mợ ngã bệnh, rồi muốn được sống một mình bằng cách làm lễ cưới với bài vị thờ cậu Khởi Hiên. Cậu ấy rõ hết. Cô sống với cõi lòng tan nát, còn cậu Hiên thì chết mà cũng không an thân. Hồn ma buồn khổ thì làm sao mà vui được?

Lạc Mai ngẩn người, nước mắt chảy dài.

- Đêm động phòng hoa chúc, mợ nói đến chữ ký cũng có đôi, cái bức thư cũng có ví tiền làm bạn còn mợ chỉ có một mình, thì cậu ấy cũng định lên tiếng là nào phải. Cậu ấy cũng đang có mặt bên mợ đến tận đêm đấy chứ. Nhưng hồn ma nên không nói được thôi.

Lời của Lão Kha, làm Lạc Mai không đành lòng được, Lạc Mai kêu lên.

- Anh Khởi Hiên! Khởi Hiên!

Lão Kha đưa tay ra, nhưng rồi như sự nhớ ra điều gì, rút lại. Bậy quá! Ta nào phải là Khởi Hiên, mà ta là lão Kha! Cái khái niệm đó như trợn roi da quất mạnh lên tim người đàn ông xấu xí. Ông ta đau đớn đến ứa cả nước mắt. Và vội vàng quay người lại định bỏ đi.

Lạc Mai vừa lau mắt vừa hỏi:

- Tại sao kỳ vậy? Tại sao giữa tôi và anh ấy tình thâm hơn cả ông, mà anh ấy lại không cho tôi cơ duyên hạnh ngộ? Tôi cần làm thế nào, để đạt được điều đó? Làm thế nào? Ông chỉ tôi đi?

Bậy thật! Sai lầm quá lớn rồi! Khởi Hiên cảm thấy càng lúc càng lún sâu tình cảm. Phải dừng lại.

- Tôi không thể chỉ mợ điều gì cả, bởi vì chính tôi cũng không biết... Thôi, bao nhiêu đó đủ rồi. Bây giờ mợ hãy quay về ngay giùm tôi.

Khởi Hiên cứng rắn nói:

- Tôi muốn mợ hãy rời khỏi nơi này ngay lập tức!

Lạc Mai đã thấy thỏa mãn:

- Vâng, tôi sẽ đi ngay. Tôi biết hôm nay tôi đã quấy rầy ông quá nhiều, nhưng buổi nói chuyện hôm nay cho tôi biết được nhiều thứ bổ ích. Tôi rất cảm ơn ông, nhưng mà...

Lạc Mai ngưng lại một chút, rồi như van xin:

- Ông có thể giúp tôi một việc nữa không?

Đứng trước mặt Lạc Mai, Khởi Hiên yếu đuối vô cùng.

- Được rồi, mợ muốn gì nói đi!

- Bất luận khi nào, khi mà ông có dịp gặp lại anh Khởi Hiên, làm ơn chuyển lời giùm tôi.

Lạc Mai ngược lên, mắt có ngấn lệ.

- Ông hãy nói với anh ấy là tôi sẽ chờ ở Ngâm Phong Quán. Lúc nào cũng chờ. Bất luận thời gian.

Nói xong, Lạc Mai quay người lại đi nhanh ra cổng. Lạc Mai đi với một tâm trạng rối bời, Lạc Mai nào biết Khởi Hiên đang gục đầu đau khổ phía sau.

o0o

Chuyện Khởi Hiên núp dưới danh nghĩa lão Kha để bài tỏ nỗi lòng với Lạc Mai đã làm cho những người lớn trong nhà họ Kha lo lắng. Nhưng Tử Yên thì không như vậy.

Tử Yên cho rằng vậy cũng hay, Tử Yên còn muốn hai người tiếp tục gặp nhau. Bởi vì chỉ có cách đó mới giải tỏa được ản ức nhớ nhau của họ. Họ sẽ được an ủi hơn, bằng chứng là hai ngày sau. Khởi Hiên đã tỏa ra bớt nóng nảy.

Đương nhiên là Tử Yên biết. Khởi Hiên không muốn đối mặt với Lạc Mai tất cả chỉ vì mặc cảm. Mặc cảm đó lớn lắm, không ai khuyên giải mà Khởi Hiên nghe. Vì vậy chỉ có Lạc Mai là liều thuốc hữu hiệu nhất để xoa dịu lòng Khởi Hiên. Lạc Mai không biết rõ thân thế lão Kha, nhưng nàng rất tin tưởng, coi lão như thâm tình, vì vậy sự bộc lộ tình cảm sẽ là một lối thoát cho cả hai và nhờ vậy tâm bệnh của Khởi Hiên sẽ chóng khỏi? Đó là phương thuốc duy nhất... “Lão Kha” cũng là mối dây để kết hợp Lạc Mai và Khởi Hiên lại cũng nên.

Một hôm, khi đứng nhìn Khởi Hiên mê mẩn vẽ tranh. Tử Yên thấy bức tranh Khởi Hiên vẽ là một cảnh mai đẹp. Khởi Hiên có vẻ thoải mái, Tử Yên bông đùa. Tử Yên hỏi Khởi Hiên sao chẳng nhờ “lão Kha” mang bức tranh kia chuyển lại cho Lạc Mai?

Khởi Hiên có vẻ suy nghĩ, sau cùng bác bỏ.

- Cô định phá tôi ư? Lần trước “lão Kha” đã nói nhiều thứ không nên nói với Lạc Mai rồi. Bây giờ còn muốn tôi lộ nguyên hình trước mặt nàng à?

- Nhưng mà!...

- Đừng nói gì hết, lộn xộn!

Khởi Hiên bất ngờ nổi giận, và đột nhiên cầm bức tranh lên xé nát. Tử Yên sợ hãi, cúi xuống nhặt lên. Tử Yên thu dọn, nhưng chợt nảy ý, nên thừa dịp Khởi Hiên không để ý, đã cất đi phần tranh có cánh hoa mai. Sau đó mang sang phòng Lạc Mai, đặt vào học tủ bàn thờ Khởi Hiên.

Và những diễn biến tiếp theo đã xảy ra, đúng như điều Tử Yên dự đoán.

Khi Lạc Mai đốt hương trước bàn thờ Khởi Hiên, Lạc Mai mở học tủ ra và phát hiện đóa hoa mai. Chợt nhiên Lạc Mai giật mình. Phải chăng những gì ta nói với lão Kha, Hiên đã nghe hết? Và không chờ thêm một phút. Lạc Mai đi sang ngay Lạc Nguyệt Hiên.

Gặp lão Kha, Lạc Mai nói:

- Tôi biết ông không thích bị quấy rầy, nhưng tôi không thể không đến đây được. Tôi có chuyện muốn được cảm ơn ông.

Và Lạc Mai trân trọng bày cánh hoa mai cắt gọn cho lão Kha xem, rạng rỡ tiếp.

- Có phải ông đã chuyển lời tôi cho anh Khởi Hiên rồi không? Nên anh ấy đã trả lời. Đây này!

Khởi Hiên nhìn cánh hoa mai biết ngay chính tay mình vẽ. Chàng giật mình. Diễn biến đã vượt khỏi tầm tay chàng. Nhưng Lạc Mai có vẻ phần khởi quá. Khởi Hiên không muốn để Lạc Mai thất vọng, nên nói.

- À... có lẽ ở đây là một cách đáp ứng. Mợ sinh vào mùa đông ở giữa rừng mai, trên tay mợ lại có cả vết chàm hình cánh mai, cậu ấy nhận ra mợ cũng nhờ cái vết chàm này. Nên cậu ấy không quên... Có lẽ cậu ấy, muốn nói là điều gì đã ghi khắc trong tim, mãi mãi không bao giờ quên được.

- Đúng vậy!

Lạc Mai có vẻ xúc động, nàng nhìn lão Kha, liên tưởng đến Khởi Hiên. Trong khi Khởi Hiên như quên hẳn vai trò mình đang đóng, ngo ngoàng nhìn lại Lạc Mai.

Cũng may là còn có chiếc mặt nạ.

Tử Yên núp gần đấy, mục kích hết mọi thứ.

Và Khi Lạc Mai bỏ đi. Tử Yên mới bước ra, quỳ dưới chân Khởi Hiên xin lỗi. Nhưng Khởi Hiên đã lắc đầu nói.

- Nhân vật “lão Kha” là do ta dựng lên, thì chẳng có lý do gì để ta khiến trách mi được chứ?

Tử Yên nói:

- Con là một a đầu nhiều chuyện, cậu có quyền nóng giận rầy la, nếu thấy không phải... Nhưng con biết, hôm nay cậu vui, nên cậu dễ dãi...

Khởi Hiên không hài lòng lắm khi thấy người khác biết được tâm trạng mình.

- Nhưng cô định giở trò gì nữa đây? Định chứng minh là tôi vẫn còn tồn tại... Hay là gì ở Lạc Nguyệt Hiên này trông trái quá cô muốn tìm chuyện giải sầu?

Tử Yên thành thật nói:

- Dạ không phải! con thấy là... lúc không gặp nhau. Cậu và mợ đều có vẻ buồn rầu thế nào. Và sau khi gặp nhau rồi, thì vui vẻ hơn. Vì vậy con nghĩ tốt nhất, hai người nên thường xuyên gặp nhau. Đó cũng là một cách dùng thuốc trị bệnh.

Khởi Hiên yên lặng, lời của Tử Yên có lý.

Tử Yên nghĩ điều mình làm là đúng nên tối hôm ấy, khi đi ngang qua Ngâm Phong Quán nhìn vào thấy Lạc Mai gục đầu trên bàn ngủ quên. Tử Yên đã không ngần ngại bước vào. Đầu tiên Yên lấy chiếc áo khoác, khoác lên người Lạc Mai. Tử Yên lại thấy một xấp giấy trên bàn, cũng tò mò nên mang về Lạc Nguyệt Hiên. Yên muốn biết Lạc Mai làm gì, nghĩ gì trong lúc này. Nhưng gì Tử Yên ít chữ, muốn Khởi Hiên xem.

Và sáng hôm sau, lấy cớ là khi ra quét sân, Tử Yên nhặt được xấp giấy. Tử Yên đưa cho Khởi Hiên xem giùm. Khởi Hiên Vừa nhìn vào đã ngần

ra:

Gió tháng giêng làm mai run rẩy

Gió tháng hai điều bị đứt dây

Gió cứ lay làm mai rơi rụng

Gió tháng ba mai lạc theo dòng

Rồi tháng tư tỳ bà chưa héo

Mà lòng tôi đã héo cùng hoa

Tháng năm đến lựu tràn như lửa

Mưa tả tơi thử thách lòng hoa

Và tháng sáu con tim lạnh buốt

Tháng bảy hơn thắp nén hương sâu

Tháng tám trung thu tròn mà khuyết

Trùng cửu nhìn lên nhận lạc đàn

Tháng mười đứng tựa người than vãn

Cõi lòng đau biết tỏ cùng ai...

Bài thơ chưa có chữ ký... Nhưng Khởi Hiên biết đó là thơ của Lạc Mai làm... Bởi gì nội dung bài thơ đều chứa đựng tâm tình của Lạc Mai... Nhưng mà... Tại sao nó lại lọt đến trước cổng của Lạc Nguyệt Hiên được? Đúng rồi! Có lẽ là Lạc Mai lại muốn “lão Kha” chuyển hộ những lời thơ này cho Khởi Hiên... Nhưng lại sợ “lão Kha” từ chối, nên lẳng lặng để ngoài cửa...

Điên thật! Khởi Hiên chợt thấy ướt mắt. Mọi chân tình của Lạc Mai, ta sẽ bằng cách nào đây? Khi thực tế tàn nhẫn đang trải trước mặt, không có cách nào để Khởi Hiên thực hiện được khát vọng của mình.

Và buổi sáng hôm ấy. Khởi Hiên ngồi trước xấp thơ mà ngơ ngẩn. Phải làm sao đây? Làm thế nào để giúp Lạc Mai thoát khỏi nỗi sầu? Khởi Hiên suy nghĩ, và không dần được Khởi Hiên chọn phần giấy trắng còn lại, trang trái nỗi lòng mình.

Một tấm lòng ngây

Hai vùng thương nhớ

Hạ bút đôi hàng

Lệ dài mấy nỗi

Mong cầu ô thước

Đôi bạn tương phùng

Bỏ ngày thương nhớ

Phương trời cách xa

Sầu đau mấy chặng

Ruột đứt đôi đường

Ai sầu ai biết?

Ai người hiểu cho...

Viết xong. Cái cảm giác tuyệt vọng như lan rộng. Làm Khởi Hiên bực dọc phải xếp giấy lại và ném vào hộc bàn. Khởi Hiên đâu biết là Tử Yên nãy giờ núp bên ngoài cửa sổ. Không biết tính toán gì, Tử Yên nở nụ cười bí mật. Có lẽ... vì tất cả Khởi Hiên.

Nhưng dù việc làm Tử Yên hoàn toàn xuất phát từ thiện chí. Nhưng sự việc lại không dễ diễn ra suông sẻ như Tử Yên tính, mà nó tạo thành sóng gió.

Hôm ấy Vạn Lý ghé qua thăm Khởi Hiên. Vạn Lý thắc mắc.

- Tại sao chỉ cách mấy bữa không qua, mà ở Hàn Tùng Viên này lại xảy ra nhiều chuyện lạ? Cái “lão Kha” ở đâu mọc ra để cho Lạc Mai mất ăn mất ngủ... Mi đang tính toán cái trò gì thế?

Khởi Hiên yên lặng nhìn bạn, rồi nói.

- Mi nói cho biết... Thí dụ như bây giờ có một người mà mi trao hết tình yêu của mình cho cô ta. Rồi hai người bị ly cách, sau đó lại gặp nhau thì phản ứng đầu tiên của mi làm gì? Ôm chầm lấy, kể lể nỗi nhớ thương... Đúng không?

Giọng Khởi Hiên xúc động đặc biệt.

- Mi phải biết là. Lúc đó... Dù ta đã cố kiềm chế lòng mình, nhưng khổ quá. Ta đành mượn “lão Kha” làm cái có chỉ có như vậy mới thổ lộ được lòng, bấy lâu nay nén chặt trong tim. Vì vậy, bây giờ mi có chửi mắng ta thế nào cũng được. Ta chịu và cũng không biết sao mình lại bày ra chuyện đó...

Mọi chuyện đã lỡ rồi.

Vạn Lý châu mày suy nghĩ.

- Mi có suy nghĩ kỹ chưa? Chuyện lỡ nhưng mà mi có muốn thu xếp chẳng? Hay để nó ra sao thì mặc?

Khởi Hiên chùng mắt:

- Mi nói thế là thế nào?

- Đừng nổi nóng. Ta đến đây không phải để khó dễ gì mi. Nhưng mà mi hãy suy nghĩ. Lúc đầu mi chủ trương để mọi thứ bình lặng trôi qua đi. Thời gian, nỗi cô đơn rồi sẽ làm phai nhạt và Lạc Mai thay đổi, tâm bệnh của Lạc Mai sẽ lành... Và lúc đó... Đấy mi nhớ chứ? Ai chủ trương như thế. Bây giờ lại thay đổi? Làm vậy đúng hay sai?

Vạn Lý chỉ về phía Khởi Hiên tiếp:

- Hoàn toàn sai! Cậu đã hành động một cách không suy nghĩ. Cậu đã

biến “người chồng vô hình” thành hiện thực để ràng buộc người ta... Cậu vô tình làm một việc kỳ cục. Đây là núp đằng sau chiếc mặt nạ, núp sao danh nghĩa “lão Kha” chỉ để giải phóng tình cảm của mình... Cậu ích kỷ và chẳng nghĩ đến chuyện nên dừng lại, hay tiếp tục chơi. Đúng không? Mấy tháng trời trôi qua... Đúng ra thời gian đã làm vết thương Lạc Mai kéo dài, thì sự hiện diện của “lão Kha” đã làm cho vết thương đó trầm trọng hơn, trở thành bất trị. Tôi hỏi thiệt cậu... Cậu có muốn Lạc Mai phải sống đời như vậy với “người chồng vô hình” của mình đừng lấy chồng không? Cậu nghĩ kỹ đi. Đừng làm lần. Hành động đó không vô tư đâu mà là do ích kỷ.

Lời Vạn Lý như những nhát dao chém mạnh vào tâm tinh bấy lâu yên ổn của Khởi Hiên.

Khởi Hiên giận dữ đẩy bạn ra:

- Im đi! Mi lấy tư cách gì lên giọng thầy đời với ta? Đúng! Ta vẫn là con người. Mà con người làm sao lại không ích kỷ? Nhưng mà cái ích kỷ đó đâu có làm cho ta sung sướng gì? Ta vẫn đau khổ! Mi nhận là bạn thân của ta. Mi lại không nhìn thấy cái đau khổ đó ư? Mi chỉ thấy cái ích kỷ của ta thôi.

Và cơn giận làm Khởi Hiên nói thẳng.

- Nhưng đó là tại sao? Ta biết! Mi cũng ích kỷ. Mi ganh tị với ta, mi sợ Lạc Mai sẽ bị ta giữ chặt. Bởi vì nếu không có sự hiện diện của “Lão Kha”. Thì thời gian... Mi sẽ dùng tình cảm của mình, sự sẵn đón của mình để dập tắt tình cảm mà Lạc Mai đã dành cho Khởi Hiên và chiếm đoạt nàng!

Rồi chưa hết giận, Khởi Hiên dùng gậy phật phăng tất cả những gì có trên bàn xuống đất.

Vạn Lý đứng yên, mặt tái hẳn. Vạn Lý không ngờ bạn mình lại nghĩ mình như vậy. Hết rồi! Vạn Lý lắc đầu và bỏ ra ngoài.

Còn lại một mình trong phòng. Khởi Hiên phát tiết cơn giận tiếp tục, bằng cách đập phá mọi thứ chung quanh. Đập xong, Khởi Hiên cười ngặt nghẽo! Lòng Khởi Hiên cũng nát tan như mảnh vỡ trước mặt.

Sau đó, Khởi Hiên bước ra ngoài. Khởi Hiên cũng không biết mình định đi đâu. Chỉ biết là không thể ở lại Lạc Nguyệt Hiên nữa. Vâng, Vạn Lý nói đúng. Cái vai trò của “lão Kha” nên chấm dứt tại đây. Mà bây giờ có còn thì... Khởi Hiên thấy là mình cũng không đủ khả năng để nhập vai đó nữa. Vậy thì ta là ai? Chỉ là một oan hồn vất vưởng trong Hàn Tùng Viên này thôi.

Chợt nhiên, Khởi Hiên lại thấy Lạc Mai từ đâu chạy lại đến, trên tay cầm một mảnh giấy.

- Ông Kha ơi! Ông Kha! Ông hãy chờ tôi!

Lạc Mai vừa hôn hên thở, vừa nói:

- Đây này, tôi và anh Khởi Hiên đã thông bút nhau được rồi... Ông xem đi! Chúng tôi đã có thể trao đổi với nhau.

Khởi Hiên trừng mắt, thoáng nhìn qua tờ giấy. Khởi Hiên biết chuyện gì đã xảy ra. Khởi Hiên thở càng lúc càng dồn dập. Trong khi Lạc Mai chẳng để ý điều đó, Lạc Mai chỉ mấy câu thơ phía dưới, nhiệt tình giải thích.

- Đây này, mấy câu phía trên là tôi viết. Tối hôm qua, khi mệt quá tôi nằm luôn trên bàn ngủ thì anh ấy đi vào, đóng hộ cửa sổ lại cho tôi, khoát thêm áo ấm cho tôi. Đến lúc tôi giật mình tỉnh lại, thì anh ấy biến mất, nhưng bài thơ tôi làm cũng biến mất... Sau đó tôi biết là sớm muộn anh ấy cũng quay trở lại... Nên không ngủ tiếp, ngồi chờ... Chờ mãi... Cả đêm anh ấy không lại nữa. Tôi nghĩ, hay là anh ấy có nỗi khổ tâm đó, không thể xuất đầu lộ diện trước mặt tôi. Vì vậy sáng nay, tôi không ở lại trong phòng... Tôi không muốn gây trở ngại cho chàng. Kết quả là... Ông biết không điều gì đã xảy ra không? Anh ấy thừa dịp không có tôi... Đã mang bài thơ trả lại, phía dưới còn ghi thêm bài thơ khác. Đây ông xem, thấy chưa? Đây bài thơ đây, ông đọc đi!

Rồi như sợ “Lão Kha” Không tin, Lạc Mai lại run run chỉ lên nét chữ.

- Đây rõ ràng là anh ấy viết cho tôi! Tuồng chữ y hệt như trước kia... Không khác một chút!

Khởi Hiên không nhìn vào mảnh giấy mà chỉ ngẩn ra nhìn Lạc Mai.

Lạc Mai lại bỏ túc.

- Lần trước anh ấy gởi cho cánh hoa mai. Như vậy là một ẩn dụ. Còn bây giờ mới thật sự là ra mặt tỏ bày.

Lạc Mai sai sửa tiếp.

- Nếu tình hình này kéo dài..., tôi nghĩ là cái ngày mà tôi được trực diện với anh ấy không còn bao lâu nữa đâu. Ông nghĩ có đúng không?

Tình hình này kéo dài... có nên kéo dài nữa không. Chuyện càng lúc càng diễn biến càng xấu. Đến nước khó mà thu dọn sạch sẽ được. Tất cả chỉ tại ta cả! Mọi thứ nên chấm dứt đi là vừa.

Khởi Hiên nghĩ, và trong lúc Lạc Mai đang vui vẻ. “Lão Kha” đột nhiên chụp lấy mảnh giấy xé nát.

Lạc Mai kinh hãi, chồm tới chụp lại.

- Đứng! Hãy trả lại cho tôi! Đây là tín vật của anh Khởi Hiên dành cho tôi mà... Tại sao ông lại làm thế?

Nhưng mảnh vụn của bài thơ giống như những cánh hoa mai trắng bị “lão Kha” ném tung trong gió, nó cứ bay tung và Lạc Mai. Lạc Mai cũng giống như một cánh hoa mai rụng. Lạc Mai lảo đảo suýt ngã. Mọi sức lực tiêu tan. Lạc Mai đuổi theo những mảnh giấy vụn được hai bước là sụm xuống. Lạc Mai ôm lấy bờ vai mình, run rẩy.

- Trời ơi... Sao ông nỡ... Ông tàn nhẫn như vậy?

Cái đau của Lạc Mai, Khởi Hiên thấm thía lắm. Nhưng nỗi đau của chàng? Ai biết cho? Khởi Hiên cong hai tay lại, đưa lên trời bắt lực buông xuống. Khởi Hiên giận dữ.

- Vâng! Tôi tàn nhẫn như vậy đó... Nhưng mà... Tôi làm vậy là vì Khởi Hiên, vì mẹ... Mẹ có biết không?

Đôi mắt “lão Kha” đỏ ngầu như sắp điên đến nơi.

- Bởi vì... Các người... Một là vong hồn đau khổ, không nơi nương tựa. Còn một lại phải phí hoài tuổi xuân. Đều đáng tội! Nhưng mà tại sao mợ cứ quỵn luyến đề câu ấy cứ bị quấy rầy? Không đi đâu thai nơi khác được! Hãy chấm dứt đi... Tình cảm trong hoàn cảnh này, chỉ làm cho tình thêm dang dở... Chẳng giúp ích được gì, chấm dứt đi! Chấm hết!

“Lão Kha” chỉ nói được tới đó, giọng tắt nghẹn, và nếu ở nán lại không biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra, nên vội vã gậy nạng quay người, đi vào Lạc Nguyệt Hiên.

o0o

Trong nhà, Tử Yên đang lui cui dọn dẹp những mảnh vỡ mà ban nãy Khởi Hiên đã đập phá. Thấy Khởi Hiên bước vào, Tử Yên chưa biết chuyện gì sắp xảy ra. Vừa đứng dậy, thì một tát tai như trời giáng như bổ xuống, làm Tử Yên mắt đỏ đom đóm.

- Mi giỏi quá! Hay quá! Tại sao dám lấy trộm đồ của ta? Hừ... Mi lại lập kế gài bẫy, để ta viết mấy chữ vào giấy, rồi mang qua cho Lạc Mai xem... Mi làm vậy với mục đích gì? Quấy phá, thao túng tình cảm của chúng ta, để mi được xem hài kịch? Xem chúng ta diễn trò cho mi giải trí... Phải không? Đồ khốn nạn, bây giờ hửn mi đã hài lòng rồi chứ?

Tiếp theo cơn thịnh nộ là một trận mưa gậy. Khởi Hiên bổ gậy lên mình Tử Yên một cách không thương tiếc!

Tử Yên đứng yên chịu trận không dám lên tiếng. Khởi Hiên hất đổ cả chén thuốc trên bàn mà Tử Yên vừa sắc xong cho chàng.

- Thuốc giảm đau? Hừ thuốc giảm đau. Giảm đau cái con khi. Thuốc độc thì có!

Rồi Khởi Hiên lại quát gậy lên mình Tử Yên.

- Mi hãy cút khỏi đây! Cút khỏi đây ngay! Ta không muốn nhìn thấy mặt mi nữa. Bằng không ta sẽ đập mi chết. Cút ngay đừng léo hánh đến nơi này chọc giận ta.

o0o

Tối hôm ấy. Khởi Hiên ngồi cô độc trong một góc phòng. Chung quanh là những vật dụng gãy vụn. Phòng không khơi đèn nên bóng tối tràn ngập. Bên ngoài, cũng không trăng chỉ có những ánh sao khuya yếu ớt vô vọng.

Ngồi giữa bóng tối thế này, Khởi Hiên mới bình tâm đôi chút.

Vâng, Vạn Lý nói đúng! Ta đã bị cái ích kỷ làm mờ cả mắt. Chỉ thấy được chút xoa dịu gần, mà đánh gãy hết những kế hoạch tính toán ban đầu. Ta chỉ là một tên yếu đuối không cương quyết... Ta không dứt khoát được và điều này chỉ mang lại đau khổ cho Lạc Mai.

Bậy quá! Chính vì một tự ái vặt, một chút anh hùng rơm. Con người đây mâu thuẫn làm việc không lường hậu quả, mà ta mới dung túng Tử Yên muốn làm gì thì làm. Tử Yên trở thành con dê té thán... Lỗi phần nào cũng ở nó, nhưng cũng do ta. Lần đầu, nó cắt cánh hoa mai ta vẽ, đưa cho Lạc Mai, ta yên lặng, có nghĩa là khuyến khích, vì ta thấy lòng được an ủi, nhẹ nhàng. Nhưng lần này. Để lộ bút tích của mình là một việc không nên. Một thứ sai lầm lớn. Không thể nào bào chữa được.

Hôm nay ta đã làm nhiều cái không nên làm. Khiến Vạn Lý nổi giận bỏ đi, rồi đuổi Tử Yên. Những điều đó có thể phục hồi. Còn chuyện với Lạc Mai? Cái thái độ xưa đuổi tàn nhẫn với nàng. Có phải chỉ làm khổ nàng thêm? Lạc Mai vô tội vì Lạc Mai hoàn toàn không biết sự thật. Khi quá tuyệt vọng, nhiều lúc Lạc Mai lại khao khát được gặp người chồng ở cõi âm của mình, và hành động của ta là tiếp tay là càng đẩy Lạc Mai sâu vào chỗ hoang tưởng?

Khi nghĩ đến điều đó, trước mắt Khởi Hiên lại hiện ra hình ảnh nhiệt tình một cách ngây dại của Lạc Mai. Khởi Hiên thấy lòng đau như cắt.

Nếu mà... Chuyện ta gây khổ thêm cho Lạc Mai không thể vớt vát lại. Thì tốt nhất là nên dừng lại. Dừng lại ngay chắc cũng chưa muộn còn hơn để lún sâu.

Khởi Hiên nghĩ và quyết định ngay. Muốn dứt khoát không gì hơn là phải dọn khỏi Lạc Nguyệt Hiên. Có nghĩa là xa hẳn Hàn Tùng Viên này.

Đi sẽ mang theo hết mọi phiền muộn, phiền hà, trả lại cho Lạc Mai cuộc sống yên tĩnh. Từ đây lão Kha sẽ mất tích. Không còn chiếc mặt nạ, quý

quái, không còn người chồng côi âm quay về quấy rầy cuộc sống của Lạc Mai. Mọi thứ không cần phải biến mất!

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tại tiệm thuốc nhà họ Dương.

Tử Yên ngồi quay lưng lại với Vạn Lý. Vai để trần một bên, những vết bầm trên da thịt lộ ra. Tử Yên đang được Vạn Lý điều trị, cô nàng cúi đầu run rẩy, không biết là vì đau nhức hay mắc cỡ.

Vạn Lý vừa xoa dầu lên vết thương vừa nóng nảy. Dù mấy lần nén xuống. Nhưng khi xoa thuốc cho Tử Yên xong, Vạn Lý vẫn không dần được nói.

- Khi thật, quá đáng! Làm cái gì cũng phải vừa phải thôi chứ?

Tử Yên kéo áo lên, cài lại.

- Thôi, bỏ qua đi! Chẳng có gì nghiêm trọng!

Vạn Lý như chạm phải đinh nhảy nhồm.

- Bỏ qua sao được? Chút nữa, tôi phải đi tìm hấn, dạy cho hấn một bài học. Tại sao lại ích kỷ thế? Hấn chỉ nghĩ đến mình. Gặp chuyện bực mình lại trút cơn giận lên đầu người khác. Chuyện hấn tạo thì hấn phải lãnh quả chứ? Nếu hấn mà đụng đến tôi thì tôi đã không để yên đâu. Quá đáng thật! Đánh đàn bà con gái có gì hay? Sao không đụng đến đàn ông nè?

Rồi Vạn Lý nghiêng răng.

- Phải đi tìm hấn ngay bây giờ mới được!

Nói là làm. Vạn Lý đứng dậy. Tử Yên vội can.

- ĐỪNG anh! Ban nãy tôi đã bảo rồi. Chuyện này lỗi hoàn toàn do tôi cả. Tôi tài khôn khiến Nhị Thiểu gia nổi giận... Lần trước lén lấy cắp cánh hoa mai của cậu ấy, chuyện chẳng đến nỗi nào nên cậu ấy lặng thinh. Tôi tưởng là cậu ấy đồng ý. Còn lần này, chính tôi nghĩ lại cũng thấy hơi quá đáng, cậu ấy giận dữ là phải... trước đó hình như anh đã khiến cậu ấy buồn, vì vậy...

Tử Yên ngưng lại, suy nghĩ rồi vội tiếp.

- À... Không phải là tôi định trách anh, thật vậy, tôi không hề có cái ý nghĩ đó... Tôi... Tôi cũng biết là anh thật sự vì tôi mà bất bình, nhưng mà tôi có lỗi thật sự. Thôi, bây giờ chuyện cũng qua rồi, coi như không có gì hết... lỗi tôi, tôi chịu... xin anh đừng đến gặp Nhị Thiểu Gia nữa... Bằng không, cậu ấy nổi giận... Và như vậy làm sao tôi có thể quay về?

Vạn Lý trợn trừng đôi mắt.

- Rồi cô cứ phải chịu đựng mãi ư? Cô có điên không?

Tử Yên quay mặt nhìn sang hướng khác, Vạn Lý không buông tha, nắm lấy tay Tử Yên bóp mạnh.

- Cô làm gì thế?

Tử Yên lúng túng.

- Tôi thân phận thấp hèn...

Vạn Lý dùng dùng nổi giận:

- Cô nói vậy là sao? Cô tưởng tự hạ thấp cái thân phận mình là mọi thứ ỏn cả à? Cô không cần phải làm thế. Có hạ mình người ta cũng nào có coi cô ngang hàng với Lạc Mai đâu?

Tử Yên lắc đầu.

- Không phải... Không phải...

- Vậy thì tại sao? Hay là vì cô đã “yêu”? Trên đời này, chỉ có cái “Yêu”

mới có thể khiến người ta bất chấp nhân cách, trắng đen, vinh nhục... Có nhiều người, càng bị bạc đãi chừng nào thì càng yêu chừng nấy... còn cô? Cô dựa vào cái có thân phận thấp hèn, để bỏ qua, để tha thứ cho hắn. Này... này... tôi nói cho mà biết. Yêu như vậy không ổn đâu, đó là bệnh hoạn, là tự mình ngược đãi mình... Tôi không tin người thông minh như cô lại có thể hồ đồ như vậy. Phải phân biệt mọi thứ cho rõ ràng chứ? Tại sao? Tại sao cô không thương xót cho bản thân mình?

Vạn Lý càng nói càng nóng, nên càng to tiếng hơn, Tử Yên sợ hãi lùi dần ra sau. Đến nước không lùi được nữa, Tử Yên mới lớn tiếng, khóc òa.

- Bởi vì... Bởi vì... Tôi thiếu nợ cậu ấy!... Chính tôi đã đốt trụi mọi thứ! Đốt hư cả khuôn mặt của Nhị Thiếu Gia!

Vạn Lý bàng hoàng, tưởng mình nghe lầm, nhưng không phải, Tử Yên tiếp tục nói:

- Anh tưởng trận hỏa hoạn đó tự nhiên xảy ra ư? Làm gì có chuyện đó. Chính tôi đốt! Chính tôi đã nổi lửa đốt cơ mà?

- Cô... Cô điên à? Cô làm nhảm gì vậy?

Tử Yên ở trạng thái xúc động tột độ. Mọi ẩn ức như nổ bùng không cứu vãn được nữa. Tử Yên vừa khóc, vừa nói.

- Phải chi những gì tôi nói kia chỉ là nói nhảm chứ không phải là thật thì hay biết mấy? Nhưng mà tiếc quá...

Và Tử Yên cười, nụ cười của kẻ điên loạn.

- Anh biết không mấy đêm qua... không làm sao tôi ngủ được. Chợp mắt là thấy ác mộng... mà sao tôi đến nhà họ Kha làm gì? Tiếc quá. Hối hận quá! Phải chi tôi đừng đến thế giới này thì còn hay biết chừng nào?

Tử Yên đứng tựa người vào tường, đôi chân quy xuống khiến Tử Yên bệt người xuống đất. Rồi Tử Yên khóc òa. Tử Yên đưa tay lên vò đầu ray rức.

Vạn Lý nhìn cảnh đó ngỡ ngàng. Chàng không muốn tin những gì vừa

nghe là thật. Có một cái gì chận nơi cổ. Vạn Lý nhìn Tử Yên như một người xa lạ.

- Có thật... trận lửa kia là... do cô gây ra ư?

Tử Yên hai tay ôm mặt, nước nở.

- Lúc đầu, tôi chỉ định đốt cái kho của nhà họ Kha thôi. Lúc đó vì Nhị Thiếu Gia sắp lấy vợ, nên Kha lão phu nhân đưa chìa khóa cho tôi giữ. Tôi biết tất cả những đồ vật quý giá trong nhà đều cất trong ấy. Thế là đêm đó... Tôi mang mấy bó cỏ rơm khô vào kho, sau đó tôi mang chiếc đèn dầu vào... Và chẳng mấy chốc lửa đã bùng lên thiêu rụi...

Tử Yên đưa tay lên cổ... Mắt mở trừng trừng về phía trước. Như đang mục kích cảnh lửa cháy.

- Lúc đó tôi không ngờ là lửa cháy mạnh như vậy, chẳng mấy chốc nó lên tới mái nhà, rồi lan qua những dãy nhà khác... Tôi chỉ muốn đốt kho thôi chứ nào có muốn... Đến khi hồi hận thì không còn kịp nữa.

Vạn Lý rùng mình.

- Thôi đủ rồi, đừng kể thêm gì nữa!

- Tôi sợ quá! Tôi muốn phát điên lên. Tôi hét to: “Cháy nhà! Cháy nhà rồi, chạy mau!” Mọi người nghe tiếng, đều bỏ chạy ra ngoài.

Tử Yên tiếp tục nói, mắt còn đầy vẻ sợ hãi.

- Tôi là thủ phạm... Vậy mà... Còn được mang tiếng là đã cứu sống mọi người... Buồn cười thật!

Vạn Lý không dẫn được, bước tới nắm tay Tử Yên.

- Nhưng tại sao cô làm vậy? Tại sao cô lại nhẫn tâm làm một chuyện như vậy chứ?

Mắt Tử Yên hướng về phía xa vời:

- Bởi vì... Bởi vì... Báo thù! Vâng phải báo thù!... Ngay từ đầu tôi đã có

dụng ý đó... Ngay ở Hàn Tùng Viên hoang phế chuyện tôi bị Nhị Thiểu Gia đụng xe không phải là một rủi ro, mà là do tôi cố tình gây ra. Để có cơ hội vào nhà họ Kha làm A đầu, vào được rồi... Tôi cố lấy lòng mọi người, nhất là Kha lão phu nhân... Tôi muốn mọi người có cảm tình với tôi. Tất cả chỉ với một mục đích, là... Báo thù cho mẹ!

Vạn Lý mở trừng đôi mắt nhìn Tử Yên. Người con gái này hôm nay lạ quá! Mà xa lạ thật vì mãi đến giờ phút này, có ai biết lý lịch cô ta đâu?

Vạn Lý hỏi.

- Vậy cô là ai?

Tử Yên đáp với nụ cười buồn:

- Nhưng hiện tại anh thấy đây, tôi là đầy tớ của Nhị Thiểu Gia. Nhưng thật ra, nếu xét về mặt huyết thống thì tôi phải là em họ của anh ấy.

Vạn Lý giật mình kinh ngạc, nhưng vẫn làm ra vẻ bình thản. Tử Yên tiếp:

- Rất lâu rất lâu về trước... Lão Phu nhân nhà họ Kha có một A đầu thân tín tên là Phường Cô... Phường Cô nhờ bản chất thật thà, thông minh lại đẹp, nên gần như được cả nhà yêu thương nhất là lão phu nhân... Nhưng rồi những ngày tươi đẹp đó kéo dài không được bao lâu, vì lúc đó ở Hàn Tùng Viên, có một biểu thiếu gia (Cháu họ của lão Phu Nhân) tạm trú ông này ngỏ ý yêu nàng. Thật ra đó chỉ là lời rù quyền đường mật dối trá, hẳn chỉ là một sở Khanh, ăn chơi trác táng. Phường Cô nhẹ dạ không ngờ nên sau khi trao thân cho hắn thì hắn trở mặt không chút xót thương. Phường Cô trong cái hoàn cảnh đau khổ đó đã chạy đến cầu cứu Kha lão phu nhân. Nàng cũng biết thân phận mình, nên chỉ xin một vai thiếp. Phường Cô nghĩ là với tình cảm mà Kha lão phu nhân đã dành cho mình chuyện đó hẳn không khó chắc chắn sẽ được cứu. Đâu ngờ... Kha lão phu nhân vừa nghe qua đã ra lệnh đuổi Phường Cô ra khỏi nhà. Lúc bị đuổi đi... Phường Cô có mang ba tháng. Phường Cô phần chí quá định tự tử chết, nhưng lại không đủ can đảm. Cái bào thai trong bụng vô tội. Muốn sống... Nhưng ở chợ đời mệnh mông, biết đi đâu. Sống bằng gì? Cuối cùng... Ở bước đường cùng... Phường Cô đành phải bán thân làm gái... Chỉ cách đó mới có tiền sống và chờ ngày đưa con chào đời...

Tử Yên ngừng lại nhìn Vạn Lý.

- Anh biết đứa con ấy là ai không? Chính là tôi đây!

Vạn Lý bàng hoàng, chàng như bị dẫn vào chuyện cổ tích.

- Năm tôi tròn mười lăm tuổi, vì cùng sống với mẹ trong lầu xanh. Cái xinh đẹp của tôi lọt vào mắt mù tú bà, mẹ tôi biết ý và để bảo vệ tôi... Mẹ tôi đã gây với họ. Cuối cùng cả hai mẹ con đành rời khỏi chốn vô luân kia. Và chuỗi ngày kế tiếp. Cuộc sống của hai mẹ con tôi vô cùng khổ cực. Mẹ tôi có lẽ vì quá khổ với đời, nên đã không còn chịu được. Người hóa điên... Con bệnh kéo dài trên năm... Rồi cũng bỏ tôi lại, cõi đời ô trọc này.

Nói tới đây. Tử Yên chột chìa bàn tay ra, nhìn vào, như muốn tìm kiếm những con đường khắc nghiệt của định mệnh trên ấy.

- Tôi đã tự tay đào mồ chôn xác mẹ. Tôi đã thề với người. Tôi sẽ tìm mọi cách để đi vào nhà họ Kha báo thù cho người. Vâng, kế hoạch tôi đã thành công... Và tôi đã tưởng là một người chịu bao nhiêu cay đắng, khổ cực của đời như tôi, hẳn trái tim phải hóa đá. Không còn biết rung động. Vậy mà tôi đã làm... Khi đạt được sự tin yêu của Kha lão phu nhân đã có nhiều cơ hội để ra tay hành động, thì lần này đến lần khác... Không hiểu sao tôi lại mềm yếu... xuống tay không nổi, nhiều lần tự trách mình là khiếp nhược, vô năng. Không trả thù được cho mẹ. Nhưng làm sao... Khi chính mình lại có tình cảm với người ta?... Thế là cuối cùng tôi nghĩ ra cách khác... Không hại được người thì hại của cũng được. Với cái óc non nớt của mình tôi cho đó cũng là một cách trả thù... cho họ tán gia bại sản... một bài học để cho họ thấy giàu sang cũng là vô nghĩa thôi... Và không ngờ, khi châm lửa đốt tôi lại tạo ra một bi kịch như vậy? Hại cả người vô can với tội lỗi? Như thứ vạ lây...

Định mệnh cay nghiệt quá!

Vạn Lý suy nghĩ. Không phải chỉ cay nghiệt với Tử Yên... Mà nó kéo theo, phá đổ cả đời của Khởi Hiên!

Nhìn cô gái ngồi khóc dưới đất. Vạn Lý không hết bàng hoàng. Nước mắt kia là nước mắt đang hối hận cho một việc làm hay nước mắt cho bản thân?

Cái gì cũng có nguyên nhân. Vạn Lý bây giờ chưa biết làm gì. An ủi hay trách móc cũng thừa thãi. Vạn Lý chỉ đứng một bên yên lặng, để mặc cho cô gái khóc tự do. Vạn Lý cũng biết. Đối với Tử Yên bây giờ, mọi sự an ủi chỉ là vô nghĩa. Trách móc cũng chẳng đến đâu. Bởi vì... cái điều mà Tử Yên cần hiện nay là một sự giải phóng tình cảm. Cô gái đáng thương hơn tội. Sự bất hạnh đến với cô ta so với tuổi quá nhiều rồi.

Sau khi khóc một trận đã nư. Tử Yên ngồi yên một lúc, rồi quyết tâm.

- Bây giờ tôi phải về thú tội! Tôi sẽ kể hết mọi chuyện cho mọi người nhà họ Kha rõ... Rồi họ muốn xử tôi thế nào cũng được. Tôi chấp nhận vì đó là những báo ứng mình phải nhận thôi!

Vạn Lý ngăn lại.

- Không được!

Tử Yên nhìn lên với đôi mắt đỏ hoe:

- Tại sao? Anh có biết là lúc trước khi được người trong nhà họ Kha ca ngợi là Tử Yên tốt thế này thế nọ. Tôi đã có cảm nghĩ thế nào không? Tôi cho rằng mình chỉ là một con sói tinh ma khoác lên mình lớp da dê hiền lành... Và cái ý nghĩ ray rức đó làm cho tôi xấu hổ... Bây giờ... Tại sao không lợi dụng lúc lòng mình đang yếu mềm, để quay về nhà họ Kha thú tội? Tại sao anh còn ngăn cản? Để họ trừng phạt đánh đập... Có khi tôi lại nhẹ người hơn.

Vạn Lý nói;

- Hừ, đâu đơn giản thế. Có thể sau đấy cô nhẹ người nhưng những người khác, họ sẽ ra sao? Họ đón nhận sự thật đó như thế nào? Tất cả sự việc đều không phải chỉ là tình cờ, bỗng nhiên, hay tai nạn... Mà đều có sắp xếp, kẻ gây tội... Đàng này kẻ gây tội cũng là máu mủ trong gia đình... Cô muốn cho mọi người nhà họ Kha lại đau đớn một lần nữa ư? Bà lão họ Kha nay trên bảy mươi, tóc bạc phơ rồi, sẽ giật mình thấy rằng cái nhân mình gây ra ngày nào, bây giờ phải gặt, liệu có chịu nổi không?

Rồi Vạn Lý lắc đầu.

- Không được! Chuyện tự thú chưa hẳn là giải thoát, mà nó giống như là xát muối lên vết thương sắp lành. Nó chỉ gây đau đớn thêm thôi... Cô đã lỡ gây họa một lần thì đừng gây thêm lần nữa... tốt hơn cô hãy nghe tôi. À, chuyện này chỉ có tôi và cô biết, đúng không? Vậy thì đừng để đến tai người thứ ba nữa. Cô nghe rõ chưa?

Tử Yên ngồi yên cắn môi. Vạn Lý chau mày.

- Tôi hỏi cô, những gì tôi vừa nói. Cô nghe rõ không?

Tử Yên giật mình lấp bắp.

- Dạ nghe... nghe rồi.

Vạn Lý cúi xuống, cái dáng thều nhão của Tử Yên làm Vạn Lý xúc động. Cô gái này độ bao nhiêu. Cao lắm mười bảy? Mười tám? Vậy mà với từng tuổi non nớt đó, đã phải đối mặt với bao nhiêu ân oán trên đời, để rồi những ngày dài còn lại, cái ám ảnh của tội lỗi sẽ đè nặng lên tâm linh. Như vậy là sướng hay khổ? Đừng nói đến tội ác. Chỉ cái quãng đời tuổi thơ của Tử Yên đã phải sống trong cái lâu xanh ô ứ, đã là một bất hạnh. Rồi những ngày vì ân hận những lỗi lầm mình gây ra, mà Tử Yên đã phải cắn răng chịu đựng sự hành hạ quát tháo vô cớ của Khởi Hiên. Tất cả cho thấy sự bất công của cuộc đời. Một a đầu lạnh lợi thông minh... Bao giờ cũng phải sống căng thẳng đối phó. Lúc nào cũng thù hận, máu, nước mắt, và sự cắn rứt của lương tâm. Như vậy nào có gì vui vẻ? Hạnh Phúc?

Càng nghĩ, đôi mày của Vạn Lý càng chau lại. Nhưng Tử Yên thì không hiểu, Tử Yên hỏi một cách sợ hãi.

- Tôi là con người đáng kinh tởm lắm, phải không? Có phải là sau khi biết được sự thật, Tử Yên ngày nào đã không còn... Dưới mắt của anh. Tôi đáng ghét như loài quỷ dữ, nhập đây tội lỗi, không thể nào tha thứ được... Có chết cũng không gọi rửa hết tội được, phải không?

Vạn Lý ngẩn ra, không biết trả lời Tử Yên ra sao. Khô! Mà cũng vô lý thật! Tại sao Tử Yên lại phải khổ như vậy? Vừa cảm thấy mình tội lỗi, vừa mặc cảm. Vạn Lý bất bình, nhưng rồi nhìn thấy đôi mắt sợ hãi của Tử Yên con bực của Vạn Lý nguội ngay. Vạn Lý tuy giận nhưng cũng hiểu được đây là giây phút tình cảm của Tử Yên xuống thấp nhất, có

nghĩa là dễ bị thương tổn nhất, tốt hơn đừng để Tử Yên tổn thương hơn nên đầu dậu.

Và Vạn Lý có trấn tĩnh, chậm rãi nói.

- Sau khi biết được toàn bộ sự thật, tôi chỉ muốn biết Tử Yên một cách rõ ràng hơn. Bởi vì tôi hiểu Tử Yên lúc bình thường là một con người tế nhị, lạnh lợi, Tử Yên là một đứa con gái có hiếu. Chuyện mẹ Tử Yên ngày xưa bị sỉ nhục là một vết đau không bao giờ lành trong lòng Tử Yên. Nó tích lũy theo năm tháng, nó khiến cho đời Tử Yên không vui sướng, đầy ám ảnh tâm tối, làm Tử Yên không nhìn thấy được tương lai của cuộc đời. Dù Tử Yên đã hết sức cố gắng nhưng cơn lốc bị kích cứ xoay tròn, Tử Yên không làm sao thoát được...

Những lời của Vạn Lý làm Tử Yên kinh ngạc. Từ khi biết cái anh chàng thầy thuốc này đến giờ. Đây là lần đầu tiên Tử Yên thấy anh ta phân tích sự việc khúc chiết. Nhưng mà tại sao anh ta lại hiểu rõ nàng như thế? Mỗi chữ mỗi câu của anh ta đều gõ đúng nhịp đập tim nàng.

- Nếu tôi là Tử Yên, tôi sẽ không dám nói cũng như dám làm những gì mà Tử Yên đã làm. Vì vậy tôi không đủ tư cách phê bình Tử Yên. Không phải chỉ có tôi mà những người khác cũng vậy. Mặc dù chuyện đã xảy ra, nhưng cái hậu quả của nó chỉ là đau khổ tuyệt vọng. Nó chẳng khiến Tử Yên vui sướng gì chỉ làm Tử Yên đứng nơi ngõ cụt, không biết cách bù trừ. Đúng không? Vì vậy, bây giờ tốt hơn là Tử Yên nên can đảm đứng lên. Ta có thể làm điều khác để bù đắp và bây giờ Tử Yên lại thấy tuyệt vọng, thì cứ đến tìm tôi. Hãy xem tôi như một người bạn, chúng ta sẽ trao đổi hay hơn...

Từ trước đến giờ, chưa ai nói với Tử Yên một lời như vậy. Cũng chưa ai cảm thông với nàng chẳng phải gần đây mà suốt quá trình trưởng thành. Chung quanh Tử Yên chỉ là những con người đen tối, miệng lưỡi nham hiểm... Tử Yên không ngờ, mình còn được cư xử như con người. Chứ đừng nói có một tình bạn chân thật.

Vì vậy Tử Yên nhìn lên, xúc động.

- Cảm ơn anh. Nhưng mà tôi nghĩ... Tôi không nên kéo anh cùng rơi xuống nước...

Và rồi Tử Yên cúi đầu, nhìn xuống.

- Tôi thật có lỗi, khi bắt anh biết chuyện bí mật của mình, có nghĩa là tôi đã bắt anh phải đi vào nỗi phiền muộn, bực bội không nên có của tôi...

Lời của Tử Yên, làm Vạn Lý bực bội thật sự.

- Tại sao cô lại nói vậy? Được rồi! Vậy thì không nói gì nữa. Nhưng mà cho cô biết, bản chất tôi lại ưa chen vào chuyện người, chứ không ai bắt tôi làm việc đó cả, thích thì làm... Có điều bây giờ cô phải gật đầu với tôi, để cho thấy là này giờ cô đã nghe những gì tôi nói.

Tử Yên chớp mắt cảm động. Cô gái gật đầu và Vạn Lý thấy lòng nhẹ như đã trút được gánh lo...

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.VN

Mảnh giấy xé nát đi rồi, có sắp xếp thế nào cũng không hoàn chỉnh, giống như quả tim đã rách, vá víu thế nào cũng không liền.

Mọi người trong nhà từ Kha lão phu nhân, bà mẹ chồng, mẹ ruột rồi cả Vạn Lý cũng đều ngăn cản. Khuyên bảo Lạc Mai chớ nên quấy rầy Khởi Hiên nữa. Người chết đi rồi, cần sớm đầu thai. Khởi Hiên đi không được vì Lạc Mai cứ bịn rịn, cản trở. Làm mất thời gian của Hiên quá nhiều. Nếu thật sự Lạc Mai yêu chồng, thì hãy để chàng ra đi thoải mái, bà Ánh Tuyết nói:

- Người đã chết rồi thì làm sao mà sống lại được. Không lẽ con nhẫn tâm để hồn của Khởi Hiên lang thang mãi trên cõi đời này làm con ma cô đơn ư?

Rồi người này một tiếng, người kia một tiếng, khuyên can. Riêng lão Kha thì sau cái bữa đó đã xin từ việc, bỏ về quê cũ.

- Ông ấy nhắc lại là... Khởi Hiên đã tới lúc đầu thai kiếp khác. Khuyên

Lạc Mai đừng tìm cách liên lạc, quấy rầy, đừng để hồn ma bịn rịn mà khó siêu thoát.

Dương trần, âm thế, hai cõi khác nhau! Chuyện đó Lạc Mai biết từ lâu rồi. Nhưng mà sao vẫn không tránh khỏi buồn? Có lẽ chỉ vì Lạc Mai là một đứa con gái tầm thường cô đơn. Cần có một chút tình cảm để bám víu. Lạc Mai lại muốn trung thành với tình yêu đầu đời. Vì vậy, Lạc Mai mới làm lễ thành hôn với chiếc bài vị vô tri. Nhưng bây giờ thì cái để bám víu kia cũng không còn. Từ đây Lạc Mai phải cách biệt hẳn người chồng quá cố.

Những ngày trước đó không vui. Nhưng mà Lạc Mai còn hy vọng. Lạc Mai nghĩ là hồn của Khởi Hiên bao giờ cũng có mặt cạnh nàng. Chẳng đúng sao? Bằng chứng là bài thơ tiếp nối bài thơ kia? Hy vọng mới chớm nở, lão Kha lại xé nát. Và không biết có phải vì vậy mà Khởi Hiên giận? Nên những ngày kế tiếp, dù Lạc Mai có chuyên tâm chờ đợi, mỗi mòn? Khẩn cầu đủ thứ lại chẳng có chuyện gì xảy ra. Chẳng có lấy một tiếng động đáng ngờ... Phải chăng... Phải chăng mọi người nói đúng? Chàng đã thật sự ra đi? Hóa kiếp? Hay chẳng qua vì âm dương cách biệt? Chuyện vợ chồng không thể xảy ra? Nếu vậy thì tại sao Lạc Mai lại không tỉnh? Sao không xuống đây, để kết hợp với chàng? Có phải mọi thứ vuông tròn không?

Lạc Nguyệt Hiên bây giờ là ngôi lầu hoang vắng. Lão Kha không còn, thì nhà cũng bỏ hoang.

Ngày trước, tuy cũng là một nơi bỏ phế, nhưng dù gì cũng còn lão Kha. Và giữa bóng tối âm u. Lão Kha đã cầm đèn rọi sáng cho nàng. Nhưng còn bây giờ? Lão Kha không còn. Ánh sáng cũng đã tắt. Mọi thứ hoàn toàn lại như cũ. Bóng tối và cô đơn. Có điều bây giờ Lạc Mai lại không còn chịu được cái cô đơn và bóng tối nữa.

Làm thế nào để lấp đầy khoảng trống? Làm thế nào để nói lại nhịp cầu với Khởi Hiên? Cả ngày Lạc Mai lang thang trong Hàn Tùng Viên. Lạc Mai đơn lẻ, tránh xa đám đông ồn ào, bầu trời vắng lặng là thế giới của nàng. Lạc Mai cô đơn và đi xa hơn. Trở về cái sườn đồi dốc phía sau chùa Tứ An thôn để nhớ chàng, chiêu hồn chàng. Nhưng rồi chẳng kết quả gì cả. Sự chờ đợi vô vọng làm Lạc Mai gầy hẳn, Lạc Mai gần như sống bên bờ vực của điên loạn bi thương. Vì mọi thứ đã vô nghĩa với nàng.

Không lẽ ngày tháng cứ kéo dài thế này. Rồi cũng phải kết thúc chứ? Chuyện đó thì không biết.

Chỉ có bà Ánh Tuyết, mỗi lần nhìn con. Cái dáng dấp thất thần héo hon của Lạc Mai làm bà đau khổ vô cùng. Nhưng biết làm sao bây giờ? Bất lực.

Rồi một bữa, bà đang ngồi trong nhà thì thấy Hùng Đạt đưa Lạc Mai vào. Lạc Mai đã bỏ nhà đi từ sáng sớm và Hùng Đạt đã tìm thấy Lạc Mai ở sườn núi phía sau Phổ Ninh Tự.

Nhìn cái dáng mặt hồn của con gái. Bà Ánh Tuyết quá đau lòng.

- Tội cho con ta! Tại sao lại tự dằn vò mình đến thế này chứ?

Và bà ôm chầm con, òa lên khóc.

- Khô quá! Nếu biết thế này, thì mẹ đã đâu để cho con làm lễ cưới với bài vị Khởi Hiên? Bây giờ con đã vì thương nhớ mà nên bệnh... Thời gian bất lực với bệnh này... Nhưng mà không lẽ biết là vô vọng mà con vẫn giữ ý định cũ? Con ở vậy với một người chồng vô hình, trong chẳng thấy, sờ chẳng được hoài ư? Tại sao không nghĩ lại? Con vẫn còn đủ điều kiện để có một người chồng bình thường khác cơ mà?

Lạc Mai nhìn mẹ với ánh mắt thất thần hỏi:

- Một người chồng bình thường khác? Mẹ nói vậy là sao?

- Chuyện đến nước này, thì mẹ phải nói. Lúc trước mẹ đồng ý cho con tổ chức lễ cưới với chiếc bài vị chồng con, chẳng qua chỉ là để an ủi con trong lúc quá xúc động. Chứ ai muốn làm cái chuyện quái gở như vậy? Và mọi người đều nghĩ là rồi với thời gian. Mọi chuyện nguội dần và đi vào quên lãng. Lúc đó nỗi nhớ thương phai pha. Con sẽ nghĩ lại. Rồi con sẽ lập gia đình khác. Con hiểu ý mẹ nói chứ?

Lạc Mai chột hiểu. Và không biết nghĩ sao. Lạc Mai chạy về phòng mình, úp mặt lên giường khóc.

- Con thật không ngờ... Cuộc hôn nhân mà con quý trọng như thánh thần,

lại bị mọi người đánh giá như một vở kịch. Người ta không hiểu con thì thôi, đến mẹ, mẹ cũng vậy. Con cũng nào phải hạng người đua đòi dị hợm. Lễ cưới với hồn ma của Khởi Hiên nào phải là một xúc động nhất thời, cũng chẳng phải để tỏ ra mình là người trung kiên tiết liệt. Mà bởi vì tình cảm con đã trao trọn cho chàng. Không lấy Khởi Hiên con sẽ không lấy ai khác. Chính vì vậy, mà con mới đòi được làm đám cưới với bài vị của Khởi Hiên... Tóm lại, kiếp này con chỉ có thể lấy Khởi Hiên chớ không lấy ai nữa. Dù Khởi Hiên chỉ là hồn ma! con đã thề và cương quyết giữ vững lời thề!

Bà Ánh Tuyết nhìn con lắc đầu. Bà biết khó lòng mà lay chuyển được, nên buồn bã căn dặn Tiểu Bội trông chừng Lạc Mai cẩn thận, đừng để Lạc Mai tự ý đi đâu. Rồi bỏ ra ngoài.

Với ông Sĩ Bằng và bà Diên Phương, tuy có lo lắng cho Lạc Mai, nhưng họ quan tâm Khởi Hiên hơn. Chuyện đó quá dễ hiểu. Khởi Hiên muốn tránh xa Hàn Tùng Viên. Nhưng Khởi Hiên đi đâu? Với thương tật mà Khởi Hiên mang trong người hiện nay. Để Khởi Hiên đi xa, hai vợ chồng ông chẳng yên tâm. Vì vậy tạm thời để Khởi Hiên tạm trú ở nhà Vạn Lý. Dù gì, ở đây có Vạn Lý trông chừng. Vạn Lý vừa là thầy thuốc vừa là bạn ông bà yên tâm hơn.

Ngày ngày Tử Yên như con thoi được cử sang đây rồi quay về báo cáo. Tử Yên lúc nào cũng nói Khởi Hiên rất khỏe, rất bình thường. Nhưng ở cương vị làm cha làm mẹ. Ông bà làm sao yên tâm bằng mỗi ngày nhìn thấy mặt con?

Kha lão phu nhân thì con lo xa hơn. Một hôm, bà gọi Tử Yên đến cạnh. Vạch trên nền gạch, cái tính toán từ lâu trong lòng.

- Tử Yên này, bà nói con nghe. Bà thấy gia đình họ Kha này, chẳng có một chút phần nào để thông gia với nhà họ Viên cả. Lạc Mai không làm dâu nhà này. Sớm muộn gì rồi nó cũng sẽ đi khỏi đây. Điều đó không là ta giận, trái lại còn mừng cho nó. Chỉ tội là tội cho thằng cháu nội của ta. Khi Lạc Mai đi rồi, nó sẽ sống làm sao đây? Lúc nào ta cũng muốn mọi sự an lành đến với nó. Nhưng với số tuổi chồng chất này. Ta như ngọn đèn trước gió. Không biết sẽ tắt đi lúc nào...

Tử Yên nghe nói đã thấy bất an.

- Lão phu nhân! Phu nhân đang khỏe mạnh. Nói điều đó làm gì?

- Sao vậy? Có gì không phải? Ta sống đến từng tuổi này chết sống nào có nghĩa lý gì?

Rồi lão phu nhân chăm chú nhìn Tử Yên, thăm dò.

- Điều mà ta sợ nhất bây giờ là... Chết mà không an, cứ phải lo lắng: Ta chỉ sợ như vậy?

Ánh mắt lão phu nhân làm Tử Yên lo lắng. Tử Yên nói.

- Con hiểu rồi, bà định dặn dò con điều gì chứ gì? Vậy thì bà cứ an tâm. Con sẽ không đi lấy chồng. Ở vậy để hầu Nhị thiếu gia!

- Con ngoan lắm! Con là đứa rất tốt!

Bà lão chợt cầm tay Tử Yên bóp nhẹ, rồi nói với cả tấm lòng.

- Nhưng ta không có ý xử ép con như vậy. Con là đứa con gái tốt. Từ cái hôm Khởi Hiên chẳng may bị tai nạn cho đến nay. Con đã làm hết sức mình. Đặc biệt là trong việc phục vụ cho nó thang thuốc, băng bó vết thương. Chịu đựng cả sự quất tháo của nó... Tấm lòng của con, không phải chỉ có ta mà cả nhà này, ai cũng thấy, vì vậy Tử Yên này... Đây không phải là chủ trương của riêng ta, mà cả con trai và con dâu ta nữa... Nếu sau này Lạc Mai mà bỏ đi! Có chồng khác rồi thì cái vị trí của nó sẽ thuộc về con. Con sẽ là con dâu thứ hai của nhà họ Kha này. Con thấy thế nào? Nếu đồng ý gật đầu đi!

Tử Yên nghe nói sững sờ. Tử Yên nghĩ mọi người đã hiểu sai hành động của mình. Tử Yên lớn tiếng.

- Không! Không! Tôi không muốn!

Tiếng nói của Tử Yên làm Kha lão phu nhân giật mình. Bà chưa phản ứng gì, thì Tử Yên đã lùi ra sau, vừa lùi vừa nói.

- Bà đừng làm chuyện đó! Con chẳng muốn làm con dâu thứ hai nhà này đâu. Tuyệt đối không! Sự sắp xếp đó chẳng hay chút nào... Bởi vì bà không biết, bà đã lầm, tôi không phải là một con a đầu tốt lành... Tôi...

Mà sao lạ quá! Sau cái đêm hôm ấy, sao thiên lôi không búa chết tôi đi? Còn lôi tôi vướng víu vào giòng họ này làm gì? Định đưa tôi đi xuống tận cùng mười tám tầng địa ngục ư?

Và không đợi gì cả. Tử Yên nói xong quay người bỏ chạy ra ngoài. Lão phu nhân nhìn theo ngạc nhiên vô cùng. Cái con A đầu này... Chẳng lẽ ta đã phán đoán sai? Sao nó lại phản ứng kỳ lạ vậy?

Trong lúc đó lòng ngổn ngang trăm mối. Dở khóc dở cười... Tử Yên nghĩ ngày xưa mẹ đã hết lời van xin chỉ để xin một chân thiếp. Vậy mà không được lão phu nhân chấp nhận... Còn bây giờ... Lại năn nỉ ép buộc ta... Cay đắng quá! Sao lại có chuyện trái ngược thế này?

Tử Yên chợt thấy cần gặp Vạn Lý ngay. Gặp để làm gì? Tử Yên cũng không biết. Chỉ cảm thấy gặp, lòng may ra mới thanh thản.

Thế là Tử Yên chạy nhanh đến tiệm thuốc nhà họ Dương, đến nơi Tử Yên vừa định đẩy cửa phòng khám bệnh bước vào, thì nghe giọng nói của Khởi Hiên, từ trong vọng ra.

Tử Yên dừng chân lại. Nghe Khởi Hiên nói. Giọng Khởi Hiên như van lơn:

- Hãy cưới Lạc Mai giùm ta! Mi có nhớ trước kia không? Khi trận hỏa hoạn chưa xảy ra. Mi đã có lần tự thú là, mi cũng yêu Lạc Mai mà Vạn Lý? Lúc đó vừa nghe qua ta đã giật mình... Bởi vì ta nghĩ nếu từ lâu, mi cũng đeo đuổi tán tỉnh Lạc Mai, thì mi sẽ là một địch thủ đáng gờm... Có khi ta lại dưới cơ mi nữa là khác!

Có tiếng của Vạn Lý.

- Đừng có nói vậy. Ta không hề là địch thủ của mi. Ta chỉ nói là ta mong kiếp sau may ra. Nhưng mi thì lại không chịu, mi muốn kiếp kiếp đều là của mi cả.

- Nhưng mà bây giờ... mọi thứ đã đổi khác... Ngay trong kiếp này ta cũng nào có được ở với Lạc Mai? Vì vậy ta nói với mọi người, ta muốn là Lạc Mai sẽ tái giá. Ta chịu đựng sự đau khổ đến nay, cũng là để được mục đích chuyện đó. Có điều là ta chưa nói ra thôi. Ta mong người Lạc Mai lấy sau này sẽ là người... Bởi vì chỉ có người mới xứng đáng... Vì

vậy, ta van người hãy cưới Lạc Mai làm vợ!

Tử Yên cảm thấy ngỡ ngàng. Lại nghe tiếng vỗ bàn, rồi giọng nói giận dữ của Vạn Lý.

- Mi thật quá lắm, bản thân đã cư xử không phải với Lạc Mai, vậy mà còn có ý định đem Lạc Mai ra làm quà để tặng cho ta. Hừ! Hãy thử nghĩ lại xem. Ngay từ đầu Lạc Mai đã yêu người. Ta và Hùng Đạt chỉ là kẻ đứng bên lề. Nhưng bọn ta nào có thất vọng, có mơ ước viễn vông? Mi đừng tưởng là nửa năm nay. Bọn này lăm le, chờ chực để thế chân người? Lầm to! Con người sống trên đời này có nhiều khát vọng lắm không phải chỉ có tình yêu? Chẳng hạn như tao đây, niềm vui lớn nhất là được làm thuốc, trị bệnh cho thiên hạ. Còn Hùng Đạt, hắn có cái xưởng trà, hắn rất yêu nghề, bọn ta cũng không là những kẻ yếu đuối tình cảm. Mỗi người có một tương lai, một khung trời riêng. Bọn tao yêu đời. Và không thích để những tình cảm lặt vặt chi phối cuộc sống. Mi đã hiểu ý ta chứ?

- Không! Mi đã cố tình đưa ra một đồng lý lẽ, nhưng chuyện mi nói, chẳng liên can đến một chút gì chuyện của ta đưa ra. Bây giờ đầu tao căng lắm, không hơi sức đâu để nghe lý lẽ dài dòng. Ta chỉ biết là mi thích Lạc Mai, mi cũng xứng đôi với Lạc Mai. Vậy thì sao mi không cưới Lạc Mai chứ? Mi cho biết lý do đi! Một lý do thế nào đủ thuyết phục ta mới được!

Vạn Lý kêu lên:

- Xem cái tên này kỳ cục chưa? Mi lấy tư cách gì để ép buộc người khác làm vậy? Mà chuyện này lại liên hệ đến người thứ ba nữa. Mi tưởng là chỉ cần sự thảo thuận giữa mi và ta là xong xuôi. Thế còn ý kiến của Lạc Mai? Cô ấy ưng hay không? Mà chưa hẳn cô ta ưng, mà ta đã chịu...

- Tại sao mi lại không chịu...?

-...

- Nói đi! Phải cho biết lý do chứ?

- Nói thì nói, sợ gì? Nghe này... ta đã có đối tượng. Được chưa?

Vạn Lý nói. Tử Yên đứng ngoài hồi hộp, trong khi Khởi Hiên tiếp tục lớn tiếng.

- Tao không tin! Mà y mà làm gì có đôi tượng... Ban nãy chính mi cũng nói là... Mi suốt ngày say mê nghiên cứu ngành y... Đâu có thì giờ đâu to tưởng chuyện khác... Vậy thì đôi tượng của mi ở đâu mọc ra chứ?

- Mi rõ là vô lý. Chuyện tình cảm là chuyện riêng tư của ta, có dính líu gì đến người. Chẳng lẽ ta đặt chuyện?

- Nếu mi chẳng nói rõ ràng họ tên người ấy ra, thì ta cứ xem mi là bịa chuyện!

- Hừ!... Thật là... Thôi được! Mi muốn biết thì ta nói cho mi biết... Đó là Tử Yên! Tao đã yêu Tử Yên! Mi hài lòng rồi chứ?

Tử Yên đứng bên ngoài giật mình. Tử Yên suýt kêu lên phải đưa tay lên bịt miệng sợ lộ. Phía trong yên lặng. Hình như Khởi Hiên cũng bị bất ngờ. Thật lâu mới nghe Khởi Hiên nói.

- Tử Yên à? Thế thì chuyện này... Bắt đầu từ bao giờ vậy?

- Tao không biết Tử Yên thế nào, vì ta chưa thổ lộ chuyện đó với nàng. Chuyện này mỗi mình mi biết thôi... Có lẽ... là sau từ khi mi gặp tai nạn... Tử Yên phụ ta làm thuốc cho người. Sự tận tâm của cô nàng, rồi mấy tháng gần gũi, tiếp xúc, nói chuyện... chuyện vẫn thì cũng bình thường, nhưng ta cảm thấy khi ở bên Tử Yên, ta tự tin, và làm việc một cách hăng say. Sau đó có lẽ vì bệnh tật, tánh tình mi thay đổi, mi nóng nảy hành hạ Tử Yên vô cớ, ta thấy bất bình. Sự tận tụy của Tử Yên dành cho người làm ta bất mãn, ta thương xót, lúc đầu ta tưởng đó chỉ là bản chất anh hùng rom thích đứng về phía kẻ yếu, thế cô, nhưng sau đó thấy không phải. Ta đã thật tình quý yêu Tử Yên! Tử Yên như một cánh bướm đẹp, mặc dù xuất thân chỉ là một sâu rọm tầm thường. Nhưng cái lột xác cao quý đó, làm ta cảm động, đổi thay. Cái bản chất cao quý đó không phải ai cũng có!

Tử Yên đứng ngoài nghe hết. Tử Yên xúc động muốn khóc thành tiếng, nhưng cố ngăn lại.

Rồi có tiếng của Khởi Hiên.

- Thì ra vậy... Nhưng mà, mi đã yêu Tử Yên. Chúng ta lại là bạn thân, sao bấy lâu nay mi lại giấu kín không thổ lộ cho ta biết?

Giọng của Vạn Lý bồi rối:

- Ồ... Không phải cố tình muốn giấu... Chẳng qua vì chưa đúng thời cơ để công bố thôi.

Khởi Hiên có vẻ không hài lòng:

- Tại sao? Tử Yên đang ở độ thanh xuân... Còn chờ gì nữa? Hừ... Có phải vì mi sợ ta là trở ngại ư? Đừng có lo... ta tuy không phải là người chủ tốt, nhưng ta có lương tâm. Đối với một a đầu tốt như Tử Yên, ta chưa làm được cái gì để trả, thì nay là cơ hội để trả ơn cho cô ấy. Ta sẵn sàng tặng nó cho cậu.

Nghe đến đây, Tử Yên không còn dằn được, đẩy cửa xông vào.

- Đừng! Đừng! Tôi không muốn vậy!

Khởi Hiên và Vạn Lý giật mình, cùng lúc quay ra. Tử Yên vừa khóc vừa tiếp.

- Nhị thiếu gia này... con... con còn nhỏ lắm. Con chưa muốn lấy chồng đâu... Thiếu gia hãy để con ở lại phục vụ thêm mấy lâu nữa.

Khởi Hiên lấy được bình tĩnh, hỏi:

- Như vậy là những gì bọn ta nói với nhau, mi đã nghe hết rồi, phải không?

Tử Yên liếc nhanh về phía Vạn Lý, đáp.

- Vâng, con đã nghe hết.

Vạn Lý bồi rối. Cái cảm giác bị người khác bắt gặp quả tang mình nói lén người ta khiến Vạn Lý lúng túng, tay chân thừa thải kỳ cục.

Khởi Hiên hỏi Tử Yên.

- Mi nói rõ ta biết, mi bảo là mi đã nghe hết những gì Vạn Lý nói vậy mà mi vẫn từ chối, không chịu lấy Vạn Lý à?

Tử Yên lắc đầu nói.

- Tấm lòng của anh Vạn Lý, khiến con cảm động. Con cũng biết xuất thân hèn mọn như mình, được người ta không phân biệt giai cấp yêu quý là cả một thứ phúc đức trên đời. Con nào dám kén chọn hơn. Con cũng không phải là hồ đồ, con biết chọn cái hay cái phải... Nhưng mà Nhị thiếu gia nghĩ xem. Tình cảnh của Nhị thiếu gia hiện nay, vì muốn mợ ở nhà quên lãng tình yêu cũ, nên thiếu gia phải lánh mặt. Bây giờ cũng chưa biết ở đâu? Và bao giờ mới trở về được Hàn Tùng Viên? Như vậy con còn bụng dạ nào để chỉ lo cho bản thân mình chứ?

Rồi quay qua Vạn Lý, Tử Yên nói:

- Tôi nghĩ là... Anh Vạn Lý cũng hiểu ý tôi chứ?

Vạn Lý đỏ mặt, quay qua Khởi Hiên.

- Đấy mi thấy chưa? Ta đã bảo là chuyện này chưa đúng thời cơ mà. Tử Yên nói đúng. Chuyện của mi với Lạc Mai chưa kết thúc, hai người đang đau khổ. Ta là bạn thân của ngươi, ta đâu thể tìm chỗ an vui lúc này. Tóm lại là... Thôi thì phó mặc mọi thứ cho tự nhiên vậy.

Và quay qua Tử Yên, Lý nói.

- Tôi sẵn sàng chờ đợi cô!

Hai người nhìn nhau họ trao đổi những gì không thể nói bằng ánh mắt, và chỉ có hai người biết.

Riêng Khởi Hiên? Hiên lại đắng cay. Vạn Lý và Tử Yên chờ... Họ chờ xum họp. Còn chàng? Chàng lại chờ Lạc Mai quên lãng. Chờ cái ngày chia tay...

o0o

Khởi Hiên không biết là... Cũng cùng lúc đó Lạc Mai đang có mặt bên

bờ suối cũ. Nàng đặt tay lên vết chàm hoa mai trên tay miệng thầm thì gọi tên chàng.

- Anh Khởi Hiên ơi! Anh Khởi Hiên! Anh có nhớ cái ngày hôm ấy cũng tại nơi này, nhờ cái vết chàm hoa mai mà anh đã nhận ra em, và cũng từ đó định mệnh đã gắn liền đời em và anh...

Rồi Lạc Mai nhìn xuống giòng nước chảy xiết dưới chân. Người như cuốn vào cơn xoáy tình cảm.

- Lúc đầu em tưởng đó là duyên tiền định... Không ngờ sau đây phong ba lại nổi lên, để chia lìa chúng mình âm dương đôi ngã. Vậy thì cái cõi hồng trần này còn cái gì để em lưu luyến? Chỉ có cái chết là không còn chia lìa lứa đôi. Anh nghĩ có đúng không?

Nói xong, Lạc Mai từ từ đứng dậy, bình thản bước ra giữa dòng suối. Nơi có cơn xoáy mạnh với những bọt nước trắng xóa...

o0o

May là lúc đó Tiểu Bội chạy đến kịp. Cũng may là lúc đó có hai vị tiểu phu tình cờ đi qua. Lạc Mai vừa bị cơn nước quật ngã xuống, chưa bị cuốn vào dòng xoáy thì đã bị phát hiện và Lạc Mai đã được cứu kịp...

Tại Ngâm phong quán, gần như tất cả người nhà họ Kha đều tập trung cả ở đây. Cả nhà bận rộn, người cầu nguyện, lấy nước, lấy khăn, thuốc men, xoa bóp... Mỗi người một việc. Chỉ có bà Ánh Tuyết là ngồi yên một chỗ, bơ thờ. Bà ôm Lạc Mai vào lòng, mắt mở trừng trừng nhìn con như sợ là chỉ cần chớp mắt là con của bà, Lạc Mai có thể biến mất ngay.

Dù nước trong người đã được nôn tháo ra. Nhưng Lạc Mai vẫn nằm thềm thiếp, mắt nhắm, môi xanh tái... Lạc Mai giống như người say ngủ. Rất lâu... rất lâu sau đấy Lạc Mai mới mở mắt ra, nhưng rồi nhắm mắt lại tiếp. Có điều cử chỉ đó làm mọi người thở phào nhẹ nhõm. Họ biết nguy hiểm đã trôi qua...

Bà Ánh Tuyết bây giờ khóc. Còn Kha lão phu nhân thì nóng nảy.

- Cái ông Lưu này sao chậm chạp vậy? Tiệm thuốc cách đây đâu có xa, mời thầy đến mà cũng lâu lắc!

Mọi người chẳng ai lên tiếng. Chỉ ông Sĩ Bằng nói.

- Tôi... Tôi chưa bảo ông ta đi gọi Vạn Lý.

Ông nói rất nhỏ, nhưng bà Ánh Tuyết đã nghe và bà biết tại sao ông Sĩ Bằng lại làm như vậy.

Không gọi người kêu Vạn Lý sang có nghĩa là không muốn kinh động Khởi Hiên... Bởi vì ai cũng lo cho Khởi Hiên cả. Khởi Hiên tuy lánh mặt, nhưng vẫn nghĩ đến Lạc Mai, nếu Lạc Mai mà có gì thì...

Bà Ánh Tuyết cắn môi, lặng lẽ đứng dậy. Bà biết phải làm gì. Kha lão phu nhân định lên tiếng chặn lại, nhưng ông Sĩ Bằng nói.

- Đừng! Mẹ hãy để bà ấy đi, chúng ta chẳng giúp ích được gì. Chỉ tổ đổ dầu vào lửa, gây thêm khó khăn hơn? Thôi thì cứ ở đây lo cho Lạc Mai... Cầu nguyện và cảm ơn trời phật đã cứu sống con bé, đừng để chuyện đáng tiếc nữa xảy ra. Còn ngoài ra phó mặc...

Ông Sĩ Bằng liếc nhanh về phía Lạc Mai. Ông có vẻ mệt mỏi.

- Con cảm thấy... Con linh cảm chuyện Lạc Mai nó nhảy xuống suối định tự sát lần này... Như là không phải tự nó... Mà là do chúng ta. Chúng ta đã đẩy nó vào đường cùng, nếu nó mà mệnh hệ gì thì... Chúng ta cũng thật khó xử... Chứ không đơn giản...

o0o

Tại tiệm thuốc nhà họ Dương.

Vạn Lý và Tử Yên bàng hoàng với tin dữ của bà Ánh Tuyết vừa mang đến. Khởi Hiên thì chỉ biết ngồi bệt xuống đất ôm đầu khóc. Bà Ánh Tuyết với những bức rức trong lòng. Bà trừng mắt nhìn Khởi Hiên nói.

- Khi con gái ta được đưa trở lại nhà, nhìn nó nằm thêm thiếp mà ta đau lòng. Ta liền tưởng lại hình ảnh cũ. Lúc đó rơi xuống hố khi đi tìm người. Bây giờ, ta chỉ nghĩ đến cái sống còn của con. Ta tự bảo lòng. Chỉ cần nó sống thì bao nhiêu thù hận tích lũy mười tám năm qua ta sẵn sàng xóa hết... vậy mà...

Giọng bà Ánh Tuyết đột ngột cứng cõi.

- Ban này... Ta cũng có một cảm giác sợ hãi tương tự. Có điều ta không còn cái tuyệt vọng của người mẹ lần trước. Ta cảm ơn trời đã cứu sống con ta, nhưng ta không muốn những chuyện không hay này cứ xảy ra mãi. Vì để nó tiếp diễn thì có lẽ ta sẽ điên mất. Vì vậy, bây giờ mi hãy đứng đây... theo ta về gặp nó!

Khởi Hiên giật mình nhìn bà Ánh Tuyết với ánh mắt vừa sợ hãi vừa van xin, nhưng bà Ánh Tuyết vẫn cứng rắn.

- Không! người phải lại quay lại nhà, mà với tư cách là Kha Khởi Hiên chứ không phải là lão Kha! Người phải tự bạch với Lạc Mai, không được giấu diếm gì cả.

Không khí trong phòng đột ngột lắng xuống trở nên nặng nề gay go. Và dưới ánh mắt của ba người Khởi Hiên đã từ từ đứng dậy. Cầm gậy lên một cách mặc cảm, Khởi Hiên chậm rãi bước tới, rồi không biết nghĩ sao lại lùi lại.

- Không! Không được! Tôi không thể! Tôi không thể làm chuyện này được.

Bà Ánh Tuyết cương quyết sẵn tới.

- Sao lại không được? Khi Lạc Mai nó không còn thiết sống thì mi còn thiết tha cái gì? Không lẽ mi chưa ngộ ra? Hay là mi không biết xúc động? Chuyện mi muốn con gái ta lấy người khác đâu có đơn giản. Chỉ đưa nó đến con đường chết thôi! Một cách giải quyết không lối thoát. Vậy mà mi cứ ảo tưởng... Lần này phải nói là nhờ nó còn cao số, bằng không... Mi cứ thử thách nó mãi, tại sao cứ hành tội người ta mãi thế?

Khởi Hiên nghẹn lời:

- Mẹ đừng có bức bách con như vậy... Con đã nói từ lâu rồi, thà chết chứ con không muốn gặp lại Lạc Mai... Tại sao ai cũng làm khó tôi như vậy? Nếu hôm ấy thật sự con chết, thì bây giờ ra sao? Tại sao không suy nghĩ tìm một biện pháp hợp lý khác? Ai cũng bức bách, có phải là muốn dồn con vào cái đường chết thật không? Vì chỉ có chết là mọi chuyện mới

chấm hết!

Bà Ánh Tuyết chẳng nói gì cả, bà đưa tay lên tát mạnh vào mặt Khởi Hiên. Rồi lột ngay chiếc mặt nạ trên mặt anh chàng. Hành động bất ngờ của bà làm Khởi Hiên kinh ngạc. Khởi Hiên sợ hãi ôm chầm lấy mặt, hét;

- Trả chiếc mặt nạ cho tôi! Hãy trả lại chiếc mặt nạ cho tôi! Tử Yên đâu...

Không đợi Khởi Hiên kêu lần thứ hai. Tử Yên nhào tới định giật lại chiếc mặt nạ, nhưng bà Ánh Tuyết đã giữ lại.

- Không được đưa cho nó. Ai mà trả lại cho nó có nghĩa là đã tiếp tay làm điều ác... Tại sao cứ để cái trạng thái bệnh hoạn này giết dần giết mòn con tôi chứ?

Và bà quay qua nắm lấy cườm tay Khởi Hiên, nói:

- Bữa nay thì không có lý do gì nữa, mi phải trở về ra mắt con gái ta!

- Không! Không được!

Khởi Hiên giằng ra, chàng đẩy mạnh chiếc bàn về phía ba người, khiến Vạn Lý, Tử Yên và bà Ánh Tuyết phải né tránh, vừa thừa cơ khi không ra cửa, bỏ chạy ra ngoài.

Sự việc xảy ra bất ngờ và nhanh, làm chẳng ai phản ứng kịp. Lúc Khởi Hiên xông ra ngoài thì cùng lúc đó một bà nội trợ đi chợ vừa bước ngang qua cửa, nhìn thấy khuôn mặt góm ghiếc của Khởi Hiên. Bà đã sợ hãi buông giỏ, kêu:

- Trời ơi! Quỷ! Quỷ! Có quỷ xuất hiện!

Khởi Hiên nghe hét chững lại, và chàng cũng hét lên một tiếng thê thảm, quay ngược trở vào tiệm thuốc. Khởi Hiên ngồi sụp xuống quày, run rẩy:

- Trời ơi! Tôi là quỷ? Tôi là quỷ ư? Đó mấy người có nghe không? Họ bảo tôi là quỷ dữ!

Vạn Lý đau lòng quay mặt đi. Bà Ánh Tuyết nhắm mắt lại, hai hàng lệ chảy dài. Tử Yên thì bỏ nhào đến nơi chiếc mặt nạ, cầm lấy và chạy về phía Khởi Hiên.

- Nhị thiếu gia đừng nói gì cả. Hãy mang chiếc mặt nạ này lên đi!

Khởi Hiên chụp lấy chiếc mặt nạ như chụp lấy chiếc phao. Vội vã mang vào, vừa hồn hên thở, vừa nói:

- Đây không phải là chiếc mặt nạ. Đây là khuôn mặt tôi... Vì chẳng có nó, tôi sẽ là một con quỷ! Làm sao tôi có thể để một hình thù ghê tởm thế này đi gặp Lạc Mai? Làm sao? Tôi van các người... Tôi xin cách người hãy buông tha cho tôi.

Đứng trước cái cảnh quá ư tuyệt vọng. Bà Ánh Tuyết cũng không biết phải làm gì hơn là khóc, bà lắc đầu bất lực...

Thôi thì... Đành vậy...

Phải chấp nhận thôi...

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nếu chuyện của Khởi Hiên làm bà Ánh Tuyết bất lực, thì chuyện của Lạc Mai làm bà khổ tâm hơn.

Sau khi sức khỏe phục hồi. Lạc Mai vẫn giữ ý định tự sát. Và thừa lúc mọi người không để ý, Lạc Mai chụp lấy kéo đâm vào người, nhưng vết thương lại không sâu lắm. Không thực hiện được ý định, Lạc Mai lại xông ra ngoài, đập đầu vào cây. Bà Ánh Tuyết và Tiểu Bội phải phí hết sức mới giữ Lạc Mai được.

Đến nước này, bà chịu thua, bà vội nói:

- Đừng con! Mẹ van con! Con nghe này, Khởi Hiên nó chưa chết! Nó

hãy còn sống.

Vừa khóc, bà vừa mếu máo nói:

- Nó còn sống và vẫn ở gần con. Nó chính là lão Kha đấy, con có nghe rõ chưa? Nó chính là lão Kha!

Lạc Mai nghe bàng hoàng. Chậm rãi quay lại, mắt mở lớn nhìn bà Ánh Tuyết. Nửa tin nửa ngờ. Tiểu Bội thấy thái độ của Lạc Mai cũng sợ, nó quay sang bà Ánh Tuyết, hỏi:

- Bà ơi bà! Bà có sao không? Đột nhiên bà nói cái gì mà nghe ghê quá vậy?

- Ta không hề mê sảng. Ta nói thật đấy!

Bà Ánh Tuyết vừa gỡ tay Tiểu Bội ra, vừa nắm tay Lạc Mai nói:

- Ta không lừa dối con nữa đây... Nếu ta dối con thì khi con gặp lại Lão Kha, ta biết sẽ ăn làm sao nói làm sao? Ta biết lấy đâu ra một Khởi Hiên để đền cho con chứ?

Lạc Mai đứng ngây người như khúc gỗ nhìn mẹ. Đầu óc đột ngột đóng băng. Bà Ánh Tuyết vừa lau nước mắt, vừa cố lấy lại bình thần, giải thích.

- Chuyện thế này, trước kia nói Khởi Hiên chết là để gạt con. Nhưng điều đó cũng không ngoa lắm. Vì Khởi Hiên sau trận hỏa hoạn, bị phỏng quá nặng. Sống cũng gần như chết. Nhờ Vạn Lý đã bỏ hết công sức ra chữa chạy. Kết quả Khởi Hiên sống được nhưng mà một chân bị co rút thành tật. Mặt mày thì cháy nám không ra hình thù. Cả cái cuống họng... Thanh quản cũng bị thương làm giọng nói biến dạng đi.

Rồi bà nhìn thẳng vào mắt Lạc Mai.

- Và rồi con đã thấy... Lão Kha đấy, chân thì khập khễnh, giọng nói ngọng nghịu khèn khàng. Mặt thì lúc nào cũng phải mang mặt nạ, để mọi người khỏi kinh sợ... Ông ta chính là Khởi Hiên.

Lạc Mai nhớ lại đôi mắt trở nên khiếp đảm.

- Không... Không! Mẹ nói dối! Lão Kha là Lão Kha... Làm sao là anh Khởi Hiên được?

Lạc Mai lùi người ra sau như muốn từ chối cái hình ảnh mới phát hiện trong đầu. Nàng cố chống trả.

- Lão Kha nói... Ông ta bị kẻ thù phá vỡ khuôn mặt... Mẹ đã làm rồi! Mẹ không biết đâu. Mà ai bảo với mẹ Lão Kha là Khởi Hiên chứ?

Bà Ánh Tuyết đau khổ nhìn con gái.

- Ở đây không phải chỉ có mẹ, mà tất cả những người trong nhà họ Kha này đều biết Lão Kha chính là Khởi Hiên. Nhà họ Hàn cũng biết, không tin con cứ đi hỏi Vạn Lý! Chỉ có con và Tiểu Bội là mù tịt chuyện này thôi...

Lạc Mai tái mặt. Tiểu Bội cũng há hốc mồm, nhìn bà Ánh Tuyết rồi nhìn Lạc Mai.

- Con có biết... Sau khi con tự vẫn ở suối được mang về. Con nằm mê man trên giường thì mẹ làm gì? Mẹ đã chạy sang tiệm thuốc của Vạn Lý. Khởi Hiên đang ỉn nấu ở đây. Đứng ra thì Khởi Hiên vẫn có thể ở lại Lạc Nguyệt Hiên, nhưng vì những hành động bốc đồng của con trước đó, làm “Lão Kha” không thể tiếp tục cái vai trò ở đây được... nên phải ra đi... Tạm thời chưa biết đi đâu, ở tạm nhà Vạn Lý. Nhưng chưa kịp gì thì con lại tự sát. Ta đi sang đây, định bắt hẩn về đây, để làm sáng tỏ vai kịch. Để mọi người chấm dứt cái che giấu, cái màn kịch tập thể làm ai cũng đau khổ, dày vò... Nhưng mà... ta đã không thành công.

Rồi bà Ánh Tuyết ôm mặt khóc.

- Lúc đó vì ta chứng kiến một bi kịch khác tàn nhẫn hơn, ta không đành lòng, và đành phải quay về...

Rồi sau đó, bà Ánh Tuyết mới kể hết đầu đuôi câu chuyện. Từ chuyện xây mộ giả, đến chuyện cấm môn... Rồi Tử Yên bày trò đưa thơ, làm Khởi Hiên sợ bại lộ không dám ở Lạc Nguyệt Hiên nữa...

Lạc Mai yên lặng lắng nghe, càng nghe càng như bị cuốn hút sang một

thế giới khác.

- Tóm lại. Cái ý nghĩ lúc đầu, dựng chuyện cũng là vì con. Nhưng sau đó mọi người mới phát hiện sai lầm.

Rồi bà Ánh Tuyết kết luận trong tiếng nấc.

- Ban đầu ai cũng nghĩ là thông minh khi đã vạch ra một lối thoát cho con, chứ đâu ngờ đó là con đường chết. Thương con lại chỉ hại con...

Lạc Mai yên lặng thật lâu, rồi hỏi lại.

- Lão Kha là Khởi Hiên à?

Bà Ánh Tuyết gật đầu. Lạc Mai trở lại thực tại. Lạc Mai run rẩy:

- Anh ấy chưa chết... còn sống ư? Trời ơi thế này thì chắc tôi phát điên mất!

Nhưng rồi Lạc Mai ngồi xuống, mặt ngược lên nhìn trời.

- Rõ ràng là tôi nghe rõ ràng. Chính miệng mẹ tôi đã nói... Lão Kha chính là anh Khởi Hiên... thật ư? Chuyện đâu đã ra đó. Chẳng còn bí mật nào nữa, sự thật rõ ràng... Sự thật tàn nhẫn.

Và sau đây, khi mọi người ở Hàn Tùng Viên minh chứng cho lời nói của bà Ánh Tuyết là thật. Họ còn bổ túc thêm nhiều chi tiết xác định hơn. Lạc Mai nhìn từng người. Nàng cắn môi đến rướm máu, rồi Lạc Mai khóc, nhưng không buồn như mọi người tưởng. Lạc Mai nói.

- Như vậy có nghĩa là tôi không nằm mơ, cũng như chưa điên, những gì tôi đã kinh qua là có thật! Chàng vẫn còn sống! Vẫn còn sống!

Nói xong, Lạc Mai đi ra ngoài sân, nàng quỳ xuống chấp tay và ngược lên trời.

- Đấng cao xanh ơi! Chồng tôi còn sống chứ chưa chết! Con biết chuyện hợp tan trên cõi đời này là thiên định. Con xin cảm ơn trời! Con biết là trời đất đã quyết định để chúng con được xum họp chứ không phải để chia ly vĩnh viễn!

Ai nghe lời van vái của Lạc Mai đều cảm động. Bà Diên Phương bước tới đỡ Lạc Mai dậy.

- Vậy thì, có phải ý con cũng quyết định là tụi con sẽ hợp chứ không tan?

- Vâng. Bởi vì con đã tìm đến cái chết khi nghĩ là anh Khởi Hiên đã chết. Bao nhiêu đó chưa đủ minh chứng cho lòng con ư?

Lạc Mai khóc và nói. Bà Diên Phương xúc động.

- Vâng, ta cần một quyết định chính xác sau khi con đã biết sự thật. Con suy nghĩ kỹ đi. Bởi vì con biết Khởi Hiên bây giờ không phải là Khởi Hiên của ngày xưa nữa. Cái dáng dấp, hình dạng của nó còn đáng sợ hơn là những gì con đã thấy. Ngoài cái chân thọt ra, cái giọng nói ngọng nghịu ra... Còn những vết sẹo khác mà con chưa nhìn thấy với khuôn mặt đằng sau chiếc mặt nạ. Không biết là khi con đã nhìn rõ cái khuôn mặt thật của nó rồi con có chịu nổi. Có còn thấy yêu nó không?

Lạc Mai ngược lên nhìn bà Diên Phương với ánh mắt cương quyết.

- Những điều đó, đúng ra mẹ phải hỏi con từ lâu... Vậy mà để mãi đến bây giờ. Không được, mẹ hãy nghe đây, con dứt khoát là anh Khởi Hiên có thể nào đi nữa con vẫn yêu, vẫn cần anh ấy!

Kha lão phu nhân bước tới.

- Con nói thật đấy chứ?

Lạc Mai đứng dậy:

- Bằng tất cả con tim! Bà thấy đấy, trên đời này người ta chỉ tìm đến cái chết khi hoàn toàn tuyệt vọng đúng không? Đó là khi không còn lẽ sống. Anh Khởi Hiên thì chỉ vì tai nạn mà trở nên xấu xí, nhưng vẫn còn sống. Bao nhiêu đó đủ rồi... Trong nhà này chỉ vì một lý do đó, lại nghĩ là rồi con sẽ bỏ rơi anh ấy, nên đã không từ mọi cách lừa dối con. Đem cả cái chết của anh ấy lường gạt con. Mà sao trước đó chẳng ai hỏi hoặc gợi ý thử? Chưa biết chính xác, võ đoán rồi kết luận... Ai cũng xem thường con như vậy?

Rồi Lạc Mai đảo mắt nhìn mọi người, cuối cùng dừng lại trước mặt bà Ánh Tuyết.

- Kể cả mẹ con nữa!

- Không! Không phải như vậy!

Lạc Mai không khoan nhượng:

- Nếu không phải, tại sao mẹ không nói thật cho con biết từ đầu? Con ôm mộ bia, con đập đầu vào mộ... Mọi người yên lặng. Rồi con tuyệt thực, bỏ ăn bỏ uống. Mọi người vẫn giấu kín. Con ôm bài vị về nhà chồng, chẳng ai thèm tiết lộ điều gì. Con sống trong nỗi đau thương nhớ, mọi người vẫn bình tâm. Trái lại còn mong con chóng quên lãng, để đi lấy chồng một lần nữa. Ai cũng ác!

Ông Sĩ Bằng lắc đầu nói:

- Không phải ác, cũng không phải là không thương con... Mà bởi vì ở đây ai cũng đã nhìn được khuôn mặt của Khởi Hiên sau khi lành bệnh. Ta không biết phải hình dung thế nào cho con rõ, nhưng mà... Có thể nói là... Nó không còn hình dạng gì là khuôn mặt của người nữa.

Bà Diên Phương tiếp lời.

- Con chẳng nên trách móc bọn ta. Bởi vì đừng nói đến người xa lạ. Ngay như làm cha mẹ như ta... Ta thương con lắm chứ? Muốn Khởi Hiên hạnh phúc lắm chứ? Nhưng bọn ta quyết định như vậy chẳng qua vì không muốn con chịu thiệt thòi...

Kha lão phu nhân bước tới nắm lấy tay Lạc Mai.

- Nội biết là con khổ lắm, nhưng mà ở nhà này cũng nào có ai sung sướng đâu? Biết là con còn yêu nhau mà chẳng được gần nhau. Nhưng phải nín lặng. Bọn ta đều yêu cả hai đứa, nên khổ sở vô cùng. Bây giờ con biết tất cả rồi, thôi thì hãy tha thứ mọi người nhé?

Lạc Mai vừa khóc vừa nói:

- Đừng có ai nói gì cả! Đừng nói nữa! Lỗi cũng tại con vô tình. Anh ấy ở

đẩy mà lại nhận không ra. Khởi Hiên sờ sờ trước mặt. Con lại tơ tưởng đầu đầu. Lại còn vẽ vời chuyện ma quỷ... thì ra lão Kha với chàng chỉ là một!

Bà Ánh Tuyết ôm con gái vào lòng, nói:

- Không! Không phải là vô tình hay ngu ngơ gì. Mà chỉ tại vì con quá tin tưởng chuyện Khởi Hiên đã chết là thật. Hôm nay, nếu không có sự thú nhận của bọn ta, hẳn con cũng còn tin đều đó.

Dù có thế nào, thì... Muộn cũng con hơn không! Khi sự thật đã được vén lên... Lạc Mai như sống lại. Lạc Mai gạt nước mắt nói:

- Vậy thì con phải đi tìm anh ấy! Con phải đi tìm anh ấy ngay bây giờ!

oOo

Từ Hàn Tùng Viên đến tiệm thuốc nhà họ Dương chỉ cách nhau vài trăm thước. Vậy mà với Lạc Mai bây giờ, sao nó lại dài quá!

Lạc Mai nôn nóng. Nỗi khổ thời gian đã chịu đựng quá lâu, quá dài, Lạc Mai chịu đựng được, vậy mà chỉ còn ít phút Lạc Mai lại chực nổ tung ra. Tại sao? Có phải vì cái ý niệm Khởi Hiên đã chết ngày xưa khiến Lạc Mai an phận?

Nếu trước kia mọi người cứ nói thật. Đừng giấu diếm. Thì đâu có chuyện tệ hại nào xảy ra. Họ sẽ biết ngay cái quyết định của nàng!

Nhưng mà thôi! Khởi Hiên giờ có què, giọng nói có ngọng nghịu, cả người có đầy vết sẹo cũng chẳng sao. Cái quan trọng nhất là Khởi Hiên còn sống! Còn đi đứng, ăn nói, thở... Và nhất là vẫn còn yêu nàng!

Khởi Hiên có thể thương tật suốt đời, nhưng tâm hồn chàng chắc chắn là chưa bị sút mẻ. Mà cái điều đó mới là quan trọng. Tình yêu! Tình yêu là một sự quyện chặt của hai trái tim, chứ nào phải chỉ ở cái dáng dấp bề ngoài đâu?

Lạc Mai nôn nóng đến với Khởi Hiên ngay. Biết bao điều cần nói. Có bao cảm nghĩ mà Lạc Mai muốn thổ lộ với chàng. Lạc Mai đi như chạy. Vậy mà còn không hài lòng với những bước chân chậm chạp của mình.

Đám đông đuổi theo gần như không kịp.

Vừa đến trước cửa tiệm thuốc. Lạc Mai đã xông thẳng vào, nhưng Vạn Lý đã chặn lại kịp.

- Lạc Mai! Chị định làm gì vậy?

- Tôi biết cả rồi, đừng có ngăn chặn tôi!

Lạc Mai nói và đẩy Vạn Lý qua một bên, chạy thẳng vào trong.

o0o

Trong phòng bệnh. Khởi Hiên đang ngồi bất động trên giường. Hai tay chống lên gậy, đầu cúi thối một cách thểu não. Tử Yên thì đứng bên cạnh yên lặng, chia sẻ nỗi lo của Khởi Hiên. Từ khi bà Ánh Tuyết bỏ đi, cả gian phòng đã chìm trong cái không khí nặng nề. Mọi thứ như niêm kín một màu tang. Chợt... Đôi cánh cửa xịch mở!

Tử Yên chỉ kịp kêu lên:

- Mợ Hai!

Là Lạc Mai đã đến trước mặt Khởi Hiên, nàng quỳ ngay xuống trước mặt chồng.

- Anh Khởi Hiên! Anh Khởi Hiên!

Lạc Mai gọi lớn tiếng với tiếng khóc, và nghẹn lời không nói được gì nữa.

Trong khi Khởi Hiên ngồi đó bàng hoàng. Trong đầu chàng chỉ có một khoảng trống vắng. Khởi Hiên rõ ràng là nghe tiếng gọi của Lạc Mai. Nhưng ý thức lại từ chối. Không! Không thể như vậy được! Không! Khởi Hiên nghĩ ngợi và càng nghĩ càng thấy khiếp đảm, chàng nói như hét lên.

- Đừng! Đừng... Tôi không phải là Khởi Hiên! Đừng đến gần tôi!

Rồi Khởi Hiên lùi vào sát góc giường.

- Không! Tôi không phải là Khởi Hiên! Tại sao mợ nghĩ vậy? Không buông tha tôi chứ? Tôi đã trốn đến tận nơi này Mợ vẫn tìm đến... Tử Yên đâu rồi? Hãy đưa mợ ra ngoài, đưa nhanh lên!

Không khí trong phòng đầy rối loạn. Những tiếng chân dồn dập bên ngoài chạy vào. Vạn Lý hỏi:

- Chuyện gì thế? Chuyện gì thế?

Vạn Lý giúp Tử Yên giữ lấy Lạc Mai, nhưng lại quay sang Khởi Hiên.

- Cậu phải can đảm lên! Sự thật đã phơi bày cả rồi. Có gì phải giấu diếm. Đây là giây phút cậu phải đối diện với sự thật!

Lạc Mai vùng vẫy trong tay hai người.

- Đừng ngăn cản tôi, hãy để tôi đến với anh Hiên! Tại sao mấy người không cho tôi gặp chồng?

Khởi Hiên co rúm người lại:

- Không! Không! Tôi không phải là chồng mợ! Ai nói với mợ điều đó? Ai nói tôi là Kha Khởi Hiên?

Thái độ của Khởi Hiên làm Lạc Mai muốn điên lên.

- Tôi biết! Tôi biết đúng là như vậy! Anh đã toa rập với mọi người, lường gạt tôi, làm tôi đau khổ, bây giờ đã biết sự thật thì tại sao anh vẫn tiếp tục phủ nhận?

Khởi Hiên quay mặt vào vách:

- Tôi không nhận! Tôi đã từng nói với mọi người rồi. Tôi không muốn có cái ngày hôm nay mà? Tại sao các người không nghe, các người tàn nhẫn như vậy?

Rồi Khởi Hiên đập đầu vào tường, đập thật mạnh. Vạn Lý và Tử Yên phải nhảy lên giữ Khởi Hiên lại. Không khí càng rối loạn, người năn nỉ Lạc Mai, đừng để Khởi Hiên xúc động quá độ, người thì khuyên Khởi

Hiên chấp nhận sự thật. Nhưng Khởi Hiên vẫn như con thú dữ.

- Mặc tôi! Hãy để mặc tôi... Hãy lôi cô ấy ra ngoài nhanh lên! Tôi không thích.

Lạc Mai bàng hoàng nhìn Khởi Hiên. Nàng chẳng ngờ chuyện lại có thể như vậy... Sao thế? Chẳng lẽ sau bao nhiêu đau khổ, suýt chết của Lạc Mai. Khi biết sự thật, lại bị chối bỏ. Tại sao Khởi Hiên lại có thể phủ nhận chuyện đó. Chàng sợ là đúng... Khởi Hiên đã khùng hoảng đến độ gần như băng hoại. Nhưng Lạc Mai nào có khác hơn? Từ hôm nhảy suối tự tử đến lúc biết được sự thật để tìm gặp Khởi Hiên. Chuyện xảy ra dồn dập trong cùng một ngày. Từ thái cực này đến thái cực khác. Có thể là vì Lạc Mai để cho lòng bình tâm hẳn hãy gặp Khởi Hiên, phải có một thời gian thu xếp... Nhưng mà...

Sau đó... Lạc Mai được bà Ánh Tuyết và mẹ chồng khuyên đi về Hàn Tùng Viên. Lạc Mai ngồi yên trong phòng suốt buổi. Rồi dần dần như ngộ ra sự thật.

Và khi ánh nắng tắt hẳn. Lạc Mai quay về tiệm thuốc họ Dương lần thứ hai, làm mọi người lại phải theo.

Cả buổi chiều đó, dưới sự khuyên can mọi người, Khởi Hiên cũng dịu hẳn. Không còn những xúc động quá khích như ban trưa. Dù vẫn khẳng cự tuyệt chuyện trở lại Hàn Tùng Viên, cự tuyệt nói lại tình yêu với Lạc Mai. Nhưng Khởi Hiên không còn lòng lộn như thú dữ. Khởi Hiên chỉ còn ray rức với mặc cảm. Bởi vì cái anh chàng đẹp trai thông minh ngày nào đâu còn, thay vào đấy là một hình thù quái gở. Nỗi đau mặc cảm và sự bức rức. Vết thương đó đâu dễ lành? Mặc dù đã xa Lạc Nguyệt Hiên, nhưng đôi cửa khép kín. Cắm môn vẫn còn nguyên trong tim Khởi Hiên. Vì vậy...

Khi Khởi Hiên phát hiện Lạc Mai đứng trước mặt lần nữa. Chàng lại quay trở vào phía sau cắm môn với tư thế phòng bị.

- Sao lại là cô nữa?

Lạc Mai với giọng nói dịu dàng.

- Anh đừng xúc động, đừng căng thẳng quá. Tôi nào có đến gần anh đâu?

Xem này, tôi rất giữ kẽ, đứng cách anh một khoảng cách. Buổi sáng, những chuyện giăng co đã làm anh mệt, mọi người đều mệt. Tôi nghĩ... mình không nên dày vò nhau nữa. Anh thấy có đúng không? Vì vậy, tôi chỉ yêu cầu anh hãy bình thản, lắng nghe tôi nói một vài điều. Được chứ?

Có lẽ vì cách nói của Lạc Mai có tác dụng. Cũng có lẽ Khởi Hiên đã thật sự thấm mệt, nên Khởi Hiên ngồi yên. Hai nắm tay đang nắm chặt cũng từ từ buông ra.

Lạc Mai thấy vậy chậm rãi tiếp:

- Ban sáng, tôi đã làm anh bất ngờ. Tôi khiến anh ở cái thế bị động không biết phản ứng làm sao. Tôi bậy quá khi anh chưa chuẩn bị... Mà tôi thì lại chỉ nghĩ đến mình. Lúc đó vì tôi chỉ nghĩ đến một điều... Đó là anh vẫn còn sống... Sự thật đó làm tôi muốn phát điên lên vì trước đó tôi đã phải vật vã trong tuyệt vọng. Bây giờ hẳn là anh thông cảm những hành động đó chứ? Anh hiểu chứ?

Khởi Hiên vẫn ngồi yên không phản ứng.

- Nhưng dù thế nào thì... Anh cũng yên tâm. Bây giờ tôi cũng đã bình tĩnh rồi. Tôi đã biết kềm chế mình, dù rất muốn sà ngay vào lòng anh.

Khởi Hiên không nói, nhưng hai hàng nước mắt đã chảy xuống sau chiếc mặt nạ, Khởi Hiên rõ là đang xúc động.

- Em biết những chuyện gì xảy ra và sẽ xảy ra đều không đúng ý nguyện của anh... Anh bị sức ép, phải đối diện với sự thật. Vì vậy xin anh nghe em nói. Em hoàn toàn không ảo tưởng. Em biết rõ... Trước mặt em không phải là một Khởi Hiên ngày cũ. Mà là một Khởi Hiên đầy thương tật, từ ngoại hình cho đến nội tâm. Và em... Em phải bắt đầu tình yêu mình với Khởi Hiên hiện tại chứ không phải của quá khứ, em cũng mong mỗi được anh đáp lại... Chỉ mong mỗi thôi chứ không đòi hỏi. Em cũng chẳng cần anh gỡ cái mặt nạ đó ra. Vì em biết anh chỉ cảm thấy an toàn khi núp sau chiếc mặt nạ đó chính khuôn mặt người mình yêu... Được chưa?

Khởi Hiên vẫn yên lặng, nhưng ngực áo đã đầm ướt nước mắt. Lạc Mai tiếp.

- Những gì em nói, anh thấy thế nào? Nếu cảm thấy an toàn xin anh hãy quay trở lại nhà!

Những điều Lạc Mai nói. Ai nghe qua cũng cảm động. Lão phu nhân lên tiếng:

- Thôi nghe lời nó, về nhà đi con!

Ông Sĩ Bằng, Bà Diên Phương, Bà Ánh Tuyết và Vạn Lý đều khuyên.

- Đúng đấy! Về nhà là hợp lý hơn cả!

Khởi Hiên yên lặng. Nhưng sau đấy lại gật đầu.

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuy đã quay về Hàn Tùng Viên, nhưng Khởi Hiên vẫn kiên trì ở lại Lạc Nguyệt Hiên.

Lạc Mai không nôn nóng Lạc Mai biết là sớm muộn gì rồi đôi công cầm kia sẽ mở.

Sau khi ổn định chuyện Khởi Hiên. Điều trước tiên Lạc Mai làm là, đích thân đốt bỏ cái bài vị trên bàn thờ rồi san bằng ngôi mộ giả. Chuyện xong xuôi, Lạc Mai thở ra nhẹ nhõm. Bây giờ mọi thứ đã đi vào quá khứ. Những cái mới đang chờ đón nàng.

Tử Yên thì lặng lẽ theo dõi. Con bé khách quan, nhưng lại không khỏi bức rức mặc dù chuyện tái hợp của Lạc Mai với Khởi Hiên là điều Tử Yên mong mỏi nhưng sau đó? Sau đó vai trò của Tử Yên sẽ thế nào? Tử Yên chợt nhớ đến mình.

Và hôm ấy, từ Lạc Nguyệt Hiên bước ra. Trời đã sụp tối. Tử Yên chợt thấy Vạn Lý đang đứng bên hòn giả sơn. Anh chàng có vẻ suy tư. Tử Yên đứng lại.

- Anh Vạn Lý! Anh làm gì đó?

Vạn Lý giật mình, quay lại.

- À... Cô... Cô vừa gọi tôi?

Tử Yên như không dẫn được xúc động, bước tới xà vào lòng Vạn Lý.

- Anh Vạn Lý! Vạn Lý!

Vạn Lý vòng tay xiết chặt Tử Yên. Hạnh phúc mong đợi từ trời rơi xuống, còn chờ gì hơn?

- Anh Vạn Lý, anh có lần nói, em là một cánh bướm đúng như vậy không? Mà anh biết rồi đó, con người em xấu xa, ngập đầy tội lỗi... dù em chẳng có vết sẹo trên người như Khởi Hiên, nhưng tội em nó còn làm em xấu hơn thế, sẽ không bao giờ xóa đi được...

Mắt Tử Yên đỏ ngầu.

- Vậy mà... Anh còn ví em như một cánh bướm xinh đẹp. Anh có chế nhạo, khinh bỉ em không?

- Tại sao anh phải chế nhạo em?

Vạn Lý chụp lấy bờ vai Tử Yên đưa ra xa, nhìn vào mắt nàng.

- Anh nghĩ... Chẳng ai trên đời này có thể hiểu em hơn anh. Em rất trong sáng. Biết lỗi mình đang chuộc tội... Em ở lại Hàn Tùng Viên này nào có sung sướng gì? Với em đó là một nhà tù... Và trong mắt anh, em hiện làm một lúc ba hóa thân. Vừa là một quan tòa nghiêm khắc, một cái ngục và một tội nhân cải hối phục thiện. Một tù nhân tự nguyện... Em đã làm được vậy thì còn ai dám xem thường em? Anh càng thấy thương em hơn thôi.

Tử Yên nhìn xuống, nước mắt chảy dài.

- Nhưng anh có biết là. Em đang bị dày vò ra sao không? Có lần em nói với anh, cái mơ ước lớn nhất của mình là được thấy Khởi Hiên và Lạc

Mai kết thúc tốt đẹp. Nhưng sau đó em lại lo lắng... Khi đến đích đó... Hạnh phúc họ sẽ rồi có những thay đổi nào không? Bởi vì... Bởi vì em không tin là ông trời lúc nào cũng tốt bụng... Thượng đế có thể trừng phạt em bằng cách không để cho mọi chuyện diễn ra suông sẻ. Họ sẽ khô... Mà em cũng sẽ khô.

Vạn Lý cắt ngang:

- Tại em cứ nghĩ ngợi xa vời. Chuyện của Khởi Hiên và Lạc Mai rồi sẽ sáng tỏ dần. Mọi chuyện rồi đâu sẽ vào đấy... Hạnh phúc với họ không xa.

Tử Yên lắc đầu:

- Nhưng em lại lo lắng. Em cứ sợ ông trời ganh ghét. Khi chuyện đang suông sẻ. Ai cũng nghĩ là sẽ tốt đẹp thì... Cái không hay khác lại đến.

Vạn Lý nâng cằm Tử Yên lên.

- Đừng nghĩ ngợi nhiều không tốt. Vì như vậy cuộc đời sẽ khổ lắm. Đâm ra nghi ngờ mọi thứ. Chuyện của Khởi Hiên và Lạc Mai, họ đã trải qua trăm đắng ngàn cay rồi, có thêm một chút với họ cũng chẳng nhằm nhò gì. Bệnh thì có thuốc xong ngay! Riêng chuyện chúng mình thì em khỏi lo. Anh cũng nào cũng bên em, cùng gánh với em chia đều, em đừng gì cả biết không?

Tử Yên gật đầu.

- Vâng em biết! Cảm ơn anh! Vạn Lý!

Vạn Lý đưa tay vuốt lấy mái tóc của Tử Yên.

- Anh đã có ý làm một chuyến viễn du thật xa. Và anh nghĩ, bao giờ chuyện ở đây thu xếp đâu vào đó, không còn gì để chúng ta bận tâm nữa. Thì anh sẽ đưa em đi khắp miền đất nước. Ngao du sơn thủy, bốn bề rong chơi. Anh làm nghề y, em phụ tá. Chúng ta có nghề chẳng sợ đói. Phu xướng phụ tùy cứu nhân độ thế chuộc lại những lỗi lầm qua của con người.

Tử Yên gật đầu. Có Vạn Lý bên cạnh Tử Yên không sợ gì cả Tử Yên sẽ

hài lòng với tương lai hạnh phúc của mình.

Khi Vạn Lý về xong, Tử Yên quay lại phòng riêng của mình. Đang ngồi nhớ lại những điều Vạn Lý nói, thì một a đầu bước vào, cho biết là Kha lão phu nhân muốn gặp Tử Yên.

Tử Yên vội vã đi ngay. Vừa trông thấy mặt của lão phu nhân là Tử Yên biết có chuyện chẳng lành.

- Ta đi ra vườn, bắt gặp hai đứa bây đứng ôm nhau!

Kha lão nhân sắc giọng nói Tử Yên sợ hãi, biết bà lão muốn nói mình với Vạn Lý.

- Hèn gì lần đó. Ta muốn mi thay chân Lạc Mai, mi đã khước từ. Lúc đó ta ngạc nhiên, chẳng hiểu sao... Nhưng rồi những chuyện khác dồn dập đến ta không có dịp hỏi cho ra lẽ. Nhưng bây giờ thì ta đã rõ tại sao? Tại có thằng Vạn Lý, nhưng mà ta thấy thối mác, hình như mi cũng yêu Khởi Hiên mà?

Tử Yên yên lặng.

-... Ta còn nhớ rất rõ. Lúc Khởi Hiên bị phỏng nặng nằm mê man trên giường mi đã đích thân thân đút thuốc cho nó uống. Mi ân cần chăm sóc vượt quá giới hạn của một người tớ dành cho chủ. Mặc dù là gái, mi lại chẳng câu nệ chuyện mang tiếng tằm. Mi lo cho nó còn hơn vợ lo cho chồng... Ta thấy trên đời này khó có được người thứ hai lo cho cháu ta như vậy nên từ lâu. Ta đã xem mi như là dâu con của ta. Nhưng bây giờ. Chuyện của mi lại khiến ta rối trí... Tại sao mi lại có thể hy sinh cho một người đàn ông này, lại có thể ngã vào vòng tay của một người đàn ông khác? tại sao kỳ cục vậy?

Tử Yên nhìn lên bao nhiêu dồn nén dưới đáy lòng bấy lâu chột nỏ bùng không chặn lại được. Tử Yên nói, giọng nói đầy xa lạ:

- Chẳng có gì kỳ cục cả tại bà chưa hiểu rõ con người thật của con! Tất cả những thứ nhiệt thành, chăm sóc, lo lắng đó, đều là giả tạo, đóng kịch cả!

Lão phu nhân ngạc nhiên nhìn Tử Yên chưa kịp phản ứng thì đã nghe Tử

Yên tiếp.

- Con đã cố tình làm những gì có thể làm được ngọt ngào tận tâm phục vụ, chịu khó... Đều là có mục đích... Vì con phải tranh thủ được lòng tin của bà trước khi ra tay.

Lời Tử Yên như nước vỡ bờ.

- Thiệt ra thì nhiều lần con đã ra tay. Con có thể giết bà một cách dễ dàng, nhưng rồi không nỡ. Bà còn nhớ lúc trước bà cứ bị tiêu chảy mãi không? Đó là do mỗi lần nấu thức ăn cho bà, con đã cho vào đấy một ít bã đậu. Có một lần nấu cháo yên. Con cũng có bỏ thuốc độc...

Lời Tử Yên làm Kha lão phu nhân như trên trời rơi xuống bà sợ hãi, trừng mắt nhìn Tử Yên như nhìn quái vật, bà lùi ra sau...

- Nhưng rồi... Sau đấy nghĩ lại... Con đã tha cho bà.

Kha lão phu nhân sau một phút định thần, run rẩy hỏi.

- Nhưng mà... Tại sao con lại làm như vậy chứ?

Tử Yên nói với nước mắt?

- Tất cả chỉ vì muốn báo thù cho mẹ con! Con đây chính là con gái của Phường Cô đây! Con gái của Phường Cô đây!

Kha lão phu nhân nghe nói giật mình. Suýt quy xuống. Tử Yên tiếp tục.

- Phải. Con là con gái của cô A đầu đáng thương mà đã bị cháu bà lợi dụng, và xử sự như một thứ đồ chơi... Con là con của Phường Cô. Người bị bà sau đó tống cổ ra khỏi nhà phải đi làm điếm, để nuôi thân và nuôi con. Để rồi cuối cùng chết thảm trong điên loạn. Ân đền oán trả, nợ máu phải trả bằng máu. Nên sau đó con đã đến đây. Con đến với mục đích là báo thù cho mẹ. Vậy mà khi đã lọt được vào nhà con lại không nỡ xuống tay. Vì bà cư xử với con quá tốt. Tình cảm quá! Con tự trách mình là quá yếu mềm. Và cái quyết định phải tìm một vậy thể thân khác, một cách giải quyết khác để phóng những thù hận trong lòng, thế là thế là...

Tử Yên vật vờ thật lâu, mới nói được sau tiếng khóc.

- Thế là con đã dựng lên chuyện đốt nhà... Con bắt đầu đốt nhà kho...

Kha lão phu nhân tái mặt.

- Cái gì! Mi nói gì thế?

Tử Yên vừa khóc, vừa nói với niềm đau ăn năn:

- Vâng, con đốt nhà. Vụ cháy nhà là do con gây ra đây... Lúc đầu con chỉ định đốt cái nhà kho thôi, chỉ muốn gây thiệt hại lớn về tài sản vật chất... Không ngờ... Không ngờ nó lại gây lại cho Nhị thiếu gia. Và đó cũng chính là lý do tại sao con phải tận tâm chăm sóc cho người. Vì con ăn năn con muốn chuộc lỗi. Nên khi biết bà có ý định gả con cho Nhị thiếu gia. Con sợ hãi cơ hồ muốn điên người lên, vì... chính mình là thủ phạm của việc ly tán tình duyên của Nhị thiếu gia. Mình đã làm khổ cho họ... Vậy mà... Còn muốn đi vào vết thương chưa lành của họ. Như vậy đâu được, thế là con từ chối, cự tuyệt... Ở đây anh Vạn Lý chẳng có một chút liên can gì đến chuyện này... Tất cả chỉ là mặc cảm phạm tội. Con là kẻ tội lỗi?

Khi lão phu nhân bàng hoàng. Hai tay người bấu chặt lên thành ghế. Bà lão đảo như chiếc lá sắp rụng trong gió. Bà mở tròn mắt nhìn Tử Yên thật lâu. Rồi không nén được. Bà hét.

- Trời ơi... Mày... Mày cái con chết tiệt. Trời đánh! Tại sao mày không thuốc chết tao có phải hơn? Mày tàn nhẫn đốt thằng Khởi Hiên làm gì? Mày có thấy là hậu quả đã...

Nói đến đây bà chồm người tới dùng tất cả sức mạnh nắm lấy tay Tử Yên. Bà chọt liên tưởng định mệnh oan nghiệt.

- Đúng là quỷ vào nhà! Đưa quỷ vào nhà! Tao thật vô tìnhh để hiểm họa...

Tử Yên đứng yên, mặc kệ Kha lão phu nhân muốn làm thế nào thì làm, nàng nói.

- Và bây giờ con chịu hết nỗi nữa! Con muốn kết thúc! Bà hãy đập chết con đi chết sẽ rửa sạch tội lỗi...

Kha lão phu nhân vung tay lên để bỏ xuống, nhưng rồi nhìn cái khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Tử Yên, bà lại liên tưởng đến Phuong Cô... Hôm ấy Phuong Cô cũng quỳ trước mặt bà thế này, chỉ để van nài một chuyện, vậy mà... Khuôn mặt Kha lão phu nhân dịu hẳn. Cái tay bất lực buông xuôi, và... Bà ôm lấy mặt khóc òa.

Thái độ của Kha lão phu nhân làm Tử Yên càng ray rức hơn.

- Vậy thì bà hãy đưa con đến cảnh sát đi, cho con được ngồi tù chuộc tội cũng được. Đưa con đi liền đi!

Nhưng Kha lão phu nhân lắc đầu, bà ngược mắt nhìn lên.

- Không phải lỗi con, mà là ta, chính ta là kẻ đã gây ra họa. Ta đã châm lửa đốt cái nhà họ Kha này. Con nghĩ đi... Nếu lúc đó ta đừng có cứng rắn, đừng để nhẫn tâm đẩy Phuong Cô ra cửa, thì làm gì có chuyện báo thù ngày nay?

Rồi bà lão lẩm bẩm, như nói với hư vô.

- Phuong Cô này! Lời nguyện rửa của mi đã linh ứng rồi đấy. Đúng là bây giờ ta đã bị quả báo... Không phải trên người ta, mà con cháu ta... mà chuyện này còn khổ gấp trăm lần ta gánh chịu.

Bi kịch như một chuỗi mắc xích... Nó quyện vào nhau, nối tiếp. Lúc này, hai mái đầu. Một xanh, một bạc chỉ còn biết ngồi khóc. Khóc một cách mù mẫn cho nỗi bất hạnh của cuộc đời.

Rồi Kha lão phu nhân chột nhìn lên.

- Này, chuyện này... Còn có ai biết nữa không?

- Dạ... Chỉ có anh Vạn Lý.

- Thôi được, coi như ta là người thứ ba đi, những cũng phải là người cuối cùng đấy nhé?

Tử Yên nhìn lên.

- Thế... Thế bây giờ thế nào? Bây giờ bà định xử con làm sao chứ?

- Ta cũng không biết... Mi đừng có hỏi ta chuyện đó trong lúc này...

Và Kha lão phu nhân quay mặt đi.

- Để... Từ từ ta suy nghĩ. Nhưng mà trước khi tìm ra biện pháp. Ta chỉ yêu cầu mi một điều... Đây là cố giữ kín cái bí mật này... Càng kín càng tốt. Đừng cho ai biết nữa.

Tử Yên yên lặng nhìn lão phu nhân. Chợt cảm thấy lòng trở nên thanh thản lạ thường. Tử Yên như ngộ ra và chấp nhận. Vâng không có gì phải trốn tránh. Những gì cần trực diện phải can đảm trực diện, phải trả cái giá mà mình đã mua. Tử Yên bình tĩnh đáp:

- Vâng, Con sẽ chờ... Con đợi sự phán quyết của bà.

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người trong nhà họ Hàn và họ Kha đều nôn nóng chờ đợi. Họ đoán ngày Khởi Hiên và Lạc Mai thật sự tái hợp không còn bao xa nữa.

Và cái cảm giác hạnh phúc đó làm lan tràn ra khắp Hàn Tùng Viên... Mọi chuyện rồi sẽ kết thúc. Và ngày kết thúc tốt đẹp đó nằm trong tay hai người. Khởi Hiên và Lạc Mai.

Với Lạc Mai, thì không có gì phải nôn nóng. Những tháng ngày mỗi mòn chờ đợi, rồi những trở ngại tuyệt vọng tưởng chừng không vượt qua. Bây giờ bất ngờ biết Khởi Hiên còn sống. Khởi Hiên vẫn ở bên cạnh mình thì hạnh phúc nào hơn? Còn đòi hỏi gì? Vậy là quá đủ!

Sáng sớm thức dậy. Đích thân Lạc Mai pha nước cho Khởi Hiên rửa mặt, chiều đến, làm thức ăn lót dạ cho chồng, sẵn sóc từng miếng ăn, nước uống. Lạc Mai làm việc một cách hăng say. Sắp xếp bàn ăn, việc nhà. Rảnh rỗi thì Lạc Mai cùng Hiên đi dạo ngoài vườn. Lúc nào Khởi Hiên

không vui Lạc Mai cố giữ thái độ yên lặng đồng cảm, Lạc Mai làm một người vợ chịu chồng mầu mực.

Nhưng nàng chịu đựng bao nhiêu càng phục dịch, Lạc Mai càng khiến Khởi Hiên bức rức, lo lắng. Bây giờ thì vậy... Sau này chính thức thành vợ thành chồng thì sao? Liệu phải đổi phỏ mãi thế này ư?

Lúc chẳng có ai, Khởi Hiên len lén nhìn lại khuôn mặt thật của mình chăm chú quan sát cơ thể mình ở đó những vết sẹo phỏng ngang dọc. Làm khuôn mặt biến dạng, làm tay chân không còn linh động như xưa... Còn có gì vui? cái hào quang hạnh phúc chợt thành xa vời... Lạc Mai rồi chấp nhận được ư?

Lạc Mai như cũng hiểu được tâm trạng của chồng, nên nói.

- Những vết sẹo đó chẳng hề làm anh xấu đi... Trái lại nhìn nó em lại càng thấy thương anh, yêu anh nhiều hơn.

Thì cứ xem như Lạc Mai chẳng quan tâm lắm đến những vết sẹo đó đi. Nhưng với Khởi Hiên, thì chuyện lại không đơn giản. Hiên chẳng tự tin, cứ mãi phập phỏng lo sợ. Hình hài thế này làm sao mang lại hạnh phúc được cho nàng?

- Đừng lo. Em sẽ giúp anh lấy lại tự tin... Chúng ta cùng xây tương lai mới. Anh yên tâm. Em sẽ chờ... Em sẽ chờ ngày anh cảm thấy mình bình thường.

Và rồi, dưới sự ân cần, khuyến khích từng chút của Lạc Mai. Khởi Hiên đã thay đổi, dần dần Khởi Hiên đã lấy lại phần nào tự tin! Nhưng chỉ là một phần thôi.

Hôm ấy, có Hùng Đạt và Vạn Lý đến chơi.

Sau bữa tiệc nhỏ, chẳng biết nghĩ sau. Khởi Hiên đề nghị mọi người cùng ra phố chơi. Đề nghị của Khởi Hiên được mọi người hưởng ứng ngay. Đặc biệt là Lạc Mai mừng vì nghĩ là Khởi Hiên đã có cảm giác an toàn, không còn sợ hãi chạm mặt người khác.

Tuy vậy, nhưng diễn biến ngoài ý muốn đã xảy ra, giống như lần trước cửa tiệm thuốc Vạn Lý hôm nọ.

Vì chỉ có người nhà họ Kha mới e dè, sợ Khởi Hiên buồn nên né tránh, chứ còn người lạ? Họ phê phán thẳng thừng chớ nào phải ngại chi?

Nên trên đường ra chợ... Khởi Hiên đã đối mặt với sự thật, với bao nhiêu ánh mắt dị nghị. Người lịch sự thì nhìn chàng với một chút ngạc nhiên, còn kẻ khác? to nhỏ bĩu môi. Khởi Hiên nghe có người nói lớn.

- Xem kìa! Cái anh chàng kia rõ là kỳ cục, ban ngày ban mặt, đi ngoài phố lại mang mặt nạ? Phải chăng để khoe mình là phường hát hay chàng hề? Mà hôm nay có gánh hát nào về làng không nhỉ?

Khởi Hiên ra phố được một chút, là vội vã quay về. Với một trái tim tan vỡ. Khởi Hiên chạy ngay về Lạc Nguyệt Hiên đóng kín cổng lại... Lạc Mai có van xin, nài nỉ thế nào Khởi Hiên cũng không mở...

Và mãi đến tối hôm ấy. Khi mọi người đã an giấc Khởi Hiên mới quay lại Ngân Phong Quán.

Vừa bước vào cửa, Khởi Hiên nói ngay.

- Ngày mai em và mẹ hãy trở về Tứ An Thôn đi, đừng có ở đây nữa.

Dù đã đoán được điều không hay của Khởi Hiên khi đến, nhưng Lạc Mai vẫn thấy bất ngờ.

- Tại sao vậy? Em đã sắp xếp công việc ngày mai rồi. Em sẽ ra chợ mua vải. Như anh thấy đó lúc này thời tiết khá nóng, em sẽ chọn lụa mỏng, may cho anh mấy cái áo mặc cho mát.

- Tôi bảo ngày mai, em phải về Tứ An Thôn!

Nhưng Lạc Mai không nghe. Lạc Mai tiếp tục nói.

- Sau khi mua vải xong, em còn đi mua quạt, rồi ghé qua tiệm trà mua mấy cân trà.

Khởi Hiên cắn môi.

- Đủ rồi! Đừng có quanh co với tôi nữa... Tôi nói cho biết cũng đừng

mong chờ thời gian. Ở đây thời gian chẳng giúp ích được gì đâu. Thực tế đã minh chứng cho thấy mọi thứ vẫn như cũ. Sự sống chung của chúng ta là vô ích. Không có hạnh phúc đâu! Đừng hy vọng hão huyền, cũng đừng lãng phí thời gian.

Lạc Mai nước mắt lưng tròng.

- Xin anh đừng tuyệt vọng. Lúc ra phố về, em cũng suy nghĩ rất kỹ. Em biết, chuyện ban trưa anh đề nghị ra phố đã là một hành vi hết sức can đảm. Anh đã cố gắng vượt mọi thử thách. Anh định thử nghiệm, không ngờ...

Trước mắt Khởi Hiên lại hiện ra hình ảnh ban chiều... Gần như cả khu phố đều tập trung nhìn chàng. Khởi Hiên đau khổ, ôm lấy đầu.

- Đó là cái sai lầm lớn nhất trong đời tôi...

Lạc Mai vội vã nói:

- Không, lỗi là ở em! Đúng ra em nên tiên đoán trước sự việc. Vậy mà vì nôn nóng nên vấp phải sai lầm. Nhưng em sẽ nghĩ từ từ rồi anh sẽ lấy lại tự nhiên. Như anh thấy đấy, em là người gần gũi quý yêu anh nên chuyện đó không là vấn đề... Còn họ là những người xa lạ... Không trách họ được.

- Vâng, không trách họ được... Nhưng không lẽ vì thế mà tôi phải ru rú mãi trong nhà, xa lánh mọi người. Tôi không được hưởng ánh nắng, không được ngao du sơn thủy, không được nhìn người lạ? Không được để lộ bộ mặt quỷ quái của mình làm mọi người kinh tởm? Cũng không được xuất hiện bên cạnh cô, để người ta khỏi dị nghị, là cánh hoa đẹp bị vùi bên bãi cát trâu!

Những lời của Khởi Hiên làm Lạc Mai đau khổ. Lạc Mai van xin.

- Anh đừng nói nữa! Em van anh, anh đừng nói những điều đó.

Khởi Hiên giận dữ, nói:

- Đấy, chính em cũng không chịu nổi nữa cơ mà? Đúng không? Nhưng đây là một sự thật! Rồi sẽ tiếp diễn. Lần này đến lần khác nối tiếp. Và rồi

chuyện gì sẽ xảy ra? Tình yêu của em dành cho tôi dần dần bị ăn mòn. Tôi nói em hiểu chứ? Chỉ có một cách duy nhất là em phải rời Hàn Tùng Viên này, vì tôi không còn là con người, tôi là một quái vật có mặt quỷ, em hiểu không?

Lạc Mai khổ đau tột cùng. Lạc Mai không còn biết phải làm sao hơn là yên lặng. Nhưng chỉ được một chút. Lạc mai nói.

- Mặc điều gì xảy ra. Em nghĩ là em phải luôn có mặt bên cạnh anh.

Khởi Hiên sa sầm nét mặt.

- Có phải em muốn nói là, bao giờ tôi còn sống là em vẫn ở bên cạnh tôi chứ?

Lạc Mai giật mình.

- Anh muốn... Anh muốn chết một lần nữa ư?

Khởi Hiên yên lặng. Lạc Mai bàng hoàng và lúc sau Lạc Mai nói.

- Thôi được... Nếu như tình yêu em chẳng đủ để anh hồi tâm thì coi như em đã thất bại. Em chịu thua!

Và Lạc Mai bình thản đứng dậy, đi đến bên tủ quần áo. Lạc Mai lấy trong hộp tủ ra một món gì đó mà Khởi Hiên không biết. Khởi Hiên lo lắng nhìn theo.

- Em làm gì đó? Định sắp xếp quần áo, để về bên ấy không?

Nhưng Lạc Mai đứng yên, không quay lại. Khởi Hiên căng thẳng. Lạc Mai đang làm gì? Có phải là...

Hiên đứng dậy, chống nạng bước tới.

- Lạc Mai!

Trong khi Mai ngược mắt nhìn lên trần nhà run rẩy.

- Không làm gì cả! Em chỉ muốn được mù, để anh yên tâm là em không

thấy, để được mãi mãi bên anh.

Và Lạc Mai đưa hai chiếc kim thêu lên mắt, làm Khởi Hiên hoảng hốt, Khởi Hiên chụp nhanh về phía trước.

- Dừng tay!

Khởi Hiên hét lớn. May mắn thay chàng đã chụp được đôi kim, chàng ném mạnh ra xa, rồi ôm Lạc Mai vào lòng, nghẹn lời.

- Em điên quá! Tại sao em lại hành động điên rồ như vậy?

Lạc Mai khóc không thành tiếng.

- Em còn biết phải làm sao hơn? Chỉ có cách đó, anh mới không còn mặc cảm, không còn sợ em nhìn thấy cái hình dung mà anh cho là xấu xí của anh. Chỉ như vậy chúng ta mới được gần nhau.

Khởi Hiên khóc to, nắm chặt tay Lạc Mai nói.

- Rõ là điên rồ! Tại sao lại có ý niệm đáng sợ như vậy? Nỗi khổ của kẻ tật nguyên thế nào, em chưa thấy rõ sao? Một chưa đủ, còn muốn tạo ra người thứ hai. Bậy thật! em phải hứa với anh! Hứa ngay, là từ đây về sau sẽ không bao giờ làm chuyện hồ đồ như vậy! Hứa đi.

Lạc Mai né tránh:

- Nếu anh sợ em tự hủy đi cơ thể của mình, thì anh phải bỏ cái mặt cảm tự ti của anh, cũng đừng xua đuổi em! Bằng không chỉ còn cách tự chọc thủng mắt, để cùng chia sẻ cảnh tật nguyên của anh thôi.

Khởi Hiên đau khổ:

- Không được! Em không được quyền làm như vậy!

- Vậy thì em phải làm gì? Anh nói đi?

Khởi Hiên run rẩy giằng co thật lâu với chính mình cuối cùng đáp.

- Anh muốn có được một Lạc Mai khỏe mạnh trọn vẹn.

Lời của Khởi Hiên như cơn gió thổi tung đôi cánh cửa cấm. Không còn sự ngăn cách dị biệt bên trong, bên ngoài.

Lạc Mai ngã vào lòng Khởi Hiên với những giọt nước mắt sung sướng chưa có bao giờ.

-----oOo-----

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đám cưới của Khởi Hiên và Lạc Mai được cử hành lại, và phòng cưới của hai người được dời sang Lạc Nguyệt Hiên.

Bão táp, sóng gió qua rồi. Giờ mới thật sự là ngày hạnh phúc. Không khí vui vẻ ngập đầy Hàn Tùng Viên.

Vạn Lý được chọn là người xướng lễ, Tử Yên và Tiểu Bội được cử làm phù dâu. Khởi Vân và Giai Huệ phụ trách phần tiếp tân. Hùng Đạt có vai trò không kém. Đốt pháo khi lễ cưới bắt đầu.

Quan khách quan trọng được sắp xếp ngồi thành hai hàng dài trong tòa đại sảnh. Người người cười nói vui vẻ. Khách mời phần lớn là họ hàng thân thích của hai họ. Tức là những người đã chứng kiến từ khổ đến ngọt bùi. Ai cũng gật gù bảo. Đúng là ý trời. Cuộc hôn nhân đã được trời đất đặt để nên có thử thách thế nào, thì tình yêu chung thủy vẫn có chuyện thủy chung.

Và trong cái không khí đầy tiếng cười, tiếng chúc phúc đó Kha lão phu nhân chợt có ý kiến. Mọi người vội hướng mắt về phía đầu bàn lắng nghe.

Kha lão phu nhân không vội phát biểu ngay, bà vẫy tay về phía Tử Yên.

- Tử Yên nào? Lên đây con!

Tử Yên đang vui vẻ, nghe lão phu nhân gọi. Sợ hãi đột ngột kéo đến.

Vậy là... Nhưng Tử Yên không kém ngạc nhiên hôm nay là ngày vui của Khởi Hiên và Lạc Mai mà. Không lẽ Kha lão phu nhân lại hạch tội Tử Yên trong lúc này? Tử Yên dù đã chuẩn bị tinh thần trước đó. Nhưng nếu là trong hôm nay thì thật quá là bất ngờ.

Tử Yên rụt rè bước tới, chờ đợi.

Kha lão phu nhân chậm rãi lên tiếng.

- Kính thưa quý vị. Chắc quý vị cũng rõ là, từ nào đến giờ tôi rất quý Tử Yên. Ở nhà này, tuy chỉ có một a đầu nhưng không bao giờ coi nó như vậy. Hôm nay nhân dịp ngày vui lớn. Tôi muốn thông báo với quý vị một tin vui khác trong nhà họ Kha.

Lời của Kha lão phu nhân làm Tử Yên ở trong trạng thái phập phồng tán tẩn bán nghi, Kha lão phu nhân lại ngoắc tay bảo Vạn Lý đến gần, rồi bà nắm tay Tử Yên đặt vào tay Vạn Lý.

- Tôi xin tuyên bố với mọi người là tôi đồng ý gả Tử Yên cho Vạn Lý.

Vạn Lý quá bất ngờ, vừa kinh ngạc vừa mừng, nhìn Tử Yên rồi nhìn Kha lão phu nhân.

- Dạ thưa lão phu nhân...

- Dạ thưa...

- Đừng nói gì cả!

Kha lão phu nhân kéo Tử Yên vào lòng mình, kể tai Tử Yên nói nhỏ:

- Con chẳng biết gì ư? Trời đất đã xóa hết tội lỗi của con rồi. Cả ta cũng vậy. Bây giờ ta tuyên bố: “Con Vô Tội!”

Rõ là quá bất ngờ. Nước mắt Tử Yên trào ra, Kha lão phu nhân tiếp tục nói.

- Chỉ tiếc một điều là ta không được đích thân xin lỗi mẹ ngươi. Ta chỉ có thể chuyển lời đó qua con. Ta muốn nói: “Hãy tha lỗi!” Tử Yên! Con có đồng ý tha lỗi cho lão già lắm cảm này không?

Tử Yên cảm động xiết mạnh bà lão.

- Vâng, con đồng ý! Cần xóa hết mọi thứ!

Rồi hai người, một già một trẻ, lòng tràn đầy nhẹ nhõm ngược mắt nhìn nhau, .

Sự khoan dung là nhân tính. Không gì quý hơn hiểu biết và tha thứ... Đám đông bên dưới không nghe được chuyện chỉ nhìn và nghĩ là vì ân tình chủ tớ quá sâu đậm, khăng khít thôi, họ cảm động theo.

Chỉ có Vạn Lý là biết rõ nguồn cơn.

Kha lão phu nhân lại đặt tay Tử Yên vào tay Vạn Lý.

- Nó là cháu gái của tôi. Từ đây mi phải cư xử tử tế với nó.

- Nội hãy yên tâm.

Vạn Lý đổi thay cách xưng hô, và quay qua Tử Yên:

- Anh sẽ cố gắng, sẽ làm đúng điều nội dặn!

Thấy ai cũng đẹp đôi, Hùng Đạt mừng cho bạn, nhưng cũng tủi cho mình. Hùng Đạt nói lớn.

- Ai cũng tốt đẹp cả. Phần tôi, không chịu thua đâu, rồi tôi sẽ cố phần đấu cho xem!

Bà Thục Bình vui vẻ nói với chồng.

- Hay lắm! Vậy thì ngày mai mình mời tiêu thư nhà họ Quách qua nhà dùng cơm nhé?

Hùng Đạt nghe quay qua.

- Lại chuyện mai mới thăm dò nữa à... Tại sao mẹ không để con một mình chọn lựa?

Rồi ánh mắt Hùng Đạt không biết tình cờ hay cố ý, lại hướng về phía Tiểu Bội, thấy mọi người nhìn mình. Tiểu Bội sợ hãi đĩnh chính.

- Không phải tôi à ghen! Không phải tôi đâu!

Thái độ của Tiểu Bội, khiến cả đại sảnh cười ồ. Khởi Hiên và Lạc Mai không hẹn nhìn nhau. Họ cũng cười thật tươi hạnh phúc.

o0o

Khi tiệc cưới kết thúc.

Một ngày ồn ào vui vẻ đã trôi qua.

Giờ động phòng đã điếm.

Tại Lạc Nguyệt Hiên, Khởi Hiên và Lạc Mai lặng lẽ đối diện nhau dưới đôi uyên ương lạp cháy đỏ. Cô dâu trong chiếc áo đỏ, mũ mào rộn ràng. Chú rể cũng vậy, tươm tất. Trước mặt họ là tấm vải thêu hình con chồn lông trắng và cái túi đựng tiền bằng vải thêu ngày nào, dĩ nhiên là con nhiều thứ quà cưới khác.

- Em có biết không, trước trận hỏa hoạn xảy ra, anh đã vẽ trong đầu mình rất nhiều kế hoạch, hầu hết là vì em...

- Vậy à? Anh kể cho em nghe thử xem?

- Ngay trước tiên, anh sẽ xây một khu vườn trồng đầy hoa.

- Ồ! Tuyệt quá!

- Sau đó nuôi thêm một chú chồn lông trắng!

- Không cần thiết, em có bức tranh thêu được rồi.

- Còn nữa, anh sẽ viết một quyển sách nói về chuyện chúng mình với mọi chi tiết đã xảy ra.

- Thế anh bắt đầu chưa?

- Chưa

- Vậy thì viết đi em biết là anh là người có thiên tài văn chương. Không viết sẽ bị mai một, uổng lắm.

- Nhưng nếu anh viết cứ ngồi viết suốt ngày thì... Em buồn rồi sao?

- Em cũng có việc em, lúc đó ngoài việc gia đình sẽ phụ anh sắp xếp giấy bút, mài mực cho anh. Em nào có rảnh rỗi để mà buồn... À mà này. Nếu anh thích, em sẽ may thêm cho anh mấy chiếc mặt nạ bằng vải mang vào sẽ thoải mái hơn nhiều...

Nói đến đây Lạc Mai ngập ngừng rồi khẽ nói:

- Rồi sau đó cũng không rảnh rỗi đâu... Em còn phải lo chuyện con cái...

-...

Đêm trở lạnh. Bên ngoài song gió nhẹ lay cành lá như vẫy chào. Ngày mai hẳn trời lại sáng. Nhất là với những người thật sự yêu nhau. Để trưởng thành qua bao nhiêu gian khổ cách trở. Mọi thứ sẽ chỉ là kỷ niệm trở thành chuyện cổ tích để kể lại cho con cháu đời sau nghe.

HẾT

-----oOo-----